

BIELY TIGER

DOMINIKA DELEJOVÁ

DOMINIKA DELEJOVÁ

BIELY TIGER

Ďakujem svojej rodine
a všetkým mojím priateľom,
ktorí pri mne vždy stáli.

Obsah

Prológ	5
1. kapitola: Starí priatelia	6
2. kapitola: Útek z väzenia	14
3. kapitola: Tiché spomienky	21
4. kapitola: Oči v tme	27
5. kapitola: Prekvapenie z lesa	31
6. kapitola: Tigríča	36
7. kapitola: Prvá lekcia	42
8. kapitola: Tak trochu iný	50
9. kapitola: Tréning	56
10. kapitola: Priateľ	65
11. kapitola: Meno tigra	74
12. kapitola: Kolobeh dní	80
13. kapitola: Sabrina	86
14. kapitola: Divoký	91
15. kapitola: Démoni umierajú s príchodom lásky	98
16. kapitola: Jesenný vietor	105
17. kapitola: Domov v skalách	110
18. kapitola: Tajomstvá zimy	115
19. kapitola: Zvláštne rozhodnutie	122
20. kapitola: Zimná noc	129
21. kapitola: Slová Staršieho	132
22. kapitola: Jarný výcvik začína	138
23. kapitola: „Sledujem ťa!“	146
24. kapitola: Sabrinina láska	151
25. kapitola: Lov	158
26. kapitola: Krykls!	166
Epilóg	171

Prológ

Keď bol malý, počúval príbehy. Legendy o tvoroch z lesa, ktoré strážia túto zem Iridias. Svojou silou vraj premôžu aj medveďa a predbehnú aj toho najrýchlejšieho koňa v krajine.

Hovorí sa, že žijú v hlbokých lesoch a uvidí ich len ten, komu sa sami ukážu. Dokážu vycítiť každé zlo v ľudskej duši. Preto sa ľudia s nečistými úmyslami musia mať na pozore a lesom sa vyhýbať.

Ale teraz, po rokoch, sú tieto príbehy pre neho už len rozprávkou.

Rozprávkou, ktorou strašia rodičia malé deti, aby ich počúvali a nechodili do lesa.

1. kapitola: Starí priatelia

Bol jeden z krásnych jarných dní. Slnko príjemne hrialo. Na oblohe sa vznášali ľahké biele mraky. V korunách stromov štebotali mladé vtáčatká. Lúky boli posiate dúhovými kobercami kvetov a obďaleč sa pásli srnky. Stromy pučali a všetko sa prebúdzalo z chladnej zimy.

Na vyšliapanej ceste do mesta bolo vidieť kupcov. Hnali svoje povozy, aby získali na jarmoku čo najlepšie miesto. Výhodná poloha znamenala viac zákazníkov a väčší zisk. V tomto zhone boli ale takí nevšímaví, že by si nevšimli ani umierajúceho človeka hneď vedľa seba. A presne túto zlú ľudskú vlastnosť začal Arien využívať už dávno.

Keď bol mladší, naučil sa to od svojich rovesníkov, kamarátov z ulice. Neskôr to doviedol k dokonalosti. Teraz, v sedemnástich rokoch, už mohol tvrdiť, že je v remesle naozaj dobrý. Jeho výzor a výška, ktoré neboli nijak výrazné, mu v tom pomáhali.

Nepatril k veľmi vysokým, ale ani k nízkym mladým mužom. Bol tak akurát. Jeho tmavé vlasy a hnedé oči tvorili prítlačlivú kombináciu, no nič extra v tomto kraji. Nemal obrovské svaly, aby sa mohol rovnať so strážou. Ale nebol ani ako vetvička stromu, ktorú zlomí aj vánok.

Vedel správne používať svoj rozum. A keď k tomu pridal rýchlosť a obratnosť, bola to pre mnohé jeho obete fatálna kombinácia.

Priblížil sa k človeku. Nepozorovane. Prešiel okolo neho. Prípadne do neho náhodou drgol. Jeho šikovné ruky mu stačili nato, aby začal byť vlastníkom vecí, ktorá mu pôvodne nepatrila. Strčil ju pod dlhý tmavý plášť a zmizol v dave alebo za rohom ulice. Kvôli tomu mal rád trhy.

Veľa ľudí a príležitostí. Mnoho získaných cenností a ešte viac miest na zmiznutie.

Kráčal do mesta. Pripojil sa k malej skupinke, ktorá práve prechádzala popod oblúkovú kamennú bránu. Vysoké múry obkolesovali celé mesto.

Znova mal rýchle ruky. Prikradol sa k davu a vzápätí sa vytratil. Skôr ako si ho mohol ktokoľvek všimnúť.

Mesto. Vytvorené z túžby človeka po spoločnosti a bezpečí, ktorej sa mu v ňom aj tak nedostávalo. Dvojposchodové domy a špinavé úzke uličky, v ktorých sa obyvateľstvo už teraz tlačilo. Nieto ešte, keď tam obchodníci postavili svoje stánky. To Arieni vyhovovalo. Na takýchto miestach sa dokázal ľahko ukryť.

Kráčal jedinou širokou ulicou, ktorá sa v meste nachádzala. Predstavovala niečo ako námestie. Všade hrala hudba. Paničky vo farebných dlhých šatách sa zastavovali takmer pri každom stánku. Všetko ochutnávali a porovnávali s tým, čo zjedli v tom predošlom.

Deti pobehovali pomedzi ľudí. Občas sa im za chrbtom hnal nahnevany kupec s palicou v ruke, avšak márne. Arien si pritom spomenul na svoje mladé časy. Keď takto s kamarátmi naháňali aj jeho. Ako deti sa snažili si dokázať, kto má viac odvahy a kto ukradne vzácnejšiu vec. Najväčším pokladom boli jablká v župane. Sladkosť. Samotné peniaze pre nich až toľko neznamenal. Ich hodnotu pochopili až neskôr.

Prechádzal okolo predavača s mäsom a údeninami, ktoré príjemne zavoňali. O pár minút už kráčal okolo ovocinára a kožušníka. Všade sa tlačila kopa ľudí a panovala dobrá nálada.

Zastavil pri stánku s ovocím. Začal si prezerať vyložený tovar. Kupec horúčkovo predstavoval a ponúkal rôzne druhy ovocia, od obyčajných jabĺk, cez žlté a kyslé citróny, až po ovocie veľké ako ľudská hlava.

Arien sa natlačil čo najtesnejšie k zákazníkom. Tiež sa tváril, že chce niečo kúpiť. Nahýnal sa spolu s ostatnými nad ovocie a so záujmom si ho prezeral. Popri tom nenápadne strčil cudziemu človeku ruku do vrecka a opatrne vybral všetko, čo sa dalo. Takýmto spôsobom pokračoval celý deň, kým sa nezačalo stmievať.

Atmosféra na ulici sa upokojovala. Ľudia mizli vo svojich domovoch alebo šli zapíjať úspešný deň s priateľmi do miestnej krčmy. Arien si potreboval zohnať nocľah. Podarilo sa mu nakradnúť dosť peňazí, aby si mohol dovoliť prenajať izbu v akomkoľvek hostinci.

Náhodne si vybral jeden, ktorý z vonku vyzeral aspoň trochu solídne. Vošiel dnu.

Už od dverí bolo počuť štrnganie pohárov s pivom. Vládla tu zábava. Tanec. Hrala hudba a ozývali sa falošné piesne opitých mužov, ktorí túžili po troche lásky. Najradšej by k sebe posadili prvú čašníčku, ktorá ich prišla obslúžiť a nechali by sa jej prítomnosťou rozmaznávať celú noc.

Predral sa davom až k barovému pultu. Zakričal na hostinského.

Silný chlap utierajúci pohár sa otočil a odstrašujúcim pohľadom si ho premeral.

„Áno?“ zaburácal. Snažil sa prekričať hluk okolo.

„Máte voľné izby?“ tiež sa snažil hovoriť nahlas.

Hostinský pokrútil hlavou. Pozrel smerom k prepĺneným stolom.

„Ako vidíš, máme tu plno. No skús krčmu oproti alebo sa vyspi v stajni. Bohužiaľ, ja nič voľné nemám.“

Arien sa zatváril trpkou a prikývol na znak vďaky. Tu nocovať nezostane.

Otočil sa a začal sa predierať von. Pritom mu ruka sem tam padla do cudzieho kabáta.

V tom doňho niekto silno drgol. Arien neudržal rovnováhu a zapotácal sa.

Rukou sa mu podarilo zachytiť blízkej stoličky práve včas, aby neskončil rozvalený na zemi. Zlostne sa obzrel.

Stál pred ním opitý chlap s pohárom v ruke. Ledva sa držal na nohách. Takmer nevnímal okolie. Mal začervenané oči. Snažil sa zo seba dostať ospravedlnenie, pri čom ešte rozliat aj trochu piva. Nič mu nebolo rozumieť. Položil ruku na Arienovo rameno a potľapkal ho. Potom sa s unaveným výrazom a nezáujmom pobral ďalej.

Arien si len vzdychol, smutne pokrútil hlavou a pokračoval von. Tento krát kráčal pozornejšie.

Nemal rád podobné situácie. Akákoľvek priveľká pozornosť cudzích ľudí alebo malá nepozornosť z jeho strany by ho mohli priviesť do nebezpečenstva. Mohol sa nejako prezradiť. Ale možno to bol len jeho strach.

„Počkaj, chlapče!“ ozval sa ktosi za ním.

Zastal. Strýpol. Žeby sa jeho obavy predsa len naplnili?

Otočil sa. Strach na sebe nedal nijak znáť.

„Toto ti muselo vypadnúť,“ pristúpil k nemu dobre vyzerajúci starší muž. Po bokoch hlavy sa mu začínali objavovať sivé vlasy. Bol dobre oblečený, bielu košeľu zakrývala červená vesta s kožušinkou po okrajoch. Oproti Arienovým nenápadným hnedým nohavičiam a svetlej košeli, ktorá už aj tak príliš biela nebola a iba prehodeným tmavým plášťom cez rameno, vyzeral tento muž ako boháč.

Arien pozrel na jeho ruku. Držal v nej striebornú retiazku.

„Prepáčte, to nie je moje,“ odpovedal okamžite.

Muž si retiazku bližšie prezrel. „Je to kvalitná práca. Naozaj nie je tvoja?“ Držal ju pred sebou.

Arien si vzdychol. „Nie,“ odvrátil sa na odchod.

Muž sa zatváril urazene. „Ale vypadol tebe!“

Arien si rýchlo uvedomil, že sa dostáva do problémov. Mohla to byť vec, ktorú niekomu ukradol a vypadla mu? Rozbúchalo sa mu srdce.

„Mám sa opýtať ostatných, či niekomu nepatrí?“ muž sa zatváril vážne. Držal kovovú retiazku vysoko pred sebou.

On vie, že som zlodej, premýšľal Arien. Ak zavolá strážu, môže skončiť v base, na šibenici alebo s odseknutými rukami. Záležalo od mesta a lokálnych tradícií, ktorým sa rozhodli miestni hodovať.

Otočil sa k nemu naspäť a zahľadel sa mu odvážne do očí.

Muž sa na neho zaškeril. Mal slová na jazyku: „Je to zlodej!“

Už ako Arien vošiel do hostinca, prezrel si všetkých ľudí. Hneď si všimol tohto výraznejšie oblečeného muža. No nenapadlo mu, že bude robiť takéto problémy.

Vymieňali si nebezpečné pohľady. Napätie rástlo.

„Hádám ma nechcete obviniť z krádeže,“ povedal Arien vyčítavo, „nemáte dôkazy!“

„Ja si dôkazy nájdem,“ zlovestne sa usmial.

Ľudia si ich začínali všímať. Arien v plášti naozaj ukrýval ukradnuté veci aj ľudí tu naokolo. Ani nedýchal. No ustúpiť nemienil.

„Hej, vy dvaja!“ ozval sa hostinský. „Chodte si to vyriešiť vonku! Nie že sa mi tu ešte pobijete!“

Akoby ho nepočuli. Dívali sa jeden na druhého.

„Ukáž mi svoj plášť!“ prikázal mu muž a natiahol voľnú ruku.

„Na to nemáte právo!“ oboril sa na neho Arien.

„Chodte von alebo vás mám vyhodiť sám?!“ zakričal znova hostinský a už sa chystal vyjsť spoza baru.

V ten moment sa obidvaja rozosmiali. Nahlas a uvoľnene.

Arien sa pozrel na staršieho muža vo veste. „Nemôžeš tak riskovať vyhodenie z dobrej krčmy, Dan!“

„Nemohol som odolať, prepáč,“ smial sa on.

„Nič sa nestalo,“ položil mu Arien ruku na rameno, „nahnal si ľuďom strach.“

„Ale musím uznať, že odkedy som ťa nevidel, si sa naozaj zlepšil. Znel si odvážnejšie!“ uznal Dan, len čo sa dosmial. „Pod', podme si sadnúť. Nepustím ťa von takého.“

Po malom divadelnom predstavení sa konečne usadili za stôl. Našli voľné miesta pri jednom malom v rohu.

„Tak dlho som ťa nevidel, Dan. Ako žiješ?“ radostne sa opýtal Arien.

„To vieš,“ smutne povzdychol, „už to nie je, čo to bývalo odkedy s nami nie si.“

Arien sa zasmial. „Už s tebou nemá kto hrať pred ľuďmi divadlo?“ Trocha hereckého talentu potrebovali vždy, keď sa chceli dostať z problémov s celou kožou. Podobnými scénkami si ho precvičovali a zároveň sa navzájom predbiehali. Vlievalo im to adrenalín do žíl. Pripomínalo, že sú stále nažive, a že ľudia uveria takmer všetkému.

„Kiež by...“ pokrútil hlavou Dan.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa vážne.

Medzitým im doniesli veľké pívá. Pripili si, ani neprerušili rozhovor.

„Odkedy sme sa nevideli pretieklo veľa vody,“ zalamentoval. „Neviem či chcem o tom teraz rozprávať.“

„No tak,“ pobádal ho Arien. „Čo sa stalo s našou partiou... teda jej zvyškom? Počul si o nich niečo?“

„Chalana chytili,“ povedal Dan na rovinu. Pokrútil hlavou a kebyže nesusia dnu, z chuti by si odpľul na zem.

Arien sa zatváril zhrozene. Chalana si pamätal. Prezivali ho tak, pretože ho pribrali do partie ako posledného a zároveň najmladšieho. Bol to ešte len chlapec. Mohol mať jedenásť, keď sa k nim pridal. Učil sa s nimi všetko. Žiť. Kradnúť. Prežívať prvé radosti života i sklamanie. Boli si ako rodina, keďže z ich skutočných rodín im zostalo len málo alebo vôbec nič. Vzájomne sa podporovali, nech išlo o čokoľvek. Spolu dokázali všetko čo si zaumienili.

Aj Ariena sa ujali pred pár rokmi, avšak poznal ich už od malička. Prežil s nimi mnoho. Pomohli mu počas najťažších chvíľ v jeho doterajšom živote. Naučili ho prežiť. Keď sa ale rozhodol odísť z rodného mesta, už ich viac nevidel.

„A?“ nabádal ho Arien.

„Čo a?!“ nahnevane udrel po stole Dan. „Sedí vo väzení.“

Arien sklonil zrak. Zabolelo ho pri srdci. Už dlho ten pocit nemal. Strach z dolapenia cítil každý deň. Ale ak počul o niekom, komu sa to naozaj stalo, ba dokonca priateľovi, potemnela mu tvár. „Ako sa to stalo?“

Dan si odpil. „Ten hlupák, bez urážky, sa prepočítal,“ mal zmraštenú tvár. Bol nahnevany. Možno aj sám na seba, že mu v tom nezabránil.

„Chcel niečo veľké. Arien, my sme vždy boli len vreckári,“ posledné slovo zašepkal, „no on chcel viac. Chcel ukradnúť niečo raz a mať pokoj. Pripravoval sa. Ale nemohol rátať s tým, že ten chlapík bude práve v tú noc obháňať akúsi ženskú. Tá ho náhodou zbadala zakrádať sa po dome. Nestačil sa dostať ani k najbližšiemu oknu, keď začala vrieskať. Vzápätí tam bol aj pán domu. Keď sa ten raz zahnal palicou, mladý skončil v bezvedomí...“

Znova si odpil. „... a teraz sedí v cele na dvanásť rokov za plánovanú lúpež.“

Arienom až myklo. „Koľko?!“ Vedel, že to nebude málo, ale toto sa mu zdalo priveľa.

„Chcú nás trestať exemplárne,“ Dan skrútil ústa nechutou.

Chvíľu mlčky sedeli. Obaja to v sebe potrebovali spracovať.

Nakoniec prehovoril Arien. „Takže čo s tým urobíme?“

Dan zodvihol zrak a v očiach mu zahorel oheň. „Bál som sa, že sa neopýtaš,“ potmehúdsy sa usmial, „mám plán.“

Arien stál na ulici. Díval sa na zadnú časť malej budovy. Pražilo na neho slnko a v duchu preklínal včerajšok, že vypili také množstvo piva. Dan mu vyrozprával celý plán do najpodrobnejších detailov. Pri piatom pive už plán išiel bokom a prevládli spomienky na staré dobré časy. Keď potom hostinský zahlásil záverečnú, obaja sa tackavo pobrali do hostinca oproti, ktorý už nebol taký pekný navonok, avšak zato mal stále voľné izby na prenocovanie.

Počítal okná. Bolo ich presne desať. Malé, nenápadné. So silnými mrežami. Väznica. Malá miestna. Horších kriminálnikov presúvali inam.

Čakal. Bolo takmer poludnie. Navôkol bolo málo ľudí. Väčšina slušných občanov tieto miesta obchádzala. A tí ostatní sem chodievali večer, kedy si cez zamrežované okná vyznávali lásku a pripomínali

dôvody prečo ešte žiť. Teda kým ich nevyhnali stráže, ktoré ich mali po čase dostať.

Dlho sa nič nedialo.

Arien sa snažil nazrieť do jednotlivých ciel, ale okná boli vyššie než je úroveň očí. Nič nevidel. Dnu bolo iba šero a tieň.

Zrazu započul rozruch. Ľudia sa začali hrnúť na jedno miesto. On nebol výnimkou. Išiel skontrolovať situáciu.

Uvidel mestskú stráž. Dvoch ozbrojených mužov v modro-bielej uniforme vedúcich akéhosi muža. Prizrel sa lepšie. Bol to Dan.

Mal zviazané ruky za chrbtom a mykal sebou. Snažil sa oslobodiť. Občas narazil do strážnika. Ten ho ale hneď uzemnil a posotil dopredu, aby kráčal.

Ľudia to so zvedavosťou sledovali. Niektorí ho pomenovali zvieratkami a pohlavnými orgánmi, no nikto viac rozruchu neurobil. Len chceli vedieť, koho to tam vedú a prečo. Nič ale nezistili. Len si pošepkávali domnienky. A keď divadelné predstavenie skončilo a stráže vošli do budovy väznice, dav sa pomaly rozišiel.

Arien si povzdychol. „Dúfam, že tvoj plán vyjde.“

2. kapitola: Útek z väzenia

Danov plán bol jednoduchý. Dostať sa dnu. Nájsť Chalana a potom dať Arienu signál.

Ten čakal vonku a pozoroval väznicu. Dlho sa nič nedialo. Potom ale v okne zbadal vystrčenú ruku. To bol signál!

Pristúpil k oknu. „Dnes je poriadne horúco.“

„Ja myslím, že bude pršať,“ ozvalo sa zvnútra.

Bolo to správne. Na týchto kontrolných vetách boli dohodnutí, pretože cez okno mohol vystrčiť ruku aj hockto iný.

Arien sa poobzeral. „Vzduch je čistý, počúvam.“

Zvnútra sa znova ozval Dan: „Našiel som ho. Videl som ho po ceste sem. Je o dve cely naľavo. Tretie okno odtiaľto.“

Arien sa pozrel tým smerom. Nachádzalo sa od neho len pár metrov.

„Dobre, dám mu vedieť. Dnes o polnoci.“

Mesiac žiaril. Hviezd bolo málo. Bolo sucho, takže hmla sa dnes nezdvihla. A to neboli práve najideálnejšie podmienky nato, aby sa lúpežníci ľahko stratili v tme. Ale aj tak sa ho rozhodli oslobodiť teraz.

Začal pofukovať mierny vánok. Bolo to príjemné schladenie po teplom letnom dni.

Arien sa nadýchol z plných pľúc. Musel mať čistú hlavu pred tým, ako sa vybral do akcie. Pozrel sa na cely. Bol pripravený.

Vyrazil k oknu. „Dnes je poriadne horúco,“ povedal pri okne.

„Tak to máš pravdu!“ ozvalo sa zvnútra.

Nebola to očakávaná odpoveď a ani Danov hlas. Arien zostal zaskočený, prezrel si ešte raz okná. Musel sa prerátať alebo už dnu pridali ďalšieho väzňa.

Zneistel, no pristúpil k vedľajšiemu oknu. „Dnes je poriadne horúco,“ skúsil znova.

„Ja myslím, že bude pršať,“ prišla odpoveď a nato sa ozval pridusený smiech. „Koho si tam oslovil?“

Arien prevrátil očami, no Dan to nemohol vidieť. „Tak môžeme pokračovať?“ povedal podráždene.

„Áno,“ prestal sa smiať a zvažnel.

Arien sa vzdialil od okien a pomaly sa premiestnil k prednej časti budovy, kde sa nachádzal vstup.

Znova čakal.

O niekoľko minút sa zvnútra ozval hurhaj. Danov plán zdá sa vyšiel.

Keď ho ešte len zatýkali, stále sa mykal a vrtel. Malo to svoj význam. Nenápadne sa mu tak podarilo získať kľúče od strážnika, ktorý si našťastie nič nevšimol. Teraz si odomkol celu a oslobodil aj mladého chlapca.

Spôsobil ale hurhaj u ostatných väzňov, ktorí sa taktiež chceli dostať von. Začali po ňom kričať. Chceli, aby ich stadiaľto oslobodil. Niektorí na neho nadávali, keď ich celu bez povšimnutia obišiel. Hluk zburcoval strážne. A to bol Arienov čas.

Rozbehol sa k vchodovým dverám. Neboli zamknuté. Vošiel nenápadne dnu.

V neveľkej miestnosti sa nachádzal jeden veľký stôl, prázdna odsunutá stolička a mreže, pri ktorých stál strážnik chrbtom k Arienovi. Snažil sa odomknúť mreže a skontrolovať čo sa deje.

Arien si to nasmeroval k stolu. Zakrádal sa, no bol rýchly. Strážnik ho pri hurhaji zozadu vôbec nepočul. Vzal do rúk ľahkú drevenú stoličku, zdvihol ju nad hlavu. Od chrbta sa zahnal na strážnika, ktorý práve zápasil s kľúčmi v zámke.

Ten sa zvalil v bezvedomí na zem.

Arien rýchlo vzal kľúče a odomkol mrežu. Bol prekvapený, že nevidel žiadneho ďalšieho strážnika. No bol čas jarmoku. Väčšina hliadok bola vonku alebo sa zašívava v krčmách.

Prebehol k ďalším mrežiam. Práve ich odomykal, keď sa za nimi objavili Dan aj mladý chlapec. Dan vyzeral spotene a strapato. Horúčkovito dýchal, mal červeň v tvári. Mladý, ktorý nemal viac ako pätnásť rokov, vyzeral nervózne. Rýchlo dýchal a stále si prehadzoval špinavé blond vlasy padajúce do očí.

„Rýchlo!“ Súril ho Dan. „Neverím, že tá stráž dnu bola jediná.“ Aj oni sa museli stretnúť so strážnikmi.

Konečne mreže odomkol. Všetci traja sa rozbehli von.

Na ulici bolo ticho. Len oheň horiaci v pouličných lampách osvetľoval ulicu. Poobzerali sa okolo. Nikoho nebolo vidieť. To bolo dobré znamenie.

„Podme!“ zavelil potichu Dan a kývol im.

Vybrali sa smerom k hostincu, kde boli ubytovaný.

Pohybovali sa rýchlo. Po krajoch ulice. Snažili sa nerobiť veľa hluku a vyberať tmavé, neosvetlené miesta.

„Stát!“ zavelil Dan, ktorý kráčal ako prvý. Pritlačil sa k okraju budovy. Pred nimi sa nachádzala široká ulica. Musel skontrolovať, či je pre nich bezpečná.

Všetci zastali a postavili sa k stene vedľa neho.

Dan držal vystretú ruku namierenú ich smerom, akoby ich ňou chcel chrániť. Pri tom sa neustále díval za roh budovy.

Zrazu sa len pritlačil k stene a takmer aj prestal dýchať. Ostatní urobili to isté.

Ozývali sa zvuky. Hlasy, kroky.

Približovali sa.

Po chvíľke Arien zbadal ako po ulici kráča párik zaľúbencov. Žena v krásnych dlhých šatách držiaca sa mužovej ruky s úsmevom na perách. Prijemne sa zabávali. Bolo počuť mužský hlas a jemný ženský smiech.

Prešli okolo. Ani neotočili hlavy ich smerom. Boli zasnení vo svojom svete.

„Dobre,“ pošepkal Dan a vykročil na ulicu. Kráčal rezko a vzpriamene. Nebežal, no ani sa nezakrádal. Tváriť sa, že nič protizákonné neurobil bol jeden z jeho trikov ako nevzbudiť nežiaducu pozornosť. Ostatní ho nasledovali.

Podarilo sa im prejsť časť mesta. Dostali sa až na ulicu, kde bol hostinec. Mali v pláne požičať si pár koní od ubytovaných pocestných v hostinci.

Prešli zadnými uličkami až k stajni. Tu sa už zakrádali.

Mierne pootvorili drevené vráta na stajni.

Dnu bola tma a oviala ich vôňa konského hnoja.

„Sú tu dva, ale to stačí,“ skonštatoval Dan, keď si overil situáciu.

Svetlo mesiaca osvetľovalo interiér stajne, takže dobre videli kade sa pohybujú. Zobrali opraty, sedlá a potichu osedlali kone. Tie jemne zaerdžali, ale Dan ich rýchlo upokojil. Čosi im pošepkal do ucha a pohladil.

Potom ich vyviedli von. Arien si sadol na bielu kobyľku a Dan s mladým chlapcom na ťažného čierneho žrebca. Vyrázili.

Zabočili na ulicu pri hostinci, keď tu zrazu zbledli. Zbadali hostinského, ktorý vyhadzoval z krčmy posledných opitých hostí. Jeho guľaté veľké telo teraz pasovalo k výrazu jeho vypleštených okrúhlych očí.

Asi sekundu mu trvalo, kým si uvedomil, že mu berú, čo je jeho. Hodil utierku, ktorou hnal neželených hostí von z budovy, na zem a začal kričať na celú ulicu: „Zlodeji! Zlodeji! Chyťte zlodejov!“ Odvážne sa rozbehol oproti nim, aby ich zastavil.

Traja zloději si vymenili pohľady, ale vystrašiť sa nenechali. Popohnali kone a rozbehli sa ulicou preč.

Netrvalo dlho a započuli zvony. Vlastne sa čudovali, že strážam trvalo tak dlho, kým spustili poplach. Ale teraz, keď ich zbadal krčmár, už vedeli, aj v ktorej časti mesta sa pohybujú. Museli hnať kone čo im budú sily stačiť. Inak by neušli.

Bežali po čoraz širších uliciach. Dostali sa až na hlavnú, odkiaľ už videli bránu mesta. Stála pri nej stráž, ale ak popoženu kone, stihnú ujsť skôr než ju kvôli poplachu uzavrú.

Zbadali pred sebou zhlukovať sa stráže. Pripomínali modro-bielych mravcov zhlukujúcich sa na jednom mieste. Otáčali voči nim kopije. Vybehávali takmer z každej bočnej uličky.

Zloději hnali svoje kone, ale Arienova kobyľa sa začínala vzpierať. Spomaľovala. Bola vyplašená.

„No tak, poď, moja,“ prehováral ju Arien.

Začala sa otáčať a stavať na zadné. Stráž sa k nemu zboku nebezpečne priblížila. Mierili na neho kopijami a mečmi.

„Arien!“ započul Dana, ktorý už bol takmer pri bráne. Jeho kôň sa nebál. Dan sa obzeral za Arienom, avšak nezastavoval. Vedel, že nemôže. Chytili by ich všetkých.

„Dan!“ zakričal za nimi Arien a stočil koňa naspäť do mesta. Popohnal ho.

Musel vymyslieť nový plán. Pri bráne sa už zhluklo veľa stráží a videl ako ju zatvárajú. Dan však stále hnal čierneho koňa. Mali šancu to stihnúť a Arien veril, že to dokážu. Jemu už ale teraz nepomôžu.

Popohnal koňa späť do mesta. Zabočil do prvej voľnej uličky.

Všade kam sa pozrel, videl stráž. Všetci sa presunuli do tejto časti mesta.

Hradby. Arien pred sebou uvidel vysoký múr a zanadával. Stočil koňa pozdĺž nich.

To ale nebol dobrý nápad. Vojaci sa nachádzali práve na nich a začali po ňom strieľať šípy a vykrikovali, aby sa vzdal.

Cítil zúfalstvo a strach. Srdce mu rýchlo bilo.

Nasmeroval koňa do centra. V tom pred neho z uličky vyskočil vojak s kopijou a kobyla sa ho zľakla. Zodvihla sa na zadné. Arien sa ledva udržal silnými nohami.

„Hoo!“ skríkol. Už začínal pociťovať paniku. Prestával premýšľať kam ženie koňa. Len ho hnal, aby bol v pohybe.

„Chyťte ho!“ Počul strážne za svojím chrbtom. „Už ho máme!“

„Zataraste cestu!“

Odrazu ho niekto potiahol za plášť. Takmer spadol na zem.

Obzrel sa uvidel strážnika ako ho drží za oblečenie. Vytrhol sa mu.

Popohnal kobylu. „No tak, poď!“

Kobylka sa rozbehla do jedinej prázdnej úzkej temnej uličky, ktorú uvidela.

Arien sa obzeral. Videl, že bežia za ním. Prestával vidieť východisko.

Blúdil po uličkách. Hnal koňa a všade videl len modro-bielu farbu a odlesky kovových zbraní. Znova sa dostal k hradbám. Blúdil v kruhu.

„Rozmýšľaj!“ vravel si v duchu, aby sa upokojil, keď na chvíľu nemal strážne za chrbtom.

Potreboval sa niekam schovať. Opustenie mesta už neprichádzalo v úvahu. Pri poplachu už dávno uzavreli všetky brány.

Znova sa pätami dotkol kobylkiných slabín, aby pridala. Aj tej už dochádzali sily. Nezhriata, uprostred noci prinútená cváľať a vystrašená. Spomaľovala. Mohol byť rád, že sa mu ešte nevzoprela úplne.

Nechcela viac bežať. Arien vedel, že je zle. Ak ho znova obklúčia, už im neujde.

Rozhodol sa teda.

Keď okolo seba na moment nevidel žiadne strážne, zastavil ju. Zosadol a silno ju udrel po zadnej časti. Splašila sa a rozbehla preč. To mal v

úmysle. Snáď aspoň chvíľočku ešte pôjdu za ňou a on tak získa pár minút, aby sa stratil v tme.

Ulička bola takmer prázdna. Videl radovú výstavbu domov naľavo a hradbu na pravej strane ulice. Na jej konci zbadal pár naložených vozov. Obchodníci, ktorí sa nevybrali večer domov, ich nechali pristavené pri hostinci, v ktorom nocovali.

Rýchlo sa rozbehol k nim. Prikrčil sa.

Nemal príliš veľké možnosti. Ani kam ísť. Prezrel si vozy. Boli plne naložené, niektoré pozakryvané plachtami.

Rozhodol sa tam schovať. Vyskočil a odkryl plachtu. Uvidel nejaké drevené škatule. Ľahol si medzi ne a zakryl sa.

3. kapitola: Tiché spomienky

„Hej ty! Vstávaj!“ ozval sa hrubý mužský hlas, ktorý Ariena zobudil.

Lúče slnka mu zasvietili do tváre. Prižmúril oči. Zakryl si rukou tvár. Nieкто musel odkryť plachtu.

„Vypadni, špinavec!“ Kričal na neho vysoký muž. Mal čierne vlasy a hustú nakrátko ostrihanú bradu.

Bol to majiteľ vozu. Musel si myslieť, že našiel bezdomovca, ktorý sa v jeho voze schoval počas chladnej noci.

Arien si až po chvíli uvedomil, kde sa nachádza. Preľakol sa a okamžite posadil. Srdce mu rýchlo búchalo. Pozrel na kupca a potom okolo seba.

Zarazil sa. Už nebol v meste, ale v lese.

Musel tvrdo zaspáť, keď necítil ako sa voz pohybuje. Avšak po včerajšom adrenalíne sa ani nečudoval.

Kupec sa na neho naďalej mračil. Arien sa teda rýchlo zosunul z voza na zem. Postavil sa na nohy. Cítil sa ako dolámaný. Mal problém udržať sa vzpriamene. Všetko ho bolelo. Urobil pár krokov a chytil si stuhnutý chrbát. Telo musel rozhýbať pomaličky.

Muž sa zatváril spokojnejšie. „Mesto je tamtým smerom!“ Ukázal na cestu za vozom.

Arien sa naňho pozrel. Skľúčene prikývol. „Prepáčte,“ povedal a pomaly sa vybral opačným smerom. Pomaly si začínal uvedomovať čo všetko sa včera udialo.

Muž pri voze sa na chvíľu zamyslel. Zmizla z neho zlosť. Premeral si Ariena už na nohách ešte raz. Prišlo mu ho ľúto. Videl útleho chlapca s prázdnyimi rukami ako kráča so sklonenou hlavou kdesi do neznáma.

Zakričal za ním: „Počkaj!“

Arien sa obzrel.

„Ak by si chcel, môžeš sa so mnou aspoň najesť,“ pozrel na voz a koňa, „aj tak som si práve chcel urobiť prestávku. Spoločnosť uvítam.“

Arien sedel mlčky. Chúlil sa pri ohni. Nerád sa rozprával s cudzími ľuďmi.

Arnold, ako sa predstavil kupec, prihodil drevo do ohňa. Sedel vedľa a práve si mastil na chlieb masť. Ponúkol aj Arienu, ktorý ho so skrývanou radosťou prijal. Odhryzol si. Chuť jedla ho upokojila.

„Tak, povedz mi,“ riekol Arnold, „ako si sa dostal do môjho vozu?“ Mal úprimné hnedé oči a mäkkú tvár.

Arien opatrne zodvihol oči jeho smerom. Akoby mu chcel Arnold nožom, ktorým si natieral masť, ublížiť.

„Hm?“ usmial sa Arnold, keď videl strach v jeho očiach.

No odpoveď neprichádzala, tak začal sám. „Ja predávam alkohol. Ty už vôbec môžeš piť alkohol?“

Arien kývol na súhlas.

„Vyzeráš tak mlado. Koľko máš rokov?“ neveriacky sa opýtal.

„Sedemnášť,“ riekol Arien.

„Aha. Vyzeráš nato,“ odhryzol si z chleba. „Najprv som si myslel, že si nejaký opilec, čo objavil moje zásoby alebo bezdomovec.... ale podľa oblečenia tak nevyzeráš. Ty si skôr tulák, mám pravdu?“

Arien sa pousmial a odhryzol si znova.

„No veru zhovorčivý veľmi nie si,“ skonštatoval dotknuto.

Arien sa nakoniec odhodlal niečo povedať. Neslušný byť nechcel. Hlavne nie, ak ho tak pekne pohostil.

„Som na cestách,“ odpovedal s predstieraným úsmevom na perách.

„Ó a kam máš namierené? Ak sa teda môžem opýtať a nie je to tajomstvo.“ Odrezal si z chleba a znova zahryzol. Bol rád, že sa môže s niekým porozprávať.

Arienovi chvíľu trvalo kým niečo povedal. „Vlastne ani sám neviem,“ vzdychol nakoniec.

Kupec zostal zaskočený. „Hm? Akoto? Musíš vedieť kam ideš, inak sa môžeš dostať na miesta kam nechceš,“ zasmial sa krátko.

Arien pozrel bokom. Myslel nato, že on to nevedel už od svojich pätnástich rokov. Vtedy prišiel o svoju mamu. Jediného rodiča, ktorý ho vychovával.

Ochorela. Dostala silný zápal pľúc a chorobe podľahla. Pamätal si, ako jej v posledných dňoch jej života prikladal obklady, ako jej nosil jedlo a pomáhal sa napiť. Ako kašľala, ležala bezvládne v posteli. V horúčkach... Ariena sa zmocnil silný pocit úzkosti. Takmer by mu vyhrkli slzy. Striasol sa a pritlačil si kolená k hrudi.

Otca si pamätal len z jej rozprávania. Vraj to bol vojak, ale z vojny sa nikdy nevrátil. Doteraz nevie, čo sa s ním stalo. Mama ho vychovávala sama. Keď podľahla chorobe, Arien nedokázal doma vydržať. Všetko mu ju pripomínalo. Kam sa pozrel, videl ju. Rozhodol sa preto odísť. Zbalil sa a naposledy za sebou zabuchol dvere rodného domu, za ktorý by aj tak sám nedokázal platiť daň. Nevedel, kam sa vybral. Len šiel.

„Si tu?“ započul Arnoldov hlas a uvidel ako sa skláňa k jeho tvári. Vystrašene sa odtiahol.

„Prepáč,“ povedal s pobavením Arnold, „ale vyzeral si tak neprítomne.“

Arien len pokrútil hlavou. A snažil sa rozohnať chmúrne myšlienky. Už je to pár rokov, ale občas mal pocit akoby sa to stalo včera. Možno ani v ten samotný deň, kedy matka zomrela, nemal také pocity ako teraz. Po čase. Keď si uvedomil, že sa už naozaj nikdy nevráti. Nikdy jej už nepovie čo má nové, čo sa mu včera stalo. Ona sa na tom nikdy viac

nezasmeje a nič mu nato neodpovie. V takýchto maličkostiach si to uvedomoval každý deň. Stále až kým sa neprinútil už nato nemyslieť.

Kradnúť sa naučil už ako malý. Danova partia bola pre neho ako druhá rodina. Jeho mama nedokázala zarobiť dostatok peňazí, aby oboch bez problémov užívala. Chýbala jej pomoc manžela. Musel sa preto činiť on sám.

Po jej smrti Arienovi však nič iné nezostalo. Kradol, aby prežil. No pomáhalo mu to aj prísť na iné myšlienky. Žiť pre aktuálny okamih. Cítil adrenalín v krvi, keď si vybral obeť, keď sa k nej nepozorovane priblížil a keď uskutočnil svoj zámer. Po úspešnom podniku nasledovala eufória. Dostávalo ho to z najhoršieho. Ako po fyzickej, tak i po psychickej stránke.

Prasklo drevo v ohni. Arien sa vrátil myšlienkami naspäť.

„Ďakujem vám za jedlo,“ povedal a vstal.

Arnold za ním zdvihol prekvapene hlavu. „Už odchádzaš? Tak skoro?“

Bol to síce mohutný muž, ale srdce mal citlivé.

„Áno, aj tak som vás už stál dosť času,“ povedal.

„Nežartuj, chlapče! Rád som sa porozprával,“ usmial sa kupec. „Tak drž sa na tej svojej ceste do neznáma,“ podpichol ho na rozlúčku.

Arien úsmev opätovoľ a vykročil na cestu do lesa.

Nevedel síce kam mieri, ale vracat' sa do mesta určite nemienil. Ani nevedel, či sa Danovi a Chalanovi podarilo utiecť. Tak ako oni nevedeli nič o ňom. Mohli len dúfať.

Nemal sa kam ponáhľať. Kráčaľ pomaly. Nevedel ako ďaleko sa nachádza nejaké mesto.

Premýšľaľ, aj keď nechcel.

Ako sa jeho život zvrtol? Ako sa dostal až sem? Prečo? Kládol si otázky.

Vysoká tráva sa vlnila pri jemnom vánku, keď kráčaľ popri poliach.

Nedokázal niečo urobiť inak? Nedokázal jej nejako pomôcť?

Kde bol otec? Kde je teraz? Je mŕtvy alebo ich opustil?

Keď bol takto sám, slzy sa mu tislí do očí.

Cítil také prázdno. Prázdno, aké si človek, ktorý neprežil stratu, vie len ťažko predstaviť.

Pozeral sa pred seba. Na les na kopci. Šiel cestičkou, ktorá sa tam točila. Modrá obloha bez mráčika lemovala jeho vrcholy. On sa v mysli potuloval minulosťou.

Nedokázal pochopiť, prečo sa mu to stalo. Kamaráti mu pomohli ísť ďalej. Ale teraz keď zostával toľko krát sám, nevedel kam ďalej. Kadiaľ vedie jeho cesta. Má to celé význam?

Už nepremýšľal.

Cítil len hnev. Hnev, ktorý páľil v tele a keby dokázal vyjsť von v podobe ohňa, ostala by za ním len spálená zem. V temnom jazere prázdnoty, ktorú cítil, by sa utopilo všetko živé.

Urobil ešte pár krokov a potom zastal.

Pozeral neprítomne pred seba. Potom sa nadýchol a...

Zakričal z celej sily.

Jeho bolesť opúšťala telo. Strácala sa vo vzduchu, ktorý vychádzal z pľúc.

Vydýchol posledné slová bolesti, ktoré sa inak ako rev nazvať nedali.

Sklonil sa. Slzy mu stiekli po líci, keď zatvoril oči.

Klesol na kolená. Ostal tak. Dýchal. Nemyslel. Bolesť poľavovala.

Ležal. Lúče slnka ho hladkali.

Natiahol sa na tráve. Lúka ho ukrývala.

Díval sa na oblohu a sledoval jastraba, ktorý krúžil nad krajinou. Hľadal korisť.

Možno bol aj on iba korisť. Korisť pre tento krvilačný svet.

A možno je lovec.

Bolo iba na ňom, ako sa na svoj život rozhodol pozerat'.

Vstal.

A šiel. Pokračoval cestou ďalej.

4. kapitola: Oči v tme

Blížil sa večer. Potreboval si nájsť nocľah. Nemal veľký výber. Musel prespať v prírode.

Zbadal útulné miesto na okraji lesa pod korunou veľkého dubu. Mal nádherný výhľad na okolité kopce a lúky. Tu sa rozhodol zostať.

Nazbieral drevo a založil oheň. Neďaleko od tábora pripravil oko na zajace a dúfal, že niečo chytí. Bol už poriadne hladný, ale býval zvyknutý v prípade potreby aj niekoľko dní nejesť.

Oheň sa rozhorieval. Zapozeral sa doň. Upokojovalo ho to.

Les nebol pre neho nebezpečný, ba práve naopak. Stratil sa v ňom vždy, keď niečo vystrojil. Tvoril jeho ochranné krídla.

Na oblohe sa ukázali prvé hviezdy. Chlad padol na krajinu.

Arien sa zababušil do plášťa a ľahol si medzi korene vysokého duba. Zatvoril oči.

Po celodennej chôdzi rýchlo zaspal.

Keď nabral vedomie, oheň dohorieval.

Posadil sa. Pretrel si oči a poobzeral sa. Navôkol panovala tma. Ani hviezdy či mesiac sa neukázali. Muselo sa zamračiť.

Vzal kus dreva a hodil ho do pahreby. Prehrabol a fúkol do nej, aby sa znova rozhorela. Keď sa tak stalo, oprel sa o strom a díval sa do diaľky.

Videl malé svetlá z dediniek rôzne rozosiatych po krajine. Bol to príjemne upokojujúci pohľad. Usmial sa. Zatvoril spokojne oči. Mal rád tieto chvíle bezstarostnosti, kým ho nedohnal život. Kým si neuvedomil, kde sa nachádza a prečo. Proste len bol. V daný moment. Tu a teraz.

Zapraskalo v ohni.

Pozrel sa doň. Pritiahol sa bližšie, aby prihodil ďalšie drevo.

Zostal pri ňom. Natiahol ruky a chvíľu sa zohrieval. Zišlo mu na um skontrolovať nastraženú pascu, ale nato bola príliš veľká tma. Nemalo by to význam. Nič by nevidel. A tak zostal sledovať ako poletujú iskry.

Započul praskanie konárikov. Otvoril oči. Ani nevedel kedy znova zaspal.

Obzrel sa. V tme nič nevidel. Oheň stále horel, takže sa stratil v snoch len na chvíľku.

Zostal pozorovať okolie. Nepočul nič podozrivé.

V noci sa veci zdajú príliš blízko a príliš silné. Všetky zvuky sa ľahšie nesú vzduchom.

Niekde na strome zahúkala sova. Lístím prešušťal letný vánok.

Upokojil sa. Mohlo to byť nejaké zviera. Ohňa sa ale zvieratá boja. Kým horí, nepriblížia sa.

Tak ako dokázal byť les upokojujúci, vedel nahnať aj strach. Hlavne ak bol v noci človek sám. Arien už síce nato bol zvyknutý, no občasnému vystrašeniu sa nevyhol. Musel byť čulý a ostrážitý. Nechcel les podceňiť.

Znova privrel oči, ale nespál.

O nejaký čas opäť započul zvuk medzi stromami. Niečo sa tam určite pohybovalo. Ozývalo sa praskanie konárikov.

Arien sa ani nepohol. Čakal a počúval. Prinajhoršom mohol začať kričať a zviera by utieklo. Nič veľké to byť nemohlo. Konáriky sa lámali len malé a slabé. Mohla to byť líška. Ale bola dosť neopatrná, keď ju bolo tak počuť. Možno mláďa.

Pre istotu chytil do ruky konár, ktorým občas prehrabol pahrebu. Ten bol na jednom konci obhorený. Načúval. Takmer nedýchal. Čakal, či sa bude zvuk vzdďaľovať alebo približovať.

Ticho. Ozýval sa len potôčik tečúci v diaľke.

Zvuky sa znova ozvali až z miesta, kde Arien nastavil pascu. Uvoľnil sa, zrejme to bol zajac a on sa bál svojich raňajok. Pousmial sa nad sebou a pokrútil hlavou, hodil palicu na zem. Znova si pokojne ľahol.

Nič už nebolo počuť. Arien znova zaspával.

Na chvíľu ešte otvoril oči. Mal rád tento pokoj. Túto nočnú krajinu.

V tom zbadal v tráve dve malé lesklé bodky.

Zarazil sa a posadil. Díval sa na ne.

Boli to oči. Dve malé očká.

Patrili nízkemu zvieratku. Líške alebo divej mačke. Arien pre istotu znova schmatol palicu.

Pozeral sa tam. Zviera klipkalo očami a zvedavo sledovalo Arienove pohyby. Občas mu oči mizli v tme a potom sa znova objavili inde.

Arien znervóznel. Zver sa našťastie nepribližoval.

Ozvalo sa jemné mrnčanie. A potom vrčanie. Zneli ako mačka.

Takto sa to chvíľu opakovalo. Zviera sa pohybovalo okolo neho ako keď jastrab krúži okolo svojej koristi. Arien pevne držal drevo.

Chcel sa postaviť, aby ho odohnal. Nebolo to však potrebné. Odrazu sa mačka stratila v tme. Oči zmizli a ani žiadne zvuky sa už neozývali. Človek sa pre ňu musel stať nezaujímavým. Zdalo sa, že odišla.

O chvíľu bolo počuť zvuk pri pasci. Arien sa postavil a pozrel tým smerom.

„Tak a prišiel som o raňajky,“ usúdil potichu sám pre seba a nahnevane odhodil drevo.

Už pokojnejšie sa posadil. Oči už ale nezažmúril. Nato bol príliš rozrušený.

Ráno, keď obloha začala meniť farby, sa vybral k pasci. Pripravil si svoj malý vreckový nôž. Keď k nej prišiel, zostal prekvapený.

Predsa sa mu len niečo podarilo chytiť.

Bolo to biele s hnedočiernymi pruhmi. Malé a huňaté. Mača.

Už teraz bolo väčšie ako dospelá mačka. No napriek tomu to bolo stále len mláďa. Keď ho zbadalo, začalo sa vrtieť a ťahať, no zadnú labku mu pevne držal špagát.

Arien stál a díval sa. Premýšľal. Nemal chuť zabíjať čosi tak roztomilé.

Priblížil sa. Uvidel jeho jasno modré oči. Boli plné strachu. Prikrčené mača bolo naježené a pritlačené k zemi.

„Len pokojne,“ snažil sa rozprávať pomaly. „Nemám v pláne ti ublížiť.“

Mača sa zavrtelo a potiahlo svoju uväznenú labku. Skúsilo si špagát chvíľu hrýzť. Potom sa chcelo rozbehnúť preč, ale márne. Arien vyrábal silné oká. Keďže mu už v minulosti pár krát jedlo ušlo.

Opatrne sa priblížil nožom nad zviera. Videl jeho strach. Tie nádherné modručké oči boli mdlé a plné úzkosti. Až sa triaslo. Tohto sa on včera obával? To mača len hľadalo kúsok jedla a tepla.

Opatrne priložil nôž k špagátu a prezeral ho. Uvoľnil mu nôžku.

Keď to urobil, mačka sa stiahla. Na jeho prekvapenie neutekala.

„Ehm... si voľné,“ riekol Arien a usmial sa, „prepáč, že si muselo skončiť v mojej pasci, maličké.“

Mača sa prestávalo triasť. Srst' už nemalo tak zježené.

Arien sa postavil. „Tak bež!“ ukázal na les.

Mača sa neisto zdvihlo na nohy. Chvíľku sa na neho dívalo a potom pár rýchlymi skokmi zmizlo v húšťa.

Arien chvíľu pozeral tým smerom. Ani nevedel, že v tejto časti krajiny žijú divé mačky, nieto že sú také veľké. To mača bolo krásne.

5. kapitola: Prekvapenie z lesa

Kráčal vysokou trávou. Bola mokrá, plná rosy. Netrvalo dlho a mal úplne premočené topánky. Keď však natrafil na prašnú cestu, preschli.

Dostal sa až k rieke. Bola dravá. Vlny burácali. Vybral sa po jej toku.

Slnko žiarilo a začínalo na seba upozorňovať. Arien si robil čím ďalej, čím viac prestávok na oddych.

Cestou natrafil na voz. Sedel na ňom starček a dve deti. Pristavili sa pri ňom. Prehodili pár milých slov a dokonca ponúkli vyčerpanému Arienovi kúsok jedla, ktoré s radosťou prijal. Povedali mu, že najbližšie mesto je ešte aspoň deň cesty pešo, čo nebola pre Ariena práve potešujúca správa. Popriali si veľa šťastia a rozišli sa každý svojím smerom.

Nastalo poludnie. Arien bol vyčerpaný. Doteraz takmer neustále kráčal. Mal otlaky na nohách aj napriek tomu, že bol zvyknutý veľa chodiť.

Sadol si na kameň pri ceste. Pred sebou videl malú čistinku.

Vybral si jedlo, ktoré mu daroval starček. Bol to krajec chleba a pár jabĺk. Vzal chlieb a s veľkou chuťou ho zjedol. Potom sa pustil aj do jabĺk...

Vrčanie!

Prudko sa otočil. Za svojím chrbtom započul nejaké zviera vrčať. No nič tam nebolo. Iba stromy.

Neveriacky sa otočil späť. Asi už mal z toho tepla halucinácie.

Vstal. No neurobil ani pár krokov, keď to započul znova. Tento krát oveľa silnejšie.

Ozývalo sa to z lesa. Bolo to silné. Takmer rev.

Arien sa preľakol. Netušil čo to bolo. Možno medveď. Počul, že sa to približuje.

Otočil sa a rozbehol preč. Dole lúkou.

Bežal, no zvuky sa stále približovali. Z lesa, z kopcov. Rev! Mohutný, ale krátky. Častý.

A vzápätí ostalo ticho.

Arien prepletal jednu nohu cez druhú a začínala ho chytať panika. Možno sa k nemu rúti nejaký rozzúrený medveď alebo ešte niečo horšie.

Keď sa dlhšie nič neozývalo, Arien spomalil. Konečne chytil dych.

Obzeral sa a vedel, že teraz musel vyzerat' ako úplný idiot, ktorý trieli dole kopcom akoby ho naháňali. A pri tom nič na okolí nevidieť. Nechcel ale riskovať. Radšej s nohami na pleciach, ale s celým zadkom.

Keď už jeho srdce prestalo tak splašene biť a dych sa mu spomalil, utrel si z čela pot.

Nikdy nič podobné nepočul. Nevedel vôbec identifikovať zviera, ktoré také zvuky dokázalo vydať. Bolo mu to ale jedno. Keď sa upokojil, mal v hlave iba jednu myšlienku. Rýchlo odtiaľto preč.

Kráčal alejou stromov. Relatívne úzka cestička pre jeden voz sa tiahla až za horizont. Arien dúfal, že čoskoro narazí na ľudské obydlia.

Keď tu znova započul vrčanie.

Zastal.

Zdalo sa mu slabé, ale blízko. Otočil sa tým smerom. Očakával, že nič neuvidí. Viac sa mýliť nemohol.

Uprostred stromovej aleje stál tvor. Bytosť, ktorú poznal iba z rozprávok.

Slnko začínalo pomaly klesať. Horúčava už nebola tak neznesiteľná. Suchá tráva sa pohybovala vo vetre. A pred ním stál on. Tvor z príbehov, ktoré nikdy neboli skutočné. Nie pre neho. Legendy, ktoré mu mama rozprávala, keď sa mu nechcelo spať. Teraz sa tie príbehy stávali pravdivými.

Špicaté biele zuby. Hnedé hlboké oči. Prenikavý inteligentný pohľad. Hrubé čierne pazúry ostré ako čepeľ noža. Mohutné laby. Svalnaté telo. Srst' hebká lesklá, jantárová s čiernymi pruhmi. Okolo hlavy belavá, za čo mohol vek a mužské pohlavie. Pruhovaný vzor. Mačací postoj. Tiger.

Spoza šelmy vystúpil muž. Tmavovlasý nakrátko ostrihaný, v najlepších rokoch. Mal na sebe tmavohnedú až červenkastú uniformu. Prešívajú čiernymi a bielymi časťami okolo goliera, zapínania a vreciek, so zlatými gombíkmi a detailmi. Biela košeľa pod tým. Vyzeral vznešene. Tak ako zvieru vedľa neho.

Arien zabudol aj ako sa volá. Bol v šoku a takmer ani nedýchal. Skamenel. Aj napriek tomu, že bol zvyknutý na mnohé prekvapenia v živote. A na nečakané situácie, ktorými si ako zlodej prešiel. Na toto ho nemohlo pripraviť nič.

Muž mal za opaskom meč, avšak pri pohľade na majestátne zvieru vedľa neho, ho ani nemusel vyťahovať. Vyzeral by iba ako špáradlo pre tigrie zuby.

„Myslím, že si o nás už počul,“ povedal sebavedomo muž v uniforme. Jeho silný hlas sa rozliehal po okolí.

Arien nereagoval. Asi sa triasol. A hodnú chvíľu mu trvalo, kým sa spamätal.

„Arien,“ povedal jeho meno. Arienov výraz prekvapenia bol veľavravný. „Moje meno je Karder,“ predstavil sa, „a toto je Šaro.“ Tiger vyceril zuby ešte viac. „Ako už si určite pochopil, nestretávame sa v mieri...“

Arien sa obzrel a okolo neho sa medzičasom objavili ďalšie dva tigre a bojovníci. Netvářili sa priveľmi hrozivo. Ani nemuseli. Chlapča ako Arien pre nich nepredstavoval žiadne nebezpečenstvo.

„Zatýkame ťa, Arien,“ vyhrkol muž, ktorý sa predstavil ako Karder, „pôjdeš s nami!“

Sníva sa mu to celé? Práve kráča vedľa tvora, ktorý nemal byť nikdy živý a teraz je tu z mäsa a kostí. Zvieracie mocné svaly sa napínali pri každom kroku.

Za Arienom kráčali dvaja muži. A pred ním Karder. Jeho tiger kráčal mierne obďaleč. Vyzeralo to, že mapuje terén a sleduje okolie. Neustále bol v strehu a strihal ušami.

Šli dlho. Smerovali hlbšie a hlbšie do lesa. Aspoň taký mal Arien pocit. Ruky mal pevne zviazané lanom. Ale aj tak to pokladal za zbytočné opatrenie. Neušiel by im ani na dva metre.

Keď konečne prišli na miesto, bol už večer. Obloha hrala rôznymi teplými farbami do oranžova. Kebyže Arien nebol zatknutý, vyzeralo by to na veľmi príjemnú letnú noc.

Pred nimi sa spomedzi stromov vynorila malá čistinka. Na jej okrajoch bolo vidieť pár stanov. Niektoré malé, iné veľké ako jedáleň alebo sála. Niekde bolo pár stolov, inde to vyzeralo ako pocestné kováčstvo, krajčírstvo alebo dokonca nemocnica. Na lúke bolo vidieť trénovať niekoľko bojovníkov.

Postrčili Ariena, keď sa zapozeral na výjav pred sebou. A zaviedli ho opačným smerom, ako bolo boli stany. Na druhú stranu lúky. K vysokým ihličnatým stromom, ktoré mali spodné časti kmeňov osekané od konárov. Nachádzali sa tam klietky.

Žiadne väzenie či mreže. Bola to jednoducho klietka ako pre zviera. Ale táto bola dosť veľká, aby v nej aj človek dokázal vzpriamene stáť.

Arien zazmätkoval. „To nemyslíte vážne!“ riekol pri myšlienke, že ho vopchajú do klietky ako nejakú zver.

Oni ho však ignorovali. Rozviazali mu ruky, potom ho schmatli a sotili dnu.

Zabuchli, zamkli a odišli.

Arien na nich zlostne zazeral. Aj keď vedel, že mu to nijako nepomôže.

Karder tam ešte chvíľu stál. Potom pristúpil k mreži: „O pár dní sa dozvieš rozsudok.“

„Rozsudok?“ zostal zaskočený Arien. „Aký rozsudok? Za čo?“ tváril sa prekvapene a pobúrene. Avšak zbytočne.

Karder sa otočil a bez slova odišiel.

„Ach,“ vzdychol si Arien z plných pľúc. Nemohol uveriť kam sa to dostal. Potreboval sa upokojiť. Vyspať. Možno sa mu podarí zobudiť sa z tohto zlého sna.

Posadil sa. Tváril sa skleslo. Díval sa na lúku a tábor pred sebou. Videl ako sa na lúke mlátia nejaký dvaja muži a pomaly zatváral oči.

Ani sám si neuvedomoval, aký náročný deň to pre neho bol. Vzali mu všetky veci a on začínal byť znova hladný. V kletke však nebolo nič, iba on. Sám.

6. kapitola: Tigríča

Trhlo ním, keď otvoril oči. Zobudil sa. Sedel opretý o tvrdú mrežu klietky. Keď sa skúsil pohnúť, všetko ho príšerne bolelo. Celé telo mal stuhnuté. V nohách cítil mravenčenie.

Bolo skoro ráno. Slnko už presvitalo pomedzi mraky hmly valiacej sa lúkou. Cítil chlad a vlhko, aj keď to vyzeralo na ďalší horúci deň. Vtáčence vyhrávali svoje ranné piesne jeden cez druhého.

Arien pociťoval zúfalstvo. Zlostne vzdychol a zodvihol pohľad. Zostal zaskočený.

Malé tigríča.

Bolo mu povedomé. Huňaté snehobiele s tmavými pruhmi. Bolo to zvieratko, ktoré mu minulú noc nedovolilo pokojne spať, a ktoré nakoniec pustil zo svojej pasce.

Sedelo tam. Pred mrežou a dívalo sa naňho. Pozeralo sa na Ariena ako na zázrak, či na obľúbenú hračku. Svetlomodré očka mu žiarili. Leskli sa úprimnosťou. To čaro, ktoré z neho sálalo, bolo veľmi pôvabné a takmer neskutočné.

Arien si nebol istý ako má zareagovať. Radšej sa odsunul od mreží.

Tigríča sa splašilo. Rýchlo sa obzrelo a potom odbehlo.

Arien chvíľu nechápal. Vystrašil ho? Vzápätí mu to ale bolo hneď jasné.

Maličky sa zľakol, keď započul blížiace sa kroky človeka.

K Arienovej cele sa blížil muž. Arien sa postavil na nohy a čakal.

Muž sa zastavil pri jeho cele. Pozrel sa naňho. „Raňajky!“

Hodil mu pod nohy misku s chlebom a nejakou nakrájanou zeleninou. Nato, že to boli raňajky, vyzerali dosť výdatne. Arienovi zažiarili oči. Konečne jedlo!

Ešte chvíľu počkal, kým sa muž v uniforme opäť vzdialil a potom skočil po miske.

Okamžite začal jedlo do seba hádzať, aj keď by nemal. Mohlo by mu prísť zle. Hlavne ak dlhší čas nejedol. Jemu to však bolo jedno. Aj tak nevedel, čo s ním bude. Možno toto bolo jeho posledné jedlo.

Díval sa na lúku. Hmla sa pomaly dvíhala. Slnéčné lúče prenikli aj do jeho cely. Oblečenie zvlhčené rosou mu vyschlo a jeho skrehnuté končatiny sa ohriali. Žalúdok mu trávil syte raňajky a on sa konečne necítil tak biedne.

Za chrbtom započul mrnčanie. Otočil sa.

Pri mreži sedelo opäť to malé biele tigríča.

Arien vyskočil na nohy. Avšak vzápätí klesol na koleno a pristúpil k nemu. Uvedomil si, že to mláďa sa ho nebojí a nechodí za ním, aby mu ublížilo. Uprene na neho hľadelo.

„Čo tu robíš, maličký?“ opýtal sa ho jemným, tichším hlasom a zapozeral sa mu do jasných modrých očí.

Chvíľu sa nič nedialo. Malý tvor vyzeral, akoby mu chcel niečo povedať. Z očí mu sršali slová. Potom sa ale postavil. Arien si už myslel, že znova utečie ako pred chvíľkou, že možno sa niekto približuje. Tigríča vyzeralo dosť zvedavé, ale aj dosť bojzlivé.

Otriaslo sa od vlhkosti, ktorá bola všade. Potom sa ňufáčikom dotklo čohosi na zemi.

„Čo to máš?“ opýtal sa automaticky. Prizrel sa lepšie a natiahol ruku, aby tú vec zdvihol z trávy.

Neveril! Ostal zaskočený.

Kľúče. Vedel, že to znamená šancu na prežitie. Útek!

Arien nestrácal čas. Vzal zväzok kľúčov z trávy a okamžite pristúpil k zámku na svojej klietke. Vopchal ich dnu. Prvý kľúč do zámky nepasoval. Ani druhý. V duchu sa začínal modliť, aby aspoň jeden bol správny.

Tretí však zapasoval a on ním otočil. Mreže na klietke sa otvorili.

Opatrne pootvoril mreže. Potichu.

Otočil sa ešte na mláďa, ktoré pozorne sledovalo každý jeho pohyb. „Ďakujem,“ šepol.

Vyšiel von. Potom za sebou zavrel. Predsa len, otvorenú klietku by si všimli oveľa skôr.

Prikrčený k zemi sa rozbehol do lesa.

Rýchlo preč od tábora. Nenapadlo mu, že na okolí sa môžu nachádzať tigre, ktoré by ho dokázali za dve sekundy dolapiť. A kvôli tomu mal len malú šancu na útek. V tej chvíli len utekal. Keď mal tábor už za svojím chrbtom, pridal. Snažil sa ísť čo najrýchlejšie. Ani sa neobzeral.

Musel sa dostať čo najďalej a čo najrýchlejšie. Najlepšie k rieke. Tam by mohli stratiť jeho stopu. Bežal preto dole kopcom. Už ju počul. Nemohol byť príliš ďaleko.

Obzrel sa.

Čo uvidel, nečakal.

Malé tigríča bežalo za ním. Nevládalo ísť tak rýchlo ako on. Preskakovalo suché konáre a kotúľalo pred sebou suché lístie a hlinu. Občas sa potklo alebo muselo preskočiť zvalený kmeň stromu, čo ho zdržiavalo. Šlo značne pomalšie ako on. Avšak intenzívne ho sledovalo.

Arien sa zľakol. To malé tigríča za ním môže prilákať veľké tigre. Aj keď možno nechtiac. Ale pri rieke by sa ho vedel zbaviť.

Rieka. Širšia a silnejšia než si pôvodne myslel.

Hlboká mohla byť Arienovi aspoň po pás, na niektorých miestach aj hlbšia. Vlny nevyzerali veľké, ale jej rýchlosť vrela o silnom prúde. Na druhý breh by bolo veľmi náročné sa dostať, ak by cez ňu skúsil prejsť priamo.

Po jej prúde zbadal z dna vystupujúce kamene. Možno by po nich dokázal preskákať na druhú stranu. Vyzeralo to nebezpečne, ale nemal na výber. Rozhodol sa to skúsiť.

Pribehol ku kameňom a skočil. Ledva sa mu podarilo trafiť ten správny a nepošmyknúť sa. S rozpaženými rukami ostal nehybne stáť. Srdce mu prudko bilo, ale on sa musel sústrediť. Zhlboka dýchal a v mysli sa upokojoval myšlienkami, že to zvládne.

Nadýchol sa, sústredil a znova skočil na prvý. Tento krát bola skala o niečo ďalej, avšak doskočil na ňu. Ešte pár takýchto a bude uprostred rieky.

Obzrel sa. Za sebou uvidel mladé tigríča, ako dobehlo ku kameňom.

Nervózne sa pozeralo raz na vodu, raz na kamene.

„Nie!“ skríkol Arien. Tušil nad čím to malé rozmýšľa. Chce ísť za ním.

„To nedokážeš!“ automaticky skríkol znova. „Vráť sa späť!“ Kričal, aby prehlušil hluk dravej rieky. Prúd by to malé tigríča strhol ako nič.

To ho nepočúvalo. Chystalo sa skočiť. Arien sa nato nedokázal pozeráť. Odvrátil hlavu, no vzápätí si uvedomil, že nechce, aby sa tomu malému niečo stalo. So strachom v očiach sa obzrel naspäť. Uvedomil si, že to malé ho zachránilo. Pomohlo mu ujsť. Tak ako on pustil pred pár dňami zo svojej pasce jeho, tak mu to teraz ten malý vrátil. Oslobodil Ariena z ich väzenia.

Nemohol len tak dovoliť, aby sa tomu malému tvorovi niečo stalo. Nie kvôli nemu.

Nepokračoval ďalej. Bol pripravený toho malého zachrániť, ak by sa mu skok nepodaril. A možno by ho vzal aj do náručia a nejako by preskákaval zvyšné kamene s ním. Aj keď malý tiger bol väčší a ťažší, než sa na prvý pohľad zdalo.

V tom sa spomedzi stromov vynorili pár tigrov a bojovníkov. Niektorí dokonca sedeli tigrom na chrbtoch. Oni na nich jazdili. Nemali však žiadne sedlo. Držali sa iba svojimi nohami.

Arien sa preľakol. Pozrel dole na tigríča a kamene, ktoré ich ešte oddeľovali. Nemal čas.

Tigre už hľadali cestu k rieke a k nim. Mal strach. Ak bude čakať, skončí zle.

Odvrátil sa. Pozrel na skaly, ktoré mal pred sebou a urobil ďalší skok. Otočil sa, aby zakričal na malého, nech sa vráti. Aby nerobilo hlúposti. Len ho zdrží. Aj keď v kútiku duše tušil, že pre dospelé tigre nebude taký problém prekonať túto rozbúrenú riekou.

Preskočil na ďalšiu skalu.

Keď započul zamravčanie. So strachom sa obzrel. Báľ sa o malého tigra.

Maličký sa šmykol. Ale udržal. Pazúrikmi sa zachytil a vyškriabal naspäť na skalu, i keď zadné labky si omočil.

„Vráť sa!“ zakričal nahnevane Arien.

Malý tiger ho však nepočúval. Bol rozhodnutý ísť za ním.

Arienovi búšilo srdce. Bol vystrašený. Videl ako sa na brehu zhlukujú tigre a muži na ich chrbtoch v hlavách prepočítavajú možnú trasu na druhý breh. Len jeden muž na vrchole kopca sa nehýbal. Sedel na svojom krásnom veľkom tigrovi, ktorého majestátnosť a sila sa odrážala nie len v jeho postoji ale aj v jeho belavej srsti okolo mohutnej hlavy. Bol to Karder. Jeho bystré oči pozorne sledovali každý detail tejto zúfalej scény.

Prúd rieky bol silný. Voda hlboká. Hluk ohlušoval príkazy a povely, ktoré kričali niektorí jazdci medzi sebou.

Malá chlpatá biela guľa s modrými očami sa nažila zo všetkých síl, aby dobehla svojho dvojnohého potenciálneho kamaráta. Avšak dosť nešťastne. Do klzkých kameňov sa síce zadrapovalo svojimi malými pazúrikmi, ale dĺžky, ktoré muselo preskočiť sa neustále zväčšovali. A začínali byť nad jeho sily.

Odrazu sa pošmyklo. Nedokázalo poriadne doskočiť na kameň a voda ho v sekunde strhla do hlbín.

„Nie!“ zakričal Arien. Pár tigrov zrevalo tiež.

Neváhal. Okamžite skočil do vody za ním.

Aj tých pár sekúnd stačilo, aby tigríča v silnom prúde odnieslo desiatky metrov.

Arien sa snažil rýchlo plávať za ním. Voda bola studená a neustále mu vrážala do hrude. Nedarilo sa mu poriadne nadýchnuť. Neraz sa napil.

Očami sledoval biele tigríča. Strácalo sa mu pod hladinou. Snažilo sa plávať zo všetkých síl. Tigre bývajú dobrí plavci, ale príliš silný prúd ho ťahal neustále pod hladinu alebo ku skalám, kde sa mohlo zraniť. Zachytiť sa o ne nevládalo.

Keď sa Arien konečne celý vysilený dostal až k nemu, pevne chytil jeho už pomaly bezvládne telíčko. Tigríča z posledných síl kopalo nôžkami a lapalo po dychu.

Arien ho držal a nepustil. Otočil sa nohami napred, aby si neudrel hlavu a neprišiel o vedomie pri náraze do kameňa. Nechal sa niesť prúdom. Dúfal, že sa rýchlo dostanú do pokojnejších vôd.

Keď sa tak konečne stalo, bol už úplne vyčerpaný. Ledva doplával z posledných síl na breh. Tigríča pustil a zostal ležať na piesku a štrku, stále napoly namočený vo vode. Zachránené mláďa bolo bystrejšie a živšie než sa zdalo. Ako náhle sa dostalo na breh, postavilo sa na nohy a utiekalo preč od rieky. Otriaslo zo seba vodu, ktorej ostré malé kvapky dopadli aj na Ariena. On okamžite zodvihol ruku, aby sa chránil.

„Ale no tak...“ zamrmlal nespokojne zakrývajúc si tvár. „Ale nemáš začo,“ povedal podráždene ako odpoveď na tigrie nevyslovené ďakujem, namiesto ktorého sa mu dostala len sprška chladnou vodou.

Keď sklonil ruku, zrak mu zastal na obrovskej jantárovej labe dospelého tigra. Skamenel. Ani nemusel dvíhať vyššie hlavu. Vedel, že je zas tam, kde bol aj pred chvíľou. V zajatí.

7. kapitola: Prvá lekcia

Nenávidel ten skľučujúci pocit bezmocnosti. Mal zviazané ruky. Ostatní si s ním robili čo im bolo po vôli a on s tým nemohol nič urobiť. Kričal by, bil by sa. Vedel si živo predstaviť akoby na muža pred sebou skočil, ako by strážnika za sebou udrel. A neprestával by. Bojoval by kým by nezískal svoju slobodu naspäť alebo kým by nedostal svoju vnútornú bolesť von.

Čo s ním teraz bude? Ani sa neodvážil nad tým premýšľať. Ani nechcel.

Približovali sa k tábore. Jeho tvár bola čoraz viac zamračená. Jeho výraz sa nedal nazvať ináč ako odpor. Z očí mu sršal vzdor a keby to bolo čo i len trochu možné, každým pohľadom by zabíjal.

„Privedte ho sem,“ riekol Karder, keď boli v tábore. Červené stany, ktoré by ináč púťali pozornosť boli v tomto hlbokom lese úplne neviditeľné. Tu totiž nebol nikto, kto by si ich mohol všimnúť.

Dvaja o niečo starší muži od Ariena mu položili ruky na ramená a zaviedli smerom, akým im Karder ukázal.

Nesmerovali ku klietkam. Bolo tu ešte niečo horšie?

Zamierili si to medzi stany. V jednom malom Karder zmizol. O pár chvíľ nato sa znova objavil a v rukách držal kus papiera a malú nádobku. Nasmeroval si to na lúku. Stráž s Arienom čakala pred stanom.

Karder sa postavil na okraj lúky a na okamih zatvoril oči. Vyzeralo to, že sa na niečo sústredil, alebo nad niečím premýšľal či spomínal. O

pár sekúnd nato ich znova otvoril a len tak stál. Díval sa na lúku a na stromy za ňou.

Arien každý jeho krok sledoval. Zvedavosť.

Netrvalo dlho a spomedzi stromov vybehol Šaro. Jeho majestátnosť bola neskutočná. Pár rýchlymi skokmi prekonal vzdialenosť stoviek metrov. Keď bežal, jeho svaly sa napínali a sťahovali v pravidelnom rytme. Svojou silou by dokázal za pár sekúnd skoliť aj akéhokoľvek medveďa. Srst' sa mu leskla pod lúčmi poludňajšieho slnka.

Dobehol ku Karderovi. Ten sklonil hlavu a priblížili sa k sebe. Dotkli sa čelami. Obaja privreli oči. Ostali tak pár sekúnd. Vychutnávali si daný moment.

Potom sa opäť oddelili a Karder na neho úprimne pozrel. V očiach mal lásku. Cit k zvierat'u, ktoré predstavovalo jeho partnera. Zvieraciu časť jeho duše.

Potom mu pohľad zväžnel. Pozrel na papier, ktorý držal v ruke. Niečo na ňom bolo napísané. Zroloval ho. Vopchal do nevelkej tuby. Uzavrel a pozrel na Šara.

„Odnes to Staršiemu,“ riekol.

Šaro akoby mu rozumel každé slovo. Jemne vzal do papule nádobu sťa by dvíhal svoje práve narodené mláďa. Rozbehol sa k lesu.

Karder sa ešte chvíľu díval za ním a potom sa otočil k Arienov. Z tváre mu zmizla všetka neha.

„Priviažte ho k stĺpu!“ prikázal.

Ruka ho silno bolela. Mal ju zle skrútenú. Celý čas sa mrvil a snažil sa zmeniť polohu, avšak márne. Lanom mal pevne priviazané ruky za chrbtom o vysoký drevený stĺp. Pomaly si prestával cítiť ako paže tak časť chrbta.

Slnko nepríjemne pražilo. Našťastie pár okolitých listnatých dubov občas vrhlo tieň na jeho biednu existenciu.

Pot mu stekal po spánku. A potreboval ísť na záchod. Každému to tu ale bolo jedno. Obchádzali ho s nezáujmom. Pár ľudí si ho všimlo.

Nejaké mladšie ženy sa pozastavili a šuškali si medzi sebou s ľútosťou v tvári. Avšak nikto sa nepriblížil.

Stany, medzi ktorými sedel opretý o stĺp, boli relatívne blízko pri sebe a Arien občas započul duté zvuky rozhovorov. Nezaujímali ho však. Do jeho hlavy sa neustále dostávali myšlienky od: čo s ním bude a ako dlho tu ešte bude sedieť, až po najzákladnejšie: ako sa dostane na záchod.

„Arien! Zobuď sa!“ Karder priam skríkol jeho meno. Arien otvoril oči. Prebral sa. Až teraz si uvedomil, ako ho pražiacie slnko a ranné nedobrovoľné plávanie vysililo.

Pozrel hore. Nad ním stál silný svalnatý muž. Taký, akým Arien vedel, že nikdy nebude. Vyzeral vnútorne usporiadaný. S cieľom a zmyslom v živote. No možno bol ten zmysel iba ubližovať väzňom.

Karder pozrel na okoloidúcich mladých mužov.

„Odviažte ho a privedte ku mne!“ prikázal a zmizol v jednom zo stanov.

Tí ho okamžite bez otázok poslúchli. Rozviazali Arienovi ruky, ktoré mu začali okamžite trpnúť. Nemilo ho postavili na nohy a zaviedli do stanu.

Dnu bolo chladnejšie. Príjemne. Tmavšie. Arien potreboval chvíľu, kým si jeho oči privykli na menej svetla.

V rohu bol malý nenápadný stôl s množstvom papierov a vtáčím perom namočeným v nádobke s atramentom. Pri ňom bola jedna nenápadná stolička a dve stoličky pred ním. V strede bol len koberec, na ktorom stál Karder s prekríženými rukami cez hrud'. Mračil sa.

„Rozviažte ho,“ povedal a potom chytil jednu stoličku. Presunul ju do stredu.

Keď uvoľnili Arienovi ruky, kývol im a obaja odišli.

„Posaď sa, Arien,“ vyslovil to akoby tie slová sám prehodnocoval a pohrával sa s ich tónom a vyznením na jazyku. Myslel ich ako príkaz alebo prosbu?

Arien sa neisto pozrel na stoličku. No neváhal, poslúchol.

Karder si medzi tým úplne pokojne vzal druhú stoličku a posadil sa oproti nemu. Oprel sa dozadu a prekrížil si ruky. Prehodil nohu cez nohu. Nerobil nič. Len sa na Ariena díval.

Pozeral sa na neho prenikavým pohľadom. Arien mal pocit, že mu vidí všetky najčernejšie myšlienky. Cítil sa dosť nepríjemne. Opatrne prehltoľ. Nič ale nevravel.

Po dlhšej chvíli ticha Karder prehovoril. „Vieš čo robíme s ľuďmi ako si ty?“

„Netuším,“ odvetil Arien vzdorovito a so zakrývaným strachom. Vlastne ani nevedel, čo všetko o ňom títo ľudia vedia. Jeho meno však vedeli určite.

Keď Karder naďalej mlčal a prebodával ho pohľadom, Arien nabral odvahu a začal rozprávať.

„Odkiaľ poznáte moje meno? Kto ste?“ pridával na hlasitosti. „Čo odo mňa chcete?“

Karder ho nechal pokojne dorozprávať. Potom dôrazne vyslovil: „Dovolil som ti klásť otázky?“ Pozrel na neho úkosom, oči sa mu zaleskli. Hlas nezvyšoval, práve naopak. Mal ho výrazný a pokojný.

Arien zostal zaskočený. Karderove správanie ho vyvádzaľo z miery. Akosi strácal pôdu pod nohami. Väčšina ľudí by zvýšila hlas, možno by sa začali hádať a nakoniec by sa asi aj pobili. Tu to ale vyzeralo inak. Karder dobre vedel ako pracovať s náladou v miestnosti. Ako rozprávať s ľuďmi.

Arien stíchol. Pritlačil k sebe pery, no nakoniec vzdorovito odpovedal na otázku: „Nie!“

„Dobre,“ riekol spokojne Karder. Hneď nato vstal a prešiel k stolu. Vôbec sa nebál Arienovu otočiť chrbtom. Dobre vedel, že mladý chlapec proti nemu nemá najmenšiu šancu pri akomkoľvek útoku. Veril si.

Vzal do rúk jeden papier. Bol hrubý a bolo na ňom niečo napísané. Preletel ho očami a začal sumarizovať.

„Bol si obvinený z krádeží v najmenej siedmych mestách,“ povedal a pozrel na neho spod obočia, „zdá sa, že si veľa cestoval.“ Podotkol a dodal: „Zdá sa, že naľahko, keď si si toľko vecí potreboval požičať.“

Arien sa díval bokom. Ústa mal v jednej čiare. Nechcel to počúvať. Dobre vedel čo všetko vyparádil. Skôr ho len zo zvedavosti zaujímalo, o čom všetkom vedia.

Karder sa zamyslel a znova pozrel do papiera.

„Máš za sebou aj napomáhanie pri úteku z väzenia,“ položil papier na stôl, „a jeden útek priamo odtiaľto. To nevravím o podvodoch a klamstvách, ktoré si ľuďom narozprával.“ Díval sa na neho upriamene.

Arien sa na neho ani nepozrel. No jeho tvár vyzerala čoraz strhanejšie. Vrela v ňom zlosť. Nič z toho neľutoval. Musel to urobiť a urobil by to znova. Išlo o jeho existenciu. Nemal na výber. On si takýto život nevybral, to takýto život si vybral jeho. Ako inak sa mohol o seba postarať po smrti matky? Po odchode otca do vojny, ktorá ani nebola jeho, a ktorý ich zrejme nadobro opustil? Cítil v sebe taký nevypovedaný hnev, ktorý ani nevedel pomenovať.

Karder prižmúril oči. Niečo mu behalo po myšli, niečo čo by sa Arienovi nepáčilo. Niečo, čo by sa nepáčilo ani iným ľuďom, ak by to Karder vyslovil nahlas. Nikto však nevie tie malé špinavé tajomstvá, ktoré si každý nosí v sebe a pevne verí, že o nich nikto iný netuší. Tie myšlienky, ktoré nútia človeka sa zastaviť a popremýšľať či to ešte je alebo nie je morálne. Karder mal chuť mu ublížiť. Takýchto faganov, ktorí sa nevedeli vopchať do kože, nevedel zniesť. Pri tomto jednom ale musel urobiť výnimku. Musel sa zdržať. Štvalo ho to. Ale musel sa ovládať. Musel počkať na rozhodnutie Staršieho. Aj keď odpoveď už tušil. Prečo by sa ale trochu nezahral, kým mohol a trochu ho nevystrašil?

„Takých ako ty tu hádzeme tigrom ako potravu,“ zlovestne sa usmial, „potom sledujeme ako ich pomaly trhajú na kusy. Končatinu po končatine. Tí úbožiaci kričia od bolesti, kým im tigre z ľútosti neodrhnú aj hlavu. Aby už bolo konečne ticho... To je to, čo s faganmi ako si ty, robíme.“

Arien však pri tejto predstave nijak nereagoval. Nenahnalo mu to strach. Vyhrážky čakal. Očakával aj rozsudok smrti. A možno by jeho

ubolená časť duše tento rozsudok aj privítala. Kardera to však prekvapilo. Naštval sa.

Zamyslel sa znova a po chvíli sa zas ozval.

„Aké to je,“ pozorne sa na Ariena díval a prehadzoval každé slovo v ústach, „byť tak sám?“

Arien zodvihol oči. Objavil sa v nich záblesk vzdoru, za ktorým schovával strach. Karder však už vedel. Stačil mu jeden pohľad na svoju obeť, aby uvidel, že zasiahol správne miesto.

Pokračoval: „Opustila ťa aj vlastná rodina? Matka sa ťa zriekla?“ Arien sklonil hlavu. Karder si všimol, že svoj cieľ nezasiahol. Skúšal ďalej: „Aké to je, keď vlastných priateľov, ktorých si oslobodil z väzenia, nezaujímáš?“ Pri tejto vete sa im znova stretli pohľady. Trafil.

Arien si spomenul na Dana. Na to, ako utekali z väzenia, ako sa dostali k bráne a ako sa od nich oddelil. „Nechali ťa tam samého,“ posledné slovo zvýraznil, pričom sa Arien nervózne zamrivil a zhasol mu pohľad. „A oni utiekli preč. Nechali ťa tam.“

Arien prehltoľ, no nespúšťal z Kardera zrak. Sršala mu z očí nenávisť. Ani si nevedomoval, ako ho tým povzbudzoval. Nechtiac mu tým vravel: „Pod' do mňa, ja vydržím viac.“ A Karder ho s radosťou počúval.

„Úplne samého.“

Arien cítil zúfalstvo a Karder sa ním živil. Navzájom na seba hľadeli. Arienove oči boli červené, plné bolesti a hnevu, Karderov pohľad bol pohrdavý.

„Takého akým si si zaslúžil byť. Bez priateľov. Bez rodiny. Bez kohokoľvek, koho by si zaujímal...“

V tom sa Arien neovládol a vyštartoval po ňom. Skočil priamo na neho.

Zahnal sa päšťou.

Mal v sebe oheň, ktorý ho páľil zvnútra. Karder bol ten, kto doňho nemilosrdne fúkal vzduch, aby sa lepšie rozehorel a bolesť bola o to intenzívnejšia.

Karder bol však v strehu. Arien sa k nemu nestihol ani poriadne priblížiť, keď mu Karder podrazil nohu. Obtočil sa okolo neho, pričom mu udrel silno päšťou do žalúdka. V tej chvíli už aspoň Arien necítil psychickú bolesť, prehlušila ju tá fyzická.

Chytil Ariena zozadu za krk a sotil ho na stôl. Arien do neho vrazil plnou rýchlosťou. Skončil na ňom rozvalený celou hrudou.

No než sa stihol akokoľvek pohnúť, zacítil silný tlak na svojom zátylku. Tvár mu Karder silno pritlačil k písaciemu stolu. Ruku mu skrútil za chrbát.

Arien len sykol od bolesti. Oči mal vlhké. Mal chuť rozplakať sa ako malé dieťa. A to možno aj potreboval. Avšak zaťal zuby.

Nevládal sa pohnúť. Bolelo ho ako telo, tak duša. Karder sa k nemu naklonil. „A tak skončila tvoja prvá lekcia,“ zašepkal. „Už nikdy sa ma neopováz napadnúť,“ riekol dôsledne a vážne.

Arien zatvoril oči, po lícach mu stiekli slzy. Chvíľu sa ani jeden z nich nepohol.

Karder už vedel, kde je jeho zraniteľné miesto. Aj hranica, ktorú úmyselne prekročil. Arien mu tým o sebe prezradil oveľa viac, než by sa o ňom dočítal v akomkoľvek spise.

„Teraz ti niečo ukážem. Pod!“ povedal Karder úprimne a vzdychol si.

Schmatol ho za ramená a postavil na nohy. Nasmeroval ho k východu zo stanu.

Arien bol celý rozklepaný a ubolený. Nechápagúc čo sa deje, neisto vykročil. Báł sa vôbec otočiť. Ešte stále cítil jeho silnú ruku na hlave, aj keď ju tam už dávno nemal. Nechcel schytať ďalšie rany.

Vyšli von zo stanu. Arien stál neisto a schúlene. Ani sám si nevedomoval ako veľmi vystrašene sa tvári.

Pár bojovníkov si ho všimlo, ale keď pri ňom zbadali Kardera, kráčali nezaujato ďalej.

Ten mu položil ruku na rameno. „Pod!“

Viedol ho. Arienovi to vôbec nebolo po vôli. Nemohol s tým ale nič urobiť. Znova mal ten pocit bezmocnosti, ktorý ho skľučoval v hrudi.

Vyšli zo stanovvej výstavby a prešli k lesu. Vnorili sa medzi stromy. Nemuseli kráčať ďaleko. Pred nimi sa objavil kamenný svah. Spomalili. Nachádzali sa tam tigre.

Karder prikázal Arienovi prikrčiť sa. Schovali sa za menšie skaly a kríky. Nenápadne sa priblížili.

Jeden dospelý tiger ležal na úbočí. Ďalšie dva len tak leňošili obďaleč. Okolo pobehovali malé hnedo-čierne tigre. Asi päť mláďat sa tam hralo. Arien nerozumel, prečo ho sem Karder zaviedol.

V tom uvidel to malé biele kľbko, ktoré ho prenasledovalo k rieke. Najprv vyzeralo, že sa hrá s ostatnými. Bežalo s nimi pomedzi stromy a šantilo. Avšak neprešlo ani pár minút a stiahlo sa. Vzdialilo sa od zvyšku.

Zamierilo ku skalám a zaliezlo do úzkej štrbiny. Smutne si tam ľahlo. Položilo si hlavu na predné labky a len sa dívalo bez života pred seba. Presne ako sa tváril Arien v poslednom čase, keď bol sám. Hneď si to všimol. Nerozumel ale, prečo sa tak chová.

Zostal zaskočený. Pozeral na to malé, zatiaľ čo si všímal ako sa ostatné tigre navzájom dotahujú a šantia. Skáču jeden po druhom a hryzú sa do uší a krkov. Zisťujú čo už bolí a čo ešte nie.

Arien sa zameral na to jedno malé, ktoré bolo iné. Mal chuť ho z tej diery vytiahnuť a začať sa s ním hrať. Rozprávať. Robiť čokoľvek, čím by ho rozveselil.

Karder ho chytil za lakeť, Arien sa obzrel. Kývol mu smerom preč.

Potichu sa vzdialili.

„Tak si to videl,“ povedal, keď boli dosť ďaleko, aby sa mohli nahlas rozprávať. „Je iný ako ostatné tigre.“

Kráčali do tábora. Arien ani nepomyslel na útek, aj keď ho Karder nijako nedržal.

„Aj ty si iný, Arien,“ zastavil a pozrel na neho ako hrdý otec na syna. „Ty si prvý, pri kom sa tigríča správalo inak. Dnes večer všetko pochopíš.“

8. kapitola: Tak trochu iný

Sedel na tvrdej podlahe. Na zemi v kletke, v ktorej sa nachádzal aj deň pred tým. Premýšľal. Utekať nemalo cenu. Mohol len čakať. Dnes večer sa niečo udeje.

V hlave sa mu prehrávali slová, ktoré mu Karder vravel. Všetky, ktoré mu dnes povedal. Myslel na krutú pravdu, že je naozaj sám. Už vďaka tomu, že nepoznal otca, sa cítil menejcenný pri ostatných deťoch. Preto si našiel partiu kamarátov, do ktorej zapadol. Chlapcov z rozpadnutých a neúplných rodín. Vybíjali si svoje nevyslovené utrpenie buď ubližovaním iným, na čom sa ale on nechcel nikdy podieľať. Alebo na svoje pocity zabúdali pri krádežiach a páchaní rôznych nepliech, čím sa na seba snažili upozorniť rodinu, ktorá o nich veľmi nestála. Alebo klamali a podvádžali, kedy sa cítili ako niekto úplne iný a zabúdali, aké sú vo vnútri zlomení a neúplní.

Potom, čo prišiel aj o mamu, nedokázal sa s ničím vyrovnáť. Utiel od všetkého a všetkých. Cítil stratu a ranu na duši, ktorá sa len tak nezahojí. Samotu.

Keď sa človek cíti sám, začne sa uzatvárať a odháňať tak od seba ľudí ešte viac. Arien mal tendenciu od každého utiecť. Zanechal za sebou svoj domov, ktorý už ale domovom nazvať nevedel a teraz je tu. Zatvorený v kletke pre zvieratá. Sám.

Slnko už kleslo za obzor. Cvrčky sa ozývali. Hrali svoje nočné piesne. Hviezdy sa pomaličky objavovali na východnej strane horizontu. Arien občas započul rev z lesa. Občasné zarevanie tigra, ktoré vravelo: „Tu som.“ A na ktoré mu vždy prišla odpoveď: „Sme tu s tebou.“ Ani oni

neboli tak sami. Arien vedel, že ak si chce zachovať zdravý rozum, nemal by nad tým premýšľať. Avšak neovládol sa.

Jeho myšlienky prerušili až kroky. Ku klietke sa blížili štyria muži.

Vyviedli ho z tábora. Kráčali niekam do lesa. Bola už tma. Niesli horiace pochodne. On bol v strede medzi nimi. Nebol zviazaný. Už aj sám vedel, že to nemá význam. Neujde a nemal ani v pláne nikoho napadnúť.

Kráčali vyšliapanou cestičkou hlboko do lesa. Šli dlho. Zdalo sa mu, že snáď hodinu či dve.

Stále stúpali a cesta bola čoraz kamenistejšia. Arien sa sem tam potkol a skotúľal nejaký kameň. Zatiaľ čo štyria muži okolo na neho len mihli pohľadom. Nikto nič nevravel.

Keď konečne zastali, nachádzali sa medzi stromami uprostred vysokých skál. Spomedzi nich sálala žiara z ohňov. Atmosféra noci všetkému pridávala nádych strašidelnosti. Keď sa Arien lepšie pozrel do tmy okolo, spozoroval pohybovať sa tigrov. Všetky smerovali k jednému miestu. Kdesi za skaly. Bolo odtiaľ počuť ľudské hlasy a občasné rev dravých zvierat.

Letný vánok rozhýbal zelené lístočky na blízkych stromoch. Zavial príjemný vzduch. Jeho vôňa pripomínala letné kvety. Arien sa ho nadýchol. O chvíľu sa rozhodne čo s ním bude.

Jeden muž zo skupinky sa vybral dopredu. Na cestu mu svietili sa kameňoch pripevnené fakle po oboch stranách chodníka. Zmizol im z dohľadu. Zvyšný muži si len sem tam vymenili netrpezlivé pohľady. Strážili Ariena.

Spoza skál sa ozýval rev. Občas niekto nahlas vykrikoval. Znova vrčanie a hluk rozhovorov. Arien už tiež začínal byť netrpezlivý. Avšak netrvalo dlho a bojovník sa vrátil.

Netváril sa milo. Mračil sa. Ústa mal v jeden čiare. Pomaly podišiel k skupinke, v ruke držal fakľu.

„Pod' za mnou,“ riekol bez štipky úsmevu, ktorým by mohol Ariena upokojiť. Vyzeral skôr akoby ho viedol na smrť. A možno aj viedol...

Arien sa neisto pozrel na ľudí, ktorí ho priviedli a potom sa vybral za ním.

Hlina na vyšliapanom chodníku bola tvrdá a suchá. Oheň osvetľoval chladné skaly. Arien cítil ako sa mu potia dlane. Ako rýchlejšie dýcha a ako mu v hrudi intenzívnejšie tlčie srdce.

Díval sa na chrbát svalnatého bojovníka v červenkastej uniforme pred ním a počul, že všetky zvuky sa zosilňujú. Už boli tam. Pot mu stekal po čele.

Muž zastal. Otočil sa k nemu. Pozrel na neho svojimi modrými očami a kývol mu smerom, ktorým mal kráčať sám.

Arien prehltoľ, zhlboka sa nadýchol. Pozrel pred seba, skaly tu končili. Najradšej by sa otočil a utiekol. Jeho inštinkty mu to navrávali. Avšak nemal kam. Rozhodol sa pokračovať.

Ocitol sa na malom otvorenom priestore uprostred skál, ktorých výška bola niekoľko desiatok metrov. V kruhu okolo neho postávalo a sedelo na menších kameňoch a v tráve množstvo mužov, žien a tigrov. Ľudí z celého tábora mohlo byť aj sedemdesiat. Ich hnedočervené uniformy pôsobili takto pokope odstrašujúco. Na vyvýšenom mieste uvidel hrdo stáť Karderu. Vedľa neho bol Šaro. Po ich pravici sedel starý muž. Mal biele šedivé vlasy a krátku upravenú bradu. Biele rúcho farbou vyčnievalo z mora hnedočervenej. V ruke držal dlhú palicu, ktorou sa podopieral a zrejme mu pomáhala v pohybe.

Arien sa natočil k nim. Čakal čo sa bude diať.

„Arien,“ oslovil ho Karder a jeho hlas sa odrážal od skál. Nemusel ani silno kričať, a určite to počuli všetci zúčastnení.

„My sme Jazdci Zeme Iridias, kráľovská stráž. Sme poverení potrestať každého, kto poruší zákony krajiny. Teba, Arien, obviňujeme zo závažných trestných činov...“

Karder vytiahol papier a prečítal nahlas všetky mestá a zločiny, ktoré tam Arien spáchal. Nič nevynechal. Arien bol prekvapený odkiaľ to všetko vedia. Karder odložil papier. Potom sa nadýchol a pokračoval.

„Tieto krádeže boli spáchané nepripravene a náhodne. Škody neboli veľké. Vznikli prevažne na majetku, ktorí mali poškodení pri sebe. Krádeže ale vykonal opakovane. Dá sa teda usúdiť, že s tým obvinený nemal v pláne prestať.“ Podobným spôsobom ešte chvíľu rozoberal jeho priestupky. Až sa dostali k úteku z ich tábora.

„Strážnik tvrdil, že kľúče mu museli ukradnúť,“ Karder hodil pohľadom do publika, v ktorom zrejme sedel zahanbený strážnik, „v skorých ranných hodinách. Iní očití svedkovia videli potulovať sa okolo malého bieleho tigra. Neskôr sme všetci sami videli, o ktorého tigra sa jednalo.“

Pozrel na starca, ktorý celý čas nespúšťal pohľad z mladého chlapca pred nimi. Miestami sa síce tváril zamyslene a takmer neprítomne. Možno ho tieto súdne procesy nudili. V jeho veku by to nebolo nič nezvyčajné. A možno zvažoval rozsudok.

„Dovedte ho sem,“ riekol odrazu Karder.

Odkiaľsi dovedli pred všetkých to malé biele tigrie mláďa. Jeden bojovník ho mal uviazané na obojku. Arien nemohol uveriť, ako mu to mohli urobiť.

Malé bolo vystrašené rovnako ako Arien. Bolo schúlené. Malo stiahnutý chvost a dozadu ohnuté ušká. Keď však zbadalo Ariena, jemne sa osmelilo.

Karder pozrel na staršieho muža. S úctou v hlase mu čosi pošepkal. Muž sa zatváril zvedavo a odrazu zodvihol ruku. Začal rozprávať.

„Chcem to vidieť na vlastné oči,“ riekol smutným hrubým hlasom, „pustite ho.“ Pozrel na tigrie mláďa.

Celé publikum zahučalo šepotom. Arien sa poobzeral. Toľká masa ľudí. Nebolo mu príjemne stáť pred nimi. V množstve je sila, to mal príležitosť tu pocítiť na vlastnej koži.

Bojovník, ktorý priviedol tigra, sa zohol a odviazal ho.

Tigríča sa na neho so strachom pozeralo, ale ešte väčší malo zo zvedavého davu okolo.

Obzrelo sa po ľuďoch a zrak mu zastal až na Arienovi. Tom jedinom, pri ktorom sa cítilo aspoň ako tak bezpečne. Už ho dvakrát zachránil, urobí to predsa znova. Rozbehlo sa k nemu.

Z davu sa ozval údiv. Niektorí si vydýchli úľavou, no väčšina pohoršením.

Mláďa pribehlo k prekvapenému Arienovi a prikrčilo sa pri jeho nohách.

Staršiemu mužovi sa v tvári zračil údiv s porozumením. Chvíľu sa mlčky díval. Potom akceptoval fakt. To tigríča si vybralo svojho partnera. „Vybral si ťa mladý Jazdec,“ prehovoril. Jeho hlas burácal: „Budeš jeho druhé ja. Jeho duša, jeho partner. Jeho najlepší priateľ. Tak hovorím ja, z rady Starších.“

Na chvíľku sa zamyslel a pokračoval. „Ak to nedokážeš, čaká ťa trest ako každého zločinca.“ Pozrel na Kardera. „Beztrestne ale odísť nemôžeš. Tigríča nenesie zodpovednosť za tvoje doterajšie činy.“

Karder pochopil. Prehovoril víťazoslávne: „Trest za tvoje skutky je 10 rokov v Trhlíne.“

Trhlina. Miesto prezývané Červené peklo. Kto tam vkročil, nevrátil sa rovnaký. Ak sa vrátil. Jednalo sa o lom na ťažbu železa a jeho prezývka pochádzala práve zo sfarbenia rudy, ktorú tam všetci krvopotne získavali.

Starší sa na Kardera vážne pozrel. On pochopil.

„Keďže sa ale máš stať Jazdcom,“ pokračoval Karder a posledné slovo riekol pomedzi zuby. Akoby ho Ariem svojou prítomnosťou nejako pošpinil. „Tvoj trest sa zmierni.“

Starší si musel Arienov trest premyslieť. Ako tohto chlapca potrestať, no nevziať mu šancu nato, stať sa Jazdcom? A ako zmeniť jeho správanie, aby bolo hodné Jazdca? Dá sa to vôbec?

„Prejdeš výcvikom ako každý muž v tábore,“ povedal nakoniec.

Karder sa na Staršieho pozrel prekvapene a s hnevom. Protestoval by, avšak nemohol.

„Tvoj výcvik povedie Karder,“ skonštatoval Starší, „potrvá dva roky. Ak sa do tej doby staneš plnohodnotným Jazdcom, tvoj trest sa ti

odpustí,“ riekol tajomne. Dobre vedel, že také ľahké to mať nebude. Hlavne so svojou minulosťou. Nikto ho len tak ľahko neprijme. Bude to pre Ariena veľký boj, o ktorom ten mladý chlapec ani netuší.

Karder očervenel v tvári. Bolo zjavné, že s rozhodnutím nesúhlasil. Očakával zníženie počtu rokov v Trhline alebo iný trest ako náhradu. Avšak toto? Mal sa z neho stať Jazdec tak ľahko? A on ho mal vycvičiť? Vrela v ňom zlosť. Už len z princípu nechcel cvičiť niekoho ako je Arien. Zločinec, chalanisko, ktoré nepočúva. Nenávidel ľudí ako bol on. Mali vlastné pravidlá. Nič im nebolo sväté. Zničili by všetko na čo siahnu.

Obrátil sa na Ariena. Mal chuť okamžite ho poslať do Trhliny, aj keby ho tam mal sám dostať.

Malé biele tigríča sa krčilo pri Arienovi. Ten len stál a pozeral raz na maličké pod ním, raz na strach naháňajúcich ľudí, ktorí práve rozhodovali o jeho živote. Netušil, kto im vôbec dal tú moc. Rozhodnúť o ňom. Avšak tak ako Karder, ani on s tým nemohol nič urobiť.

Vždy ale existuje možnosť a Arien už o jednej premýšľal. Potreboval len vymyslieť plán. Útek, ktorý by mu tento krát vyšiel.

9. kapitola: Tréning

„Tu budeš spať,“ riekol muž, ktorý Ariena doviedol až do tábora. Mal tmavšie modré oči a tmavo ryšavé až takmer hnedé vlasy, ktoré mu už vpredu redli. Vyzeral staršie, avšak mal širokú hrud' a silné vypracované mladícke telo.

Ukázal na holú zem v stane. Ten bol útulný. Malý, ale bez problémov sa tam zmestili dve pozdĺžne umiestnené postele a za nimi debny s oblečením a osobnými vecami.

„Ja som Samuel, ale volajú ma Samo,“ riekol len tak medzi rečou. A postavil sa k veľkej debne siahajúcej takmer po stehná, ktorú sa chystal posunúť. „Pomôžeš mi?“

Arien sa stále spamätával z posledných hodín. Aj teraz ledva vnímal, čo sa s ním deje. Len bezmyšlienkovito poslúchol Samovu prosbu.

Postavil sa k veľkej tmavej truhlici a spoločne zatlačili.

„Tie Elenove veci,“ zašomral, „doniesol si sem so sebou snád' celú skriňu aj s nábytkom.“ Horko ťažko ju posunuli do rohu stanu, aby urobili pre Ariena viac miesta.

„Tak,“ plesol dlaňami a usmial sa. Mal široký úsmev od ucha k uchu a ukázal pri tom všetky zuby. „Hotovo, si tu vítaný, Arien! Môžeš si vziať túto deku,“ otvoril jednu z menších debničiek a vytiahol odtiaľ veľkú hnedú teplú deku. „A toto môžeš použiť ako vankúš,“ povedal a vybral akúsi starú deku z dna debničky.

Vložil všetky veci Arienovi do rúk. Ten to síce vzal, ale stále sa cítil akosi nechápajúc. Čo sa to vlastne deje? Prečo je stále tu a nie

niekde v Trhline? Na tom nehostinnom mieste, ktoré vraj poznačí každého človeka.

„Ja idem ešte skontrolovať Sáru. To je moja tigríca,“ žmurkol a znova sa usmial tým širokým úsmevom. „Ach, tie moje dvojzmysly. Kiež by toto bol dvojzmysel,“ zľahka si povzdychol nad svojím humorom.

Otočil sa a vyšiel von zo stanu. Zavlnila sa po ňom iba tmavá hrubá červená plachta zavesená na vchode.

Arien pozrel na veci vo svojich rukách a otočil sa k miestu, ktoré sa nachádzalo vzadu pri debnách za dvomi oddelenými posteľami. Toto malo byť teraz jeho útočisko? Nechcelo sa mu veriť.

Vzdychol. Sám nevedel čo má robiť.

Prakticky bol tu teraz sám. Nikto ho nestrážil. Avšak na útek dnes večer nemal síl. Vedel, že na to potrebuje byť pripravený. Nemôže to dopadnúť ako pred tým.

Dnes sa radšej vyspí. Veď horšie to byť nemôže, aj tak bol v pasci, premýšľal.

Na tvrdú zem si rozprestrel hrubú deku. L'ahol si tam. Malou dekou sa skúsil prikryť a hlavu si položil iba na svoju ruku.

Keď si ju po chvíli prestával cítiť, časť deky si nahrnul pod hlavu a časťou zostal stále prikrytý. Zima mu ale nebola. Začínali sa mu zatvárať oči. Ďalší vyčerpávajúci deň bol za ním.

Čosi sa prešmyklo do stanu. Arien si len všimol, že sa pohla stanová plachta. Videl ako sa mesačné lúče dostali do vnútra. Než sa stihol prevaliť na druhú stranu, pocítil, že sa na chrbte čosi dotýka. Niečo mäkké.

Opatrne sa pootočil. Rozklipkal si oči a prizrel sa lepšie.

Bolo to malé biele tigríča.

„Ach, ty,“ riekol s výdychom úľavy Arien, „to všetko kvôli tebe.“ Nepoužil vyčítavý tón. Vedel, že nebyť jeho, bol by dopadol ešte oveľa horšie.

Otočil sa k nemu chcel sa ho dotknúť rukou. Vtedy ale tigríča uskočilo a stiahlo sa.

„Čo je?“ ostal prekvapený, „ty sa ma aj po tom všetkom bojíš?“

Tigríča sa nehýbalo, kým mal zodvihnutú ruku. Tak ju dal dole a nechal ho, nech si robí čo chce. Ono chvíľu stálo, potom si sadlo a iba ho pozorovalo. Navzájom na seba chvíľu hľadeli.

„Tak dobre,“ povedal vyčerpane, „rob si čo chceš. Ja to vzdávam.“ Dnes už nemal silu na nič. Iba na spánok. Položil si hlavu na deku a zatvoril oči. Neobával sa, že by mu počas spánku nejako ublížilo. Vlastne mu to v tejto chvíli bolo aj jedno. Hlavne si potreboval odpočinúť a s plnými silami vymyslieť plán úteku. Prestával vnímať svet okolo seba.

Pocítil ako sa jeho chrbta niečo dotklo. Oprelo.

Malý tiger sa osmelil, priblížil a ľahol si k nemu. Začal jemne potichučky priasť.

„Vstávaj! Ty spachtoš!“

Arien prudko otvoril oči. Srdce mu splašene bilo.

Nad ním stál nejaký cudzí mladý muž. Blond krátke vlasy, ostré črty a prísne vyzerajúca tvár. Žmúril na neho a mal ruky v bok.

„Vstávaj, zavadzias mi! Nemôžem sa dostať k mojim veciam,“ rozčúlene bedákal mladík.

Arien sa oprel jednou rukou o zem a mierne sa stiahol nabok.

„No tak, mám tam veci,“ nervózne na neho útočil ďalej.

„Nechaj ho, Elen,“ prerušil ich Samov hlas. Ten sa laktami zapieral do postele a mierne naklonenou hlavou sa díval ich smerom. „Nevadí, ak jeden deň prídeš o minútu neskôr. Nechaj ho, nech sa vyspí. Môžeš si obliecť aj niečo iné.“ Znelo to unavene a otrávene.

Elen takmer vyprskol od zlosti. „Ako to môžeš povedať? Ty si nikdy nemal hodinu s Karderom...“

„Pche, vraj nemal...“ riekol sarkasticky a pomyslel si svoje. Elen o ňom toho veľa ešte nevedel. Bývali spolu krátko.

„Keď prídem neskoro, zabije ma!“ zúfalosť v jeho hlase sa nedala poprieť. A začal sa predierať cez Ariena k nejakej nenápadnej debni vzadu. Otvoril ju a zmizla mu v nej časť tela.

„Tak to by si so sebou mohol vziať aj nášho nováčika,“ povedal unavene Samo.

„Hmm?“ nepočul ho zahrabaný v oblečení. Keď sa konečne vynoril, v očiach mu hrali iskričky. Konečne našiel čo hľadal. Mal ho, opasok. Prekrásny kožený opasok s rytinami po celej dĺžke.

Začal si ho navliekať okolo pásu. „Čo si vravel?“ odrazu bol jeho hlas pokojný a príjemný.

Samo prevrátil oči a zopakoval: „Aby si so sebou vzal aj Ariena. Tiež patrí ku Karderovi.“

Elen zastal v polke pohybu. „Dopekla, naozaj?“ Pozrel na neho vydesene a vzápätí vybuchol smiechom. „To nemyslíš vážne! To je ďalší tvoj žart?“

Samo sa zatváril zronene. Na takéto ranné dohadovanie bol ešte unavený. „Arien, choď s ním, nech to nemáš u nášho miláčika ešte viac nahnuté, než to máš teraz.“ Mal na mysli Kadera.

Arien vydesene prikývol a vstal z postele. Elen pozeral s vyvalenými očami, no neprestával sa obliekať. „Tak v poriadku,“ riekol rezignovane a panovačne dodal, „ale nezdržuj ma!“

Po mokrej tráve dobehli k radu nastúpených bojovníkov. Zaradili sa na koniec. Všetci ich očkom sledovali. Elen si ešte obúval pravú topánku. Potreboval ju zaviazať, avšak Karder už prechádzal okolo a kontroloval stav.

Pozrel sa ich smerom. Prižmúril oči. Vybral sa k nim rýznym krokom.

Zastal pri Elenovi. Zblízka sa mu zadíval do vyplašených rozospatých očí.

Potom prešiel zrakom dole po jeho tele až zastal na topánkach. Elen už len prehltoľ.

Karder bez slova odstúpil a ukázal na trávu pred nimi.

„Štyridsať,“ vyslovil pokojne a rázne.

Elen nechotne vystúpil z radu a klesol rukami na trávnu. Začal robiť kliky.

Karder ho dobre poznal. Vedel, že Elen bol v noci zase za dievčatami. Ráno potom nikdy nič nestíhal a takmer s pravidelnou presnosťou ráno meškal na nástup. A ani z týchto malých fyzických trestov, ktoré mu postupne zvyšoval, sa nepoučil. Rozkoš je rozkoš a toto fyzické ranné vysilenie mu nestačilo, aby večer znovu neutekal do postele za nejakou ženou a nepocítil aspoň trochu lásky, ktorej mu vedela dať.

Keď Elen docvičil, lial sa z neho pot. Oblečenie, ktoré tak dlho ráno vyberal, mal teraz úplne mokré. Jemu to však nevadilo. Nech si ženy všimnú koľko zvládne a aký je vypracovaný a silný.

Ariena si Karder nevšímal. Prešiel okolo neho akoby ani neexistoval. Potešilo ho to. Možno to naozaj nebude také hrozné, ako ho už stihli vystrašiť.

„Podme, 10 kôl okolo lúky! Pohyb!“ zakričal.

Všetci urobili vľavo bok a začali jeden za druhým bežať.

Arien si ani nedokázal predstaviť tak veľa kôl zabehnúť. Jeden okruh mohol mať aj pol kilometra. Jeho fyzické, ani mentálne sily mu nato nestačili.

Keď už boli dosť ďaleko, aby ich Karder nepočul, pripojil sa k Arienoviu Elen. „Väčšinou nám nedáva behať tak veľa, dnes bude výnimočný deň,“ povedal zadýchane. „Predpokladám, že kvôli tebe,“ zagánil na neho.

„Hej, vy dve hrdličky!“ Karder zakričal ich smerom, „nechcete súkromie?“

Obaja sa od seba oddelili.

Všetci bežali jeden za druhým. Aspoň spočiatku. Po chvíli sa začínali predbiehať, respektíve poniektorí ako Arien začínali spomaľovať. Nevládal. Už po treťom kole nestíhal s dychom a cítil pichanie v boku.

„No tak, nebuď padavka!“ vravel si ako on sám vo svojej hlave, tak im to kričal Karder.

Chvíľu ešte bežal, ale keď bol v piatom kole, nastala kríza.

Spomalil a už iba kráčaľ. Všetci ho obehli. On nedokázal ísť ďalej takým tempom.

Karder ale nijak nezasiahol. Len po nich občas niečo skričal ako tomu bolo počas celého behu.

Arien striedavo kráčaľ. Keď ostatní mali už desať kôľ a začali sa naťahovať uprostred lúky, on ešte stále musel bežať. Chcel prestať, ale Karder mu zrazu na prstoch ukázal počet kôľ, ktoré prebehol. „Ako?“ bol zaskočený, že to tak presne vedel. A pri tom to ani nevyzeralo, že by ho sledoval.

Všetci čakali, kedy konečne dobehne. Arien sa už cítil dosť neprijemne. Nevládal a všetko ho bolelo. Chcel prestať. V hlave mal jedínú myšlienku: „Dost!“ . Ale vždy, keď sa pozrel na Kardera, ukázal mu číslo.

„Ešte len ôsme kolo,“ bojoval s myšlienkami sám v sebe. Plúca ho páľili. Vypľúval všetky sliny, nohy už len ťahal jednu za druhou. „Už nevládzem, nedokážem to,“ premýšľal.

Arien zastal. Karder znehybnel. Očakával, že prehrá? Mal už niečo pripravené ako trest?

Keď sa trošku vydýchal, začal pomaličky znovu kráčať.

„Dokážem to!“ opakoval si v duchu, „neurobím mu tú radosť.“ Začal bojovať.

Prekonal svoj prah bolesti, pretože odrazu prestal čokoľvek cítiť. Akúkoľvek bolesť a vyčerpanie. Cítil sa ľahko, bol silný. Bez problémov sa mu podarilo dobehnúť aj desiate kolo. Keď prišiel k ostatným, poniektorí na neho uznanlivo zazreli. Zvyšok si stále naťahoval nohy po dlhom behu. Začal to robiť aj Arien.

Karder pristúpil k nim. „Tak vidím, že ani nováčikom toto tempo neprekáža,“ zazrel na Ariena.

„Dnes si precvičíme boj zblízka,“ povedal.

Jazdci automaticky vytvorili dvojice. Elen sa postavil k Arienovi. Karder si vytiahol jedného muža k sebe doprostred.

„Ak vám niekto zaútočí na tvár,“ Karder začal zreteľne a nahlas rozprávať. Všetci sa otočili k nemu a vytvorili okolo kruh. Pozorne sledovali oboch bojovníkov.

Karder predviedol spomalený úder päťou na mládencovu tvár. „Väčšina ľudí vám bude útočiť na tvár a pokúsi sa vám rozbiť nos. Naznačil partnerovi, aby zaútočil pravou rukou.

Ten opatrne naznačil útok na protivníkovu tvár. Karder v tej chvíli útok vykryl. Svojou dľaňou mu po nej jednoducho udrel a nasmeroval tak úder mimo svoje telo.

„A teraz môžete ľahko zaútočiť vy. Protivník je teraz nechránený.“

Ukázal to ešte raz. Muž zaútočil, Karder mu ruku odrazil svojou pravačkou a vzápätí mu voľnou rukou udrel do tváre. Neurobil to naozaj, len mierne naznačil.

Zopakoval to ešte zopár krát, stále rýchlejšie a potom prikázal, aby to začali cvičiť ostatní.

Všetci sa otočili k sebe oproti a začali trénovať.

Arien stál oproti Elenovi, ktorý už mal zdvihnuté ruky a bol pripravený bojovať. „Raz zaútočím ja, potom ty. Budeme sa striedať,“ povedal Elen.

„Dobre.“ Zodvihol ruky pred seba, začal päste. Rozkročil nohy.

Elen sa zahnal. Arien ani nestihol zareagovať a už sedel na zemi s bolesťou v tvári.

Chytil si nos. „Au,“ nahnevane pozrel na Elena.

Ten k nemu natiahol ruku, aby mu pomohol vstať. „Prepáč, začneme pomalšie, ak to bolo príliš rýchle.“

Arien si pošúchal tvár. Elenovej ruky sa ani nedotkol. Opatrne vstal.

Zodvihol päste a tento krát skúsil zaútočiť on. Snažil sa byť rýchly, avšak Elen to aj tak stihol vykryť, dokonca mu uštedril ďalšiu ranu. Teraz ale jemnejšie a Arien nespadol.

Začali sa striedať. Raz udrel jeden, potom druhý. No Arien vždy obdržal omnoho viac rán. A to aj keď mu Elen nechcel skutočne

ublížiť a bil sa mierne. Vlastne sa to ani bojom nazvať nedalo, len akýmsi nemotorným udieraním sa a padaním na zem, hlavne z Arienovej strany.

Odrazu pri nich stál Karder.

„No ukážte sa,“ povedal. Zastavil sa pri každej dvojici a opravil ju, ak robili niečo nesprávne.

Arien s Elenom mu predviedli čo cvičia. Karder si vzdychol a pristúpil k Arienovi. Zaujal bojový postoj. Stál vedľa neho. „Pozri, vidíš ako mám nohy? Jedna vpredu, druhá mierne vzadu. Stoj tak, aby keď urobím toto...“

Chytil Elena za ramená a začal ním silno mykať.

„... aby si udržal rovnováhu.“

Arien sa tak postavil.

„A ruky. Jedna ruka mierne vpredu, druhá vzadu. Tou vpredu môžeš robiť krátke rýchle útoky,“ názorne predviedol a preťal päťou vzduch. Bol tak rýchly, že Arien ledva videl jeho pohybujúcu sa ruku. „Druhá potom slúži na úder s celou silou. Dokážeš na ňu preniesť zotrvačnosť tela.“

Taktiež ukázal, keď sa zahnal a jeho trup sa pekne vytočil spolu s rukou. Nohy sa mu však ani nepohli. „Vidíš? Skús to,“ povzbudil ho a odkračal k ďalšej dvojici.

Arien sa to snažil zapamätať. Zároveň mu nešlo z hlavy, prečo sa k nemu správa tak milo.

Skúsil sa zahnať na Elena znova. Okamžite pocítil rozdiel. Nestrácal rovnováhu a rany smeroval lepšie. Nespadol už ani raz.

Dokázal lepšie zareagovať. Dokonca zrýchľoval a začalo sa mu to aj páčiť.

Po nejakom čase si Karder znova zavolať všetkých k sebe. Teraz na inom dobrovoľníkovi predviedol ďalšiu techniku.

„Ak vás niekto chytí za krk,“ pozrel na muža, ktorý tak hneď učinil, „vytočte sa. A potom mu prelomte ruku v lakti.“ Názorne predviedol pohyb.

Karder svoju pravačku položil na jeho vystretú ruku a stočil sa doľava. Tým mu ruku prehol a zovretie krku poľavilo. Predviedol im aj ďalšie techniky, ako sa oslobodiť z rúk protivníka.

„Samozrejme vám nemusím pripomínať, že v boji je vždy dôležitý moment prekvapenia a rýchlosť. Čím rýchlejšie každú techniku urobíte, tým máte väčšiu šancu na úspech.“

Znova sa pustili do cvičenia. Neskôr do náhodnej kombinácie techník.

Odrazu sa ozval rev tigra. Spomedzi stromov na opačnej strane lúky sa jeden vyrútil.

Vzápätí sa za ním objavil druhý. Oba bežali po voľnom priestranstve, kým sa nedobehli. Začali sa biť. Vrčali. Chvíľu okolo seba nepríjemne krúžili a potom vyskočili na zadné a celou váhou sa do seba pustili. Škriabali, hrýzli.

Vyzeralo to strašidelne, avšak postupne prestávali. Tak sa znova jeden z nich rozbehol preč. Po pár minútach podobného správania sa, zamierili naspäť medzi stromy a zmizli.

Arien bol prekvapený. Bolo to zaujímavé divadlo.

V tom pocítil bolesť na tvári a ocitol sa zemi. Bolela ho nielen tvár, ale aj zadok a chrbát, na ktorý neustále padal. „Auhh,“ vyšlo z neho. Zatváril sa zmorene.

Nevšímal si dianie pred sebou, zapozeral sa na tigre. „Len trénujú,“ povedal veselo Elen, keď si všimol Arienov pohľad. „Nerozptyľuj sa nimi,“ pokarhal ho. Začínal byť voči nemu drzejší. Pochopil, že je šikovnejší a silnejší ako Arien, čo mu dodalo odvahy.

10. kapitola: Priateľ

Trénovali takmer dve hodiny. Potom im dal Karder ešte raz obehnúť lúku na uvoľnenie svalov a ukončil tréning.

Ariena boľel celý človek. Vedel, že bude mať svalovú horúčku. Snažil sa preto poriadne ponaťahovať končatiny. Dnešok bol ešte len nazačiatku a on už mal z nekonečných pádov rany na tvári, rukách, zadku a chrbte. Musel ale uznať, že to bola v konečnom dôsledku príjemná bolesť. Mohol si tu vybiť svoju energiu, naučiť sa niečo nové. A nemyslel tak na smútok, stratu a všetok ten hnoj vo svojom vnútri.

Kráčal celý spotený popri Elenovi. Ani nevedel kam kráčajú, ale nemal kam inam ísť. Nemal tu nič, do čoho by sa prezliekol. Nepoznal miesto, kde by sa mohol umyť alebo čokoľvek zjesť.

Elen si toho ani nebol veľmi vedomý. Bol vychovávaný ako dieťa bohatých rodičov. Od mala mal všetko, na čo si pomyslel. A to, že niekto nemá ani náhradnú košeľu, mu naozaj nezišlo na um.

Kráčali spolu k stanom. V tom uvideli Sama. So svojím malým jantárovým tigrom sa prechádzal. Rozprával sa s ním. Vyzeral vážne. No len čo zbadal Ariena a Elena. Tvár sa mu rozžiarila a vybral sa im naproti.

Keď ich Samo pozdravil, Elen sa iba pozrel jeho smerom, nič nepovedal. Kráčal si ďalej po svojom. Mohol byť urazený za ráno? Samo sa na neho pozrel, akoby nechápal ako môže byť niekto tak povrchný. Vyzeralo to, že má na jazyku aj nejakú uštipačnú poznámku, avšak radšej ostal ticho. Nemal chuť rýpať do osieho hniezda a vytvárať si nepriateľov tam, kde ich nepotrebuje.

Otočil sa na Ariena. „Tak zdá sa, že si nám stihol ranný nástup,“ uškrnul sa a pristúpil k nemu. V ruke mal čosi, čo pripomínalo vlastnoručne ušľahanú cigaretu. „Ako si zvládol ráno?“

„Šlo to...“ riekol polohlasne.

„Hm, máš sa kde prezliecť?“ prezrel si ho.

Arien neodpovedal, len neisto pozrel niekde do diaľky.

„Takže nie,“ skonštatoval Samo a potiahol si z cigarety, vyfúkol dym a už očami blúdil kdesi po stanoch.

„Máme tu šikovné dievčatá, mohli by ti niečo ušiť,“ podvedome pri tom ukázal na stany. „Aspoň kým nedostaneš uniformu. A teraz by sme mohli vziať nejaké oblečenie tomu nevychovanému hlupákovi, čo sa nevie správať. Čo myslíš? Má ich dosť veľa!“ tváril sa namosúrene.

Pozrel sa Arienovi do očí. Tomu sa v nich zalesklo. Samo mu zahral na správnu notu. Usmial sa. Krádeže bola predsa jeho špecialita. Istým spôsobom mu pripomínal Dana. Muža, ktorý ho prakticky vychoval.

Samo znova potiahol z cigarety.

„Vidím, že sa ti plán páči. A potom by sme sa mohli ísť najesť,“ povedal spokojne a znova priložil cigaretu k ústam. Vyfúkol dym z pľúc. Prezrel si Ariena, keď sa on práve nedíval. Začínal sa mu ten chalan pozdávať.

„Dopekla!“ zašepkal Samo vyplašene a hodil cigaretu na zem. Zašliapol ohorok do trávy.

Okamžite sa vystrel a zatváril sa vážne. Arienovi trvalo len chvíľku, kým zistil čo sa deje.

Okolo práve prechádzal Karder a jeho tiger, Šaro. Obaja kráčali vzpriamene, hrdo. Dívali sa okolo akoby im to tu celé patrilo. Všímali si každý detail. Samo už chcel Ariena popohnať, aby odišli, keď sa na nich Karder pozrel.

„Samuel,“ povedal jeho meno s istým nádychom samolúbosti a priblížil sa k nim. Šaro okamžite začal vetriť. Cítil dym. Ariena si prezreli, avšak nijak na neho nereagovali.

Karder sa usmial a priblížil nebezpečne blízko Sama. Ten len stál a ani nedýchal. Mal sklonenú hlavu, v ktorej si síce myslel svoje, avšak nemohol to povedať nahlas. „Tvoj tréner sa necíti dobre, preto budem mať zajtra tréning s vašou skupinou. Nezabudni svoju slečnu pripraviť,“ riekol a mrkol na Sáru, jeho malú tigricu, „nechcem aby to dopadlo ako naposledy.“ Šaro zavrčal, pričom jemne sklonil hlavu k malej tigrici. Tá sa roztriasla a sklopila ušká, jemne stiahla chvost. No neustúpila.

Kadrer odklonil mierne hlavu dozadu, aby lepšie videl Samovu reakciu. Ten na neho uprel pohľad, v ktorom blčali plamene.

Chvíľu na seba hľadeli a potom Samo sklopil zrak: „Áno, pane.“ Malá tigrica sklonila hlávku a zaliezla za Samove nohy.

Arien videl, ako Sama až vo vnútri trhá. Videl ako sa s ním Karder hrá, tak ako sa už hral aj s ním.

Karder zodvihol jedno obočie, pozrel na neho tvrdo. Potom sa otočil na odchod.

V tom ho zastavila nejaká myšlienka. Obzrel sa na Ariena: „Dnes poobede ťa chcem vidieť.“ Odkráčal.

Obaja sa konečne uvoľnili, až keď vošiel do stanu obďaleč.

Samo si vzdychol. Čiastočne s úľavou, že už nie je nablízku a čiastočne z frustrácie.

„Je mi ľúto, že si to musel vidieť,“ povedal mierne zahanbene, „nie si jediný, na kom si brúsi zuby.“ Riekol opäť dvojzmyselne, pri pomyslení na jeho tigrá. Pri tom sa pozrel na svoju Sárku. Tá sa už neschovávala, dívala sa na neho svojimi hlbokými smutnými hnedými očami.

„Podme ti nájsť oblečenie,“ povedal znechutene a vybral sa ku stanom. Arien ho nasledoval.

Sadali si za stôl. Nachádzali sa vo veľkom stane, kam sa zmestili aj všetci Jazdci tábora naraz. Bol dlhý a v jeho strede podávali jedlo. Arien dostal plnú misku polievky a chlieb.

Všetko jedlo do tábora dovážalo zopár Jazdcov, ktorí boli zodpovední za zásobovanie. Každé ráno sa malá skupinka odetá do bežného oblečenia vybrala na vozoch do najbližšieho mesta, kde nakúpila. No nielen potraviny, mysleli aj na šatstvo, látky na šitie oblečenia, medicínu pre zdravotníkov a všetko potrebné na chod celého tábora. A čo nekúpili, vedeli si ľahko vypestovať, uloviť alebo vyrobiť sami.

Takmer všetci Jazdci sa po ukončení základného dvojročného výcviku zamerali vo svojom voľnom čase na nejakú táboru a spoločnosti prospešnú činnosť. Niektorých bavilo vo voľnom čase variť a tábor tak získal šikovných kuchárov. Iných zaujímala medicína, liečiteľstvo a bylinky, tak sa z nich stali amatérsky medici. Prípadne ľudia pokračovali vo svojej profesii, ktorú vykonávali skôr než sa stali Jazdcami. Takto bola v tábore zastúpená väčšina potrebných profesií ako aj kožušník, kováč či šička. Tábor preto dokázal fungovať ako malé mestečko.

Samove jedlo vyzeralo o dosť lepšie ako Arienove. „Vezmi si z tohto,“ povedal a položil mu na krajec chleba kúsok zo svojho mäsa. „Tvoje jedlo vyzerá úboho. Pamätám si na tú stravu. Bol som celé dni hladný,“ krútil hlavou. Po širokom úsmeve z predošlého dňa nebolo ani náznaku.

„Tu podávajú jedlo,“ pokračoval, „podľa hodnoty. Ako dlho si Jazdcom. Ty ním ešte ani nie si. Budeš dostávať najmenšie dávky.“

Vzal do úst kúsok svojho mäsa a uvarenú zeleninu. „Poradím ti,“ povedal, keď prehltol, „radšej nauč svojho tigra loviť. Naješ sa lepšie.“

Bol zohnutý nad tanierom a jedol ďalej. Sila akou narazil drevenou lyžicou do taniera svedčila o jeho vnútorných pocitoch. Hnev, ktorý nemohol dať von. Nie momentálne.

Odtrhol malý kúsok mäsa, bola to divina. Ruku natiahol pod stôl, kde sa krčila jeho malá tigrica. S veľkou chuťou mu vzala kúsok mäsa z prstov. Spapala ho. Hryzenie jej robilo mierne problémy, musela nasilu otvárať papuľku a silno prežúvať. Bola malá, na pevnú stravu ešte si len zvykala.

Arien ich chvíľu sledoval. Nechcel sa tu s nikým priateľiť, ale tento človek mu bol sympatický. Poďakoval mu za jedlo a začal jesť. Z brucha sa mu už ozývali hlasné zvuky.

Jazdci prúdili do jedálenského stanu v návaloch. Striedalo sa ich tu veľa. Mnohí na Ariena neprijemne zazerali. Ich nenávisť cítil až v kostiach.

„Ich pohľady si nevšímaj,“ riekol Samo. Arien sa na neho prekvapene pozrel. Samo prežúval a premýšľal nad ním.

Arien sklonil hlavu a radšej sa venoval jedlu.

„Nikdy tu ešte nebol niekto...“ pokračoval Samo, keď dojedol. Bol opretý jednou rukou o stôl. Držal v nej lyžičku. „... niekto s takou minulosťou ako máš ty,“ starostlivo zvolil slová.

Arien sa pousmial nad tým ako sa k nemu snaží byť Samo zdvorilý. „To si viem predstaviť.“

Samo sa usmial tiež. Keď sa Arien konečne ozval, uvoľnil sa.

„A ako sa ti páči tvoje nové oblečenie?“ zvedavo k nemu natiahol hlavu.

„Je dobré,“ skonštatoval Arien stručne a usmial sa znova, teraz ale úprimnejšie.

Keď so Samom vošli do ich stanu, on okamžite zamieril k debni, v ktorej vedel, že má Elen oblečenie, ktoré nenosí. Nebolo staré, len už ho Elen nenosil. Ako bohaté dieťa ho mal až príliš veľa.

Vybrali to, čo sa mu hodilo. Jedny náhradné nohavice. Dve košele. Dost' nato, aby si Arien stihol svoje oblečenie vyčistiť. A kým si dá ušiť nové, bude mať čo nosiť.

Okamžite sa prezliekol a oblečenie si odložil k svojmu miestu na spanie. Postelou sa to nazvať nedalo.

Samo položil lyžičku do taniera. Dojedol. Počkal, kým zje svoju porciu aj Arien.

„Tak... teraz musíš ísť za tým vlasatým nakrátko ostrihaným hadom,“ povedal s resignovaným výrazom v tvári. Mal na mysli Kardera. „Veľa šťastia, kamarát.“

Nato sa postavil a išiel odniesť svoj tanier na kôpku použitého riadu vedľa výdajne jedál. Potom vyšiel von z stanu. Jeho Sára ho poslušne nasledovala.

Arien si vzdychol. Až doteraz v tábore nebol takto sám. Pozrel sa okolo na množstvo hnedočervených uniforiem, ktoré k nemu sem tam zodvihli zrak. Cítil sa nepríjemne. Postavil sa a odniesol misku tam kam Samo.

Vyšiel von. Konečne sa dostal z tých neprajných pohľadov. Nadýchol sa vzduchu.

Obloha bola svetlo modrá. Preletelo ňou pár vtáčikov, ktorých vôbec nezaujímali starosti ľudí tam dole. Občas sa mohli obávať neposedných malých tigríčat, ale inak boli pred nimi v bezpečí. Arienovi prebehla v hlave myšlienka na útek. A myšlienka na bieleho tigra, ktorý v noci zaspal pri ňom, ale ráno akoby sa po ňom zľahla zem. Kde je? Čo robí? Kde ho nájde?

Prešiel sa po tábore. Teraz v čase obeda bolo všetko prázdnejšie. Väčšina bojovníkov bola vo veľkom stane a obedovala.

Až teraz si uvedomil, aký je tábor veľký. Prechádzal rôznymi vyšliapanými chodníkmi v tráve a striedal stany červených, zelených a hnedých farieb. Lanká a drevo bolo všade. Ich tvar bol niekedy kruhový, pri iných bol šesť až osemuholníkový. Jedny na vrchu so špicom, iné bez. Niektoré vyššie, iné podobné tým, v akom spával Arien, nízke a štvorcové.

Všimol si, že každý stan má iné určenie. V niektorých bol sklad oblečenia, zbraní či jedla. Z iných sa šírilo svetlo a vrava. Z niektorých spev. Ženský. To ho zaujalo. Spomenul si na matku, ktorá spievala, keď bol ešte veľmi malý. Urobil pár krokov tým smerom. Chcel nazrieť dnu.

V tom zo stanu vybehla akási žena. Dlhé rovné hnedé vlasy jej zaviali vo vetre. Čosi niesla v rukách. A takmer vrazila do Ariena.

„Oh, prepáč,“ pozrela na neho vyplašene. „Nikoho som tu nečakala. Stojíš príliš blízko pri vchode,“ riekla prísne.

Arien odstúpil. Ona chcela pokračovať v ceste, ale zastavila sa. „Ty si tu ten nový, však?“

„Áno,“ povedal vystresovane.

Premerala si ho pohľadom. „Hm... zastav sa niekedy,“ ukázala čo drží v rukách, „asi budeš potrebovať ušiť oblečenie...“

Držala poskladané kusy tmavo červenej látky.

„... aj keď asi si sa už zariadil,“ skrútila ústa pri pohľade na jeho pridlhú košeľu, ktorá mu visela cez plecia. Mal ale zahnuté rukávy, takže mu ich dĺžka neprekážala. Nohavice mu dĺžkou sedeli, avšak boli mu trochu širšie. Oproti Elenovi bol chudučký. Elen mal vypracované svalnaté telo, ktoré bolo poznať.

„Veľmi rád,“ odpovedal Arien zdvorilo a pri úsmeve ukázal pár zubov. Potešila ho myšlienka, že by sa porozprával s nejakou ženou.

„Dobre,“ odpovedala rýchlo. Mala zelené oči a milý úsmev.

Vybrala sa pomedzi stany preč. Tak rýchlo ako sa objavila. Arien ju chvíľu sledoval. Mala pekné krivky, chudé telo. Vysoká takmer ako on. Kráčala rýchlo. Mala oblečené nohavice, cez ktoré prevísala dlhá látka z trička. Vyzeralo to akoby mala šaty. Pôsobila na neho očarujúco.

Arien pokračoval v bádání tábora. Niežeby ho to až tak zaujímalo. Ale čím viac vedel o svojich nepriateľoch, tým lepšie sa mohol pred nimi brániť. A útek by už nemusel skončiť katastrofou. Potreboval len ten správny moment a plán.

Teraz musel nájsť toho najmenej obľúbeného človeka v tábore. Kardera. Alebo nemusel. On si ho vedel veľmi ľahko nájsť sám, ale to by mu nechal vyžrať až do dna.

Arien prišiel k stanu, ktorý predpokladal, že patrí to jemu.

Pred vchodom ležal Šaro. Mal položenú hlavu na predných labách a pokojne dýchal. Odpočíval. Karder musel byť dnu, ak jeho strážna mačka ležala vonku.

Zo stanu bolo počuť hlas. Karderov hlas. Rozprával sa tam s niekým. Nebolo ale rozumieť, čo vraví.

Arien pristúpil ku vchodu. Šaro zodvihol hlavu a zavrčal. Vyceril pri tom na neho svoje obrovské biele zuby.

Arien o krok ustúpil.

„Nechaj ho vojsť!“ ozvalo sa zvnútra.

Šaro pokojne sklonil hlavu.

Arien prehltoľ. Nevedel si predstaviť, čo ho vnútri čaká. Avšak to čo vedel bolo, že to bude určite nepríjemné. Odhrnul vchodový záves a vošiel dnu.

Šaro ho nasledoval.

Vo vnútri už čakal Karder. Sedel na stoličke za stolom. V miestnosti ale Arien nikoho iného nevidel. Prekvapene sa poobzeral. S kým sa to Karder pred chvíľou rozprával?

Šaro sa posadil za neho.

Karder si Ariena premeral a potom sklonil zrak vedľa seba za stôl. Vyšlo odtiaľ to malé biele tigríča.

„Počul som, že potrebujete čas iba pre seba,“ povedal so vzrušením v hlase a úsmevom.

Arien naozaj nespoznával toto jeho správanie. Prečo je odrazu tak milý?

Malé urobilo pár krokov k Arienovovi a neisto zostalo stáť.

Arien sa pozrel na Kardera.

„Ešte si ho neprijal, Arien,“ povedal vážne.

Arien nerozumel o čom hovorí.

Karder sa zlovestne usmial. „Ak ho nedokážeš prijať, nebude z teba Jazdec,“ zodvihol jedno obočie. Mal na mysli Trhlinu a to, ako tam Arien zhnije. Ako by to podľa spravodlivosti aj malo byť.

Šaro za Arienovým chrbtom zavrčal.

Predpokladal, že Arien zlyhá a on sa ani nemusí snažiť.

Nebol ďaleko od pravdy. Ariena sa jeho vlastný tiger bál. Nechcel k nemu prísť, keď sa ho včera chcel dotknúť. Veď už toho spolu toľko prežili. Mal Karder pravdu? Ešte ho neprijal?

„Ako ho mám prijať?“ nabral konečne odvahu sa spýtať.

„Tvoj tiger nemá meno,“ riekol rázne. Bol prekvapený chlapcovým záujmom. „Jedine jeho Jazdec mu ho môže dať.“

Potom sa postavil zo stoličky. Podišiel k východu zo stanu, odsunul záves a podržal ho.

„Mal by sa svojmu tigrovi venovať, Arien, inak zdivie. Chodte!“

Slnéčné lúče presvitali cez vchodové plachty stanu až dnu. Arien pozrel na tigríča pred sebou. „Pod“, povedal mu. Vôbec si nebol istý, či ho to malé poslúchne. Vyšiel von.

Tigríča sa pozrelo na Šara. Ten mu čosi tigrou rečou povedal. Sklonil jemne hlavu a vydal pár zvukov. Vyznelo to milo. Potom sa tigríča neisto rozbehlo za Arienom.

Vonku sa tigríča zastavilo pri Arienovi. Ten cítil neistotu. Nevedel, čo má robiť. Chvíľu stáli na mieste a dívali sa jeden na druhého.

Arien si až po chvíli uvedomil, že tá malá biela guľôčka len čaká, čo sa bude diať. Rozhodol sa. Usmial sa na neho.

„Podme sa prejsť do lesa,“ riekol pokojnejšie, než sám očakával.

11. kapitola: Meno tigra

Les. Ako vždy Arienove útočisko pred všetkým, čoho sa bál. Pred jeho strachom a jeho myšlienkami. Stromy a rastliny ho upokojovali. Keď videl ako pomaly rastú, nikam sa neponáhľajú a žijú.

Pozrel na tigríča. Práve kráčalo za ním a tvárilo sa neveselo. Šlo akoby z donútenia. Prečo? Ved' si ho samo vybralo. Alebo v tom bolo niečo iné?

Pozeralo sa pod svoje nôžky, opatrne ich zdvíhalo. Staré opadané lístie sa občas zachytilo na jeho jemnej svetlej srsti a prevrátilo sa na rub. Arien mal pocit, že sa len tak potíka. Bez zmyslu a radosti.

Keď už boli v lese dosť ďaleko, aby pomedzi stromy nedovideli do tábora, Arien zastal. Otočil sa k nemu.

„Čo je s tebou, maličký?“ opýtal sa a kľakol si na jedno koleno.

Tigríča na neho vyvalilo modré oči a zostalo stáť.

Arien opatrne zodvihol ruku, dlaňou nahor. Chcel ho pobádať, aby k nemu tiger prišiel sám. Malé sa ale nepohlo.

Arien nevedel čo s ním má urobiť. Vzdychol. „Neboj sa ma.“

Chvíľu zostal premýšľať. A potom mu to došlo. Práve to povedal. To on sám sa bojí.

Ani les nestačil nato, aby prestal byť nervózny z posledných dní, ľudí a jeho samotného. Celý čas mal napäté telo. Kládol veľkú dôležitosť celej situácii. Nebol uvoľnený, ale křčovitý. Jeho hlas neznel úprimne, aj keď bol pokojný.

„Ty sa ma naozaj bojíš, však?“ zosmutnel.

„Ach,“ vzdychol a rezignovane si sadol do suchého lístia. Otočil sa bokom k tigrovi. Ruky si položil na kolená mierne zohnutých nôh.

„Je pravda, že ešte som ti ani nedal meno,“ pokrútil hlavou. „Odpusť!“

Až teraz si uvedomil, ako odmerane sa správal k tomu malému čudu, ktoré mu nikdy neublížilo a on sa aj tak bál. A pri tom to maličké malo dosť svojich problémov, o ktorých on možno ani netušil. Videl to však.

„Si iné, všakže,“ hovoril rezignovane a občas na neho pozrel. „Si ako ja. Nepatríš sem.“

Tigríča si sadlo. Počúvalo ho. Naklonilo hlavu na bok. Veľké svetlo modré očka sa mu leskli.

„Si biele, nie ako ostatné hnedé tigre. Si väčšie, než ostatné. Nehráš sa s nimi, pretože sa cítiš iné. Nedokážeš robiť veci ako oni. Si buď lepšie alebo horšie vo veciach, ktoré ostatní robia akoby im boli prirodzené.“

Tigríča ho počúvalo čoraz viac. Nastavilo ušká a opatrne urobilo pohyb jednou nôžkou dopredu. Arien si to všimol, vo vnútri sa usmial. Avšak nedal to navonok najavo.

„Nevieš zapadnúť,“ pokračoval a jedným okom ho stále sledoval, „si ako ja.“

Pozrel tento krát pred seba. Na les a zároveň nikam.

„Cítiš sa, akoby si nikoho nemal. Nikam nepatril.“ Vzdychol a zapozeral sa do diaľky.

„Cítiš sa na svete sám... ako aj ja.“

Pozrel opäť na tigríča a na jeho prekvapenie už sedelo vedľa neho.

Arien sa úprimne usmial. „Ako ťa mám volať?“

Tigríča k nemu zodvihlo hlávku.

„Budem skúšať,“ zasmial sa Arien, „ddd...“

Tigríča sa pozrelo inam.

„Hm, sssaa-“ tigríča sa ani nepohlo. Vravel náhodné slabiky.

„Kkk...“ malý sa na neho zadíval.

„Dobre, takže niečo na K. Hm,“ zamyslel sa, „Kaa..“ opäť sa otočilo preč.

„Kryy“ maličké sa mu pozrelo do očí.

„Krykls,“ prišlo mu na um a vyslovil to nahlas.

Tigríča mu položilo labku na stehno.

Arien to považoval za súhlas. Usmial sa doširoka. „Takže tvoje meno je Krykls!“ zopakoval.

Potom skúsil na mláďa položiť svoju ruku. Neutieklo. Po prvý krát sa dotkol jeho srsti.

Bola hebká, jemná, mäkká. Mohol si zblízka všimnúť jeho pruhované vzory. Ako tmavo hnedá srst' prechádza v bielu a naopak. Jeho ružovkastý noštek bol vlhký. Fúzy na obočí a čele mal dlhé. Očká jasno modré. Vyzeral nádherne, aj keď stále pôsobil skôr ako kľbko srsti.

Arien sa usmieval a ani si to nevedomoval. Po veľmi dlhom čase sa cítil dobre. Konečne sa necítil sám. Bol tu niekto. Niekto, kto ho potrebuje rovnako ako aj on potreboval jeho. Boli si úplne rozdielni zvonkajkami, avšak veľmi podobní vo vnútri.

Mláďa odrazu vyskočilo na Ariena prednými labkami.

Ten sa rozosmial. Chytil ho oboma rukami, síce stále opatrne.

Tigríča sa od Ariena odrazilo a uskočilo na bok. Otočilo sa k nemu, prikročilo sa prednou časťou a vystrčilo zadok nahor. Predné labky k nemu natiahlo a chvostík sa mu voľne hýbal vo vzduchu.

Arien vstal. „Chceš sa hrať?“

Rozbehol sa k nemu a pokúsil sa ho chytiť.

Ono sa rozbehlo preč a znova zastalo.

Keď bol Arien blízko, nechalo ho, aby sa ho dotkol. A potom znova odbehlo. Chcelo sa naháňať. Potom ho Arien šikovne chytil do rúk a poriadne ho poškrabkal po srsti. Smial sa. Zabával. Potom ho pustil a skúsil odbehnúť on. Stále sa obzeral, či ho malé prenasleduje.

Pre maličké bolo náročné, zájsť veľké vzdialenosti. Preto odbehol len zopár krokov a nechal sa mu chytiť. Zvalil sa na zem a nechal maličké, aby na neho vyskočilo.

Zabávali sa. Hladkal ho a štekľil, aj keď nevedel, či je to malé naozaj štekľivé. Škrabkal ho po brušku a po chrbte. Občas prešiel aj po hlavičke, keď mu to mláďa dovolilo. Začínal ho mať naozaj rád a pocity vyzerali vzájomné.

Hodnú chvíľu sa spolu len hrali. Keď už nevládali, zostali len tak ležať na lístí v tráve.

Mláďatko si oprela hlávku o jeho rozpaženú ruku a Arien sa len usmieval. Díval sa na malé, ktoré už zatváralo očká. Poriadne sa unavilo.

Zostali odpočívať.

„Vrrrrr...“

Arien vystrašene otvoril oči a nad sebou uvidel obrovskú hlavu tigra. Na tvári pocítil fúzky veľkej hnedastej pruhovanej šelmy. Ťucháč mu pchala až k hlave.

Vypleštil oči. Pritlačil sa do zeme. Ani nevedel, čo má robiť. Bol to šok.

Mačka pomaly zodvihla hlavu a ustúpila.

Arien rýchlo dýchal a srdce mu splašene bilo.

Až teraz videl, že na tigrovi sedí Karder a toto je jeho Šaro. „Tak vidím, že ste sa spriatelili,“ podotkol.

Keď sa Arien oprel o ruky, zbadal, že mláďa sa vedľa neho trasie. „Krykls,“ vyslovil jeho meno. Posunul sa k nemu a ignorujúc Šara a jeho Jazdca ho objal.

„Neboj sa, Krykls,“ povedal mu do ucha, „som tu.“ Hladkal ho po chrbte. Robil všetko preto, aby sa mláďa koncentrovalo na neho, nie na nebezpečenstvo.

Tigríča sa prestávalo chvieť. Začalo pomalšie dýchať.

Rovnako sa upokojoval aj Arien. Srdce už mu nebilo ako zvon. Otočil sa ku Karderovi.

Ten ich len pozoroval. Sám bol zaskočený touto zmenou správania.

Nespokojne prudko vydýchol. „Hm... takže už má svoje meno?“ skôr skonštatoval ako sa pýtal.

„Áno. Volá sa Krykls,“ pri vyslovení jeho mena sa na tigríča pozrel.

„Dobre,“ povedal Karder a povýšene zodvihol tvár k oblohe, pričom z neho nespúšťal zrak. Sám Arien nevedel, či táto pochvala bola myslená úprimne alebo len konštatoval výsledok pokusu a premýšľal nad ďalším plánom ako mu to tu znepríjemniť.

„Mal by si sa vrátiť do tábora,“ prikázal mu po chvíli. „Blíži sa noc a tigre sú v noci v lese nebezpečné.“ Šaro sa otočil a na Jazdcove popohnanie sa rozbehol preč. Stratili sa medzi stromami.

Arien sa zadíval na mláďa. „Zdá sa, že sme sa ho na chvíľu zbavili, čo povieš?“

Kryklsovi zažiarili očka. Odvážne sa postavil na všetky štyri s vystretým chvostíkom a natočenými uškami dopredu, čo bolo znakom odvahy a pripravenosti.

„Budeš aj dnes spať pri mne?“ opýtal sa. Mláďa sa potešilo.

Keď sa vracali do tábora, Arien už bol hladný. Odkedy bol v tábore jedol o dosť menej než kým bol na slobode. Čo mu opäť pripomenulo ako veľmi sa chcel odtiaľto dostať preč.

Vošiel do stanu, kde prespával. Dnu už bol Samo. Ležal na posteli a tváril sa neprítomne, kým nezbadal malého Kryklsa, ktorý zasal prekvapene vo vchode.

„Takže si to dokázal!“ riekol víťazoslávne. Vyčaril široký úsmev a nahol sa z postele k tigríčaťu, aby si ho lepšie prezrel. „Má už aj meno?“

Arien zatiaľ prešiel k svojim dekám a posadil sa. „Krykls.“ Vyslovil. Pritom sa na neho tigríča pozrelo a vybralo sa k nemu.

„Zaujímavé meno... ako si na toto prišiel? Divne sa to vyslovuje...“
riekol zamyslene.

„Nooo...“ zamyslel sa Arien, no ani sám nepoznal odpoveď.

„To je jedno,“ prerušil ho Samo, „nechaj tak.“ Zvalil si hlavu na vankúš.

„Stretol som dnes Sabrinu,“ povedal odrazu, „vravela, že si sa s ňou už stihol stretnúť.“ Oprel sa lakťom o matrac, otočil sa a jedným očkom mrkol na Ariena. „Ty veru nezaháľáš! A to si tu jeden deň,“ zasmial sa. „Vravela mi, že sa u nej máš zastaviť hneď ako to bude možné. Videla, že tieto požičané šaty nie sú tvoje. A nie sú ani také pekné, ako by si si zaslúžil.“

Pozrel na posteľ vedľa svojej. „Zaslúžiš si nosiť niečo lepšie ako oblečenie od tohto zbohatlíka.“

Znovu si ľahol.

Arien jeho monológ len počúval. Keď už Samo nič nevravel, napravil si deku a chcel si ľahnúť.

„Inak tu máš, chytaj!“ započul ho znova. Zodvihol hlavu práve vo chvíli, keď mu Samo hodil veľké červené jablko. Chytil ho do oboch rúk.

„Ďakujem,“ povedal naozaj s úprimnou radosťou.

„Hej, máš začo. Vás nových tu poriadne týrajú. Musíš sa naučiť zaobstarať si jedlo počas dňa, inak tu skapeš.“ Otočil sa na posteli a zakryl sa. Už nepovedal ani slovo.

Arien nerozumel, prečo sa Samo o neho tak stará. Ale bol mu vďačný za každú dobrú radu aj skutok, ktoré pre neho tento o niečo starší muž robil.

Ukázal jablko Kryklsovi, ktorý sa potešil objavu, akoby to bolo jedlo pre neho.

Arien sa s chuťou zahryzol do jablka, z ktorého až vystrekla šťava. Bolo výborné. Zjedol ho celé a potom sa zachumlal do deky. Krykls si ľahol vedľa neho. Obaja zatvorili oči a zaspali. V noci sa občas prebudili na občasnú Samovu chrápanie. A na neskorý príchod Elena do stanu, avšak nič, čo by im prekážalo. Spali až do rána.

12. kapitola: Kolobeh dní

Ráno vyzeralo dosť podobne ako predošlé. Elen sa zobudil ako prvý a v panike hľadal svoje oblečenie, ktoré nesmelo byť rovnaké ako deň pred tým. Samo sa znechutene prevrátil na posteli a zakryl sa prikrývkou, aby nemusel počúvať tie jeho nezmysly.

Arien sa postavil na nohy a v oblečení, ktoré mal na sebe sa vybral na nástup. Svitalo. Mohlo byť tak štyri – päť hodín ráno. Rosa pokrývala trávu a všetko bolo vlhké. Ale stačilo pár lúčov slnka, aby sa vyparila.

Krykls sa vytratil zo stanu tesne pred tým, ako sa vôbec ktokoľvek zobudil. Arien ani netušil kam zmizol, ale nijak mu to nevadilo. Zviera tiež potrebovalo svoje súkromie, ako každý tvor. Pri jeho veku možno chodilo k mame najesť sa.

Dnes dobehli na nástup o niečo skôr. Obaja šli mlčky. Všetci muži, vekovo od sedemnásť po takmer štyridsať sa pomaly zoraďovali. Arien opäť pocítil pár pohľadov, ktoré ho tu nevíkali. Avšak nemohol s tým nič robiť. Nevšimal si ich.

Dni sa opakovali.

Ranný nástup vždy na svitaní. Následný tréning sebaobrany a boja zblízka. Elenova agresivita proti Arienovi ako voči jedincovi, ktorý si nezaslúži byť na tomto mieste, sa začínala stupňovať. To, čo začalo pri prvom tréningu ako malé pokarhanie, prerastalo do nepríjemného poučovania za každú maličkosť.

„Zle stojíš,“ a následné drgnutie, pri ktorom Arien spadol na tvrdú hlinu. Pri čom sa samozrejme ostatní prizreli a pousmiali nad nešikovnosťou mladého chlapca.

Nasledoval prisilný úder, pri ktorom vzniklo malé zranenie, modrina. Tiekla aj krv pri údere do nosa. Arien mal čo robiť, keď sa spamätával z jeho rán. Fyzických, ale aj psychických. A tie boli ešte nepríjemnejšie. Elen totižto nielenže prisilno zaútočil, ale ho aj dodatočne zhodil nejakou poznámkou, na ktorej sa všetci okolo z chuti zabavili.

Časom už všetci očakávali, čo zaujímavé sa na tréningu dnes udeje. Ani sa tak nevenovali svojim sparing partnerom, ako očkom sledovali túto dvojicu.

Elen si tým potreboval zvýšiť svoje sebavedomie a postavenie. Vždy keď Ariena zhodil, pocítil zadosťučinenie v podobe úsmevov a uznania zo strany spolubojovníkov. To uznanie, ktoré si inak nevedel vydobyť.

Karder sa do toho nijak nezapájal. Vedel, že je to prirodzený proces a nemal v pláne obraňovať nikoho, voči komu cítil to isté ako ostatní. Ani kvôli tomu, že by to mala byť jeho povinnosť. Vždy keď videl toto správanie, nenápadne sa vzdialil. Tváril sa, že nevidí, aj keď dobre vedel.

Po tréningu sa Elen tváril akoby Ariena ani nepoznal. Možno to tak bolo pre neho jednoduchšie. Na tréningu získal pozornosť a uznanie. Iné nepotreboval. Umelo si zvýšil hodnotu ega. Potom sa vyparil z Arienovho zorného poľa, až kým sa opäť neobjavil niekedy uprostred noci, kedy sa vracal zo svojich potuliek po ženských posteliach.

Arien obedoval väčšinou so Samom, aj keď ten sa objavil, len keď mu to vyhovovalo. Ale vždy, keď sa stretli, bol k nemu milý. Mal istým spôsobom svojský pohľad na svet. Z nejakého dôvodu nenávidel Kardera. Na rozdiel od Elena, ktorý sa ho bál a túžil si získať jeho uznanie. No Karder si ho nijak extra nevšímal. Ani za jeho správanie sa voči Arienovi.

Samov zmysel pre humor a dobre mienené rady vždy dokázali Arienovi zdvihnúť náladu.

„Nevšímaj si tých idiotov,“ riekol mu raz na obede, keď videl, ako sa ostatní Jazdci posmešne uškŕňajú a pozerajú na neho. Arien si prikladal k ústam kus handry. Tiekla mu z nich krv. Pri Elenovom nečakanom údere si zahryzol do pery. „Kto na viac nemá, bude sa zabávať iba na veciach svojej úrovne. Ty máš na viac, chlapče. Ak si ich nepustíš do svojho vnútra, nedokážu ti ublížiť,“ ukázal mu na hrud’.

Poobedia trávili Arien s Kryklsom. Stále si zvykal na neprestajný kolobeh týchto dní. Nikdy nemal taký pravidelný režim. A v hlave držal myšlienku na útek.

S Kryklsom sa prechádzali a hrali v lese. Naháňali sa a skrývali. Pomaličky sa vzdľaovali každým dňom od tábora. Nenápadne. Arien to robil úmyselne. Chcel vedieť pokiaľ až siaha ich územie. Pokiaľ dokáže zájsť bez toho, aby to niekto spozoroval.

V lesoch videl pohybovať sa tigrov. Väčšinou so svojimi Jazdcami, ktorí robili to isté ako Arien. Len trávili čas so svojím zvierat’om. Len malé tigre videl hrať sa spolu, bez človeka.

Nech sa ale pokúsil akokoľvek ďaleko dostať, vždy to skončilo rovnako. Keď sa príliš dlho neukazoval, ukázal sa niekto iný. Karder. Vždy zas a znova.

Nepříjemný pohľad jeho tigra s vycerenými zubami a jeho oči, pri ktorých mal pocit, že vidí všetky jeho temné myšlienky na útek. Ani raz za celý čas, ho Karder nespustil z očí.

Takže plán na útek sa zatiaľ nenapredoval. Arien taktiež nevedel, ako by sa stratil s malým tigrom medzi ľuďmi. Malým? Zatiaľ, ale čo ak vyrastie? Nebolo lepšie ho tu nechať, ako sa ho zbavovať neskôr? Alebo existovalo miesto, kde by mohli žiť obaja spolu? Také miesto okrem tohto nepoznal. Stále by bol na očiach, pokiaľ by sa neutiahol niekam do ústrania, na samotu.

„Čo sa stane s tigrom, ak ho Jazdec odmietne?“ opýtal sa raz večer Sama, keď sa chystali na spánok.

„No...“ zamyslel sa na chvíľu, pričom si skladal deku. Potom sa posadil na posteľ. „Sú tigre, ktoré zdíveli.“

Ariena to zaujalo. „Naozaj?“

„Áno, tigre sú prirodzene samotári. Ak si nenájdu za mlada svojho partnera, oddelia sa od skupiny. Odídu a žijú divoko. Potom...“ zadíval sa niekam von, „... sú lesy nebezpečné. Stretnúť divokého tigra by si naozaj nechcel. Mohol by ti o tom porozprávať Félix,“ povedal smutne.

„Félix?“

„Jazdec, vo výslužbe. Žije tu s nami. Avšak svojho tigra už nemá. Takže nechodí na lovy...“ zarazil sa, „... zločincov.“

Arien kývol hlavou, že mu to nevadí. Už sa tak ani sám necítil. Keď dostával jedlo, mal oblečenie a kde spať. Nemal potrebu kraďnúť.

„Čo sa mu stalo?“ bol zvedavý.

„Narazil na divého tigra, ktorý sa zatúlal príliš blízko k našim. Zrejme zacítil nejakú samičku. On sa ho so svojím tigrom pokúsil odohnať. Avšak márne. Skončil celý doráňaný a zjazvený,“ pokrútil hlavou.

„Félix bol schopný Jazdec. Dokázal na svojom tigrovi aj jazdiť, tak ako to vie aj Karder. Ich spojenie bolo silné. Bola to veľká škoda.“

„Spojenie?“ prerušil ho.

„Áno,“ pokýval hlavou a potom sa zarazil, „ty nevieš, čo to je?“

„Ehm, nie,“ zaváhal Arien.

„Ach, čo vás tam učia!“ zahromžil Samo. Posadil sa pohodlnejšie a začal rozprávať:

„Získať spojenie so svojím tigrom je to najcennejšie, čo Jazdec môže dosiahnuť. Je to psychické prepojenie dvoch duší.“ Začal gestikulovať rukami. „To, čo cítiš ty, bude cítiť tvoj tiger. To, čo cíti on, pocítiš ty. Ako fyzicky, tak psychicky. K spojeniu môže dôjsť kedykoľvek, avšak už sa to nikdy nezruší.“ Zostal sedieť a pozeráť zamyslene pred seba. „Jedine smrťou jedného z dvojice, samozrejme.“

Arien si všimol Samov smutný výraz. Prečo sa pri týchto slovách pozastavil?

„Ty si už o nejakého tigra prišiel?“ dedukoval.

„Áno,“ zosmutnel ešte viac. Chvíľku mlčal a potom sa rozrozprával znova, „Bolo to už dávno, ale... Vieš, keď si prepojený, cítiš každú bolesť svojho tigra.“ Vysvetľoval. „Každý zub, ktorý sa mu zarýva do

tela, každé zatlačenie papule...“ objal si rukami ramená a bledol, „každý silený nádych. Keď sa dusí...“, zasnene sa díval pred seba, „strácaš silu ako ju stráca ona... ahhh...“, pokrútil hlavou a snažil sa tento pocit zo seba dostať.

Arien zostal zaskočený. Pozorne ho sledoval.

„Čo sa ti stalo?“ opýtal sa nakoniec s očakávaním čohosi strašného.

Samovi potemnela tvár. A to na tomto dobrákovi naozaj naháňalo strach.

Ak mu preukáže dôveru a ukáže svoju slabinu, prestanú byť len spolubývajúci, ktorí musia zdieľať spoločný priestor. Budú z nich priatelia.

„Nebol som vždy taký dobrák,“ riekol nakoniec a nasilu sa na Ariena usmial, i keď duša ho bolela. „Keď mi zomrel prvý tiger, bol som so všetkým nespokojný. Hlúpy. Nervák. Stále nahnevaný. Odvážnejší, než by som mal byť. S Karderom som mal dosť veľké nezhody.“

Díval sa do diaľky. „Až raz sa mi Karder rozhodol ukázať, kto je tu pán,“ precedil pomedzi zuby.

Arien zostal zhrozene pozeráť. Mračil sa. „Čo sa udialo?“

„V tom čase som získal spojenie s malou Sárkou oveľa skôr ako väčšina Jazdcov. A on to ako môj učiteľ, samozrejme, vedel.“ Díval sa všelikde po stane, nechcel sa k tomu veľmi vracáť. Bolelo ho to stále a chcel to čo najstručnejšie vysloviť. „Keď mal raz Karder môjho provokatívneho správania dosť,“ povedal akoby sa bál démona ukrytého v ňom, „poslal Šara na moju maličkú... Ten ju jedným chmatom chytil do papule a zahryzol.“

Samo zatvoril oči. Arien si to ani nevedel a ani nechcel predstaviť.

„Nedokázal som nič urobiť. Ani dýchať,“ Arien si predstavil, ako Samo padá na kolená a chytá po dychu. „Nedokázal som urobiť nič...“ zopakoval s pocitom úzkosti.

Arien ho videl v predstavách ako naťahuje ruky, aby Kadera a Šara zastavil, avšak márne.

„On sa len chladne prizeral,“ Samo dýchal, akoby to bolo pre neho ťažké. „Myslel som si, že ju zabije.“

Potom nahlas vydýchol. „Ale to je minulosť!“ takmer to vykrikol. Prudko sa postavil z postele. Znova si začal ukladať deku. „Treba ísť spať.“

Ľahol si a už nepovedal ani slovo. Arien si tak isto ľahol a sfúkol sviečku. Stále neistý zo Samových slov. Krykls, tak ako každú noc sa k nemu prikrčil.

Odrazu sa v stane jemne pohol záves. Krykls zodvihol hlavu a nastražil uši tým smerom.

Arien pootvoril oči, keď mu mesiac nečakane zasvietil na tvár. Očakával návrat Elena, bolo to však niečo menšie.

Dnu sa potichučky dostala tigrica. Až teraz si Arien všimol, ako opatrne kráča, ťažko dýcha. Aký má úzky hrudník. Užší než mal Krykls, najprv to pripisoval tomu, že je samica. Teraz sa na vec díval úplne inak. Mala ho stlačený po tigrom útoku. Možno na ňom Samo ani nikdy nebude môcť jazdiť.

Tigrica kládla jednu nôžku pred druhú, dotýkala sa zeme svojimi mäkkými vankúšikmi a bola úplne tichučko. Keby odhrnutie závesu nedostalo dnu svetlo noci, ani by si ju nevšimol.

Vyskočila na Samovu posteľ. Ten sa pohol. Ľahla si k jeho hlave. Zaspali.

Prišla sem, pretože cítila Samovu bolesť? Alebo tu chodí každú noc a len Arien bol nevšímavý? Nevedel.

13. kapitola: Sabrina

„Ešte som sa ti vlastne nepredstavila. Ja som Sabrina,“ povedala s prirodzeným úsmevom a krásnymi bielymi zubami. V očiach jej zahrli iskričky. Podávala mu ruku. Arien ju jemne stisol. Bola to tá šička, do ktorej takmer vrazil počas svojich prvých dní pobytu v tábore.

Sedela za malým stolom pokrytým látkami a šijacími potrebami. Ihlami, niťami, kriedou, špendlíkmi a množstvom ďalších, ktoré by Arien nevedel ani pomenovať. V stane nebola sama. Stan bol väčší a dokopy tam bolo päť takýchto malých stolov. Za dvomi ešte sedeli dve staršie ženy. Ona tam bola najmladšia. A napriek tomu bola staršia ako Arien.

Ten sa konečne rozhodol, že je načase prestať provokovať Elena. Vráti mu oblečenie, ktoré si bez dovolenia požičal. Bolo to minimum, čo mohol urobiť, aby ho prestal šikanovať.

„Konečne si za mnou prišiel,“ povedala, „už som si myslela, že nedorazíš.“ Pozrela na svoj stôl a zarovнала si dva veľké kusy červenej látky. Navliekla si na ihlu niť.

Arien sa hanblivo usmial. „Bol som zaneprázdnený,“ dostal zo seba namáhavo. Určite sa pri nej červenal.

„Pri Karderovi sa ani nečudujem,“ potom si ho krátko prezrela so zdvihnutým obočím. „A s tvojou minulosťou,“ dodala.

Arien sklúčene sklonil hlavu. Vedel, že tu ho nikdy nebudú brať ako obyčajného človeka. Vždy pre nich bude ako ten, ktorý sem nepatrí.

Ten, komu to musia sťažiť. Ten, ktorého sa pokúsia dostať do Trhliny, kam podľa nich patrí.

„Vedela by si mi ušiť nejaké oblečenie?“ opýtal sa.

„Samozrejme,“ opäť pri pohľade naňho vyčarila ten krásny úsmev, „avšak zadarmo to nebude.“

Pozrela na látku pred sebou. Zapichla do nej ihlu a potiahla. Začala šiť.

Arien skúsil využiť trochu svojho šarmu. Ten žiaľ ešte nemal, čo si neuvedomoval. „Pre mňa to nebude problém.“

Ona sa zarazila. Uvedomila si s kým sa rozpráva. „Daj si pozor na slová, mladý Jazdec.“ Upozornila ho, pričom mykla očami na ženy v miestnosti. Tie sa síce zaujato venovali svojej práci, avšak mali uši a svoj názor.

„Príd' zajtra,“ povedala opatrnejšie, „dnes musím toto dokončiť.“
Pozrela na látku na stole.

„V poriadku,“ súhlasil Arien.

„A možno budeme mať aj viac súkromia,“ pošepala. Arien zodvihol prekvapene obočie.

Keď odišiel, musel mať červeň v tvári. Bol plný očakávania. Chcel sa s touto ženou znova stretnúť a bol rád, že sa môže hneď tak skoro. Zaujala ho. Bola od neho síce trochu staršia, ale to mu nevadilo.

Celý nasledujúci deň bol v očakávaní večera. Keď sa slnko skláňalo k obzoru, bol pripravený za ňou vyraziť. Tešil sa na ňu. Bola to v konečnom dôsledku zmena oproti mužom, ktorých stretával každý deň.

Prešiel celým táborom a zamieril k stanu šičiek. Vošiel dnu.

„Ahoj, Sabrina,“ pozdravil, ale jej nikde nebolo. Zdalo sa, že stan je prázdny.

„Ahoj, počkaj chvíľku,“ ozval sa jej zvonivý hlas spoza drevenej zásteny na prezliekanie.

O pár sekúnd spoza nej vykukla. „Prepáč, skúšala som uniformy. Šijem nejaké aj pre naše dievčatá a zopár ich má rovnakú veľkosť ako ja.“

Prešla k nemu, ešte si rukami upravovala šaty. Boli úplne jednoduché bez rukávov, na bokoch od pásu až k členkom prestrihnuté. Tmavo modrej farby. Pod nimi sivé nohavice. Keď kráčala, dva oddelené kusy látky sa jej vlnili okolo nôh. Tak ako aj dlhé vlasy, ktoré si práve stisla do gumičky. Arien si ju prezrel z diaľky. Šaty jej pekne zvýrazňovali ladné krivky tela.

Prešla k stolu, chytila do ruky meter a usmiala sa. „Už sa ti venujem,“ rozprávala rýchlo. Mala úzku tvár a ostrú bradu. V jej zelených očiach lietali iskry.

Arien vzal všetku mužskú silu, ktorú v sebe našiel a začal sa s ňou rozprávať.

„Potreboval by som nohavice a nejakú košeľu,“ povedal.

„Áno,“ pozrela si jeho oblečenie, „toto vyzerá dosť nevhodne. Nie je tvoje, však,“ povedala a chytila jeho košeľu na ramene. Arien pocítil jej jemnú ruku, prešla ním vlna tepla.

„Látka je ale kvalitná,“ podotkla.

„Požičal mi ju spolubývajúci,“ povedal polopravdu, „Elen.“

Sabrina sa na neho pozrela vážne, no vzápätí vybuchla smiechom. „Tak tomu naozaj neverím. Klamať sa ešte musíš naučiť. Ten by v živote nikomu nič nepožičal. On vie len brať, nie dávať,“ smiala sa.

Arien sa začervenal. „Odhalila si ma.“

„Ach, Elena dobre poznám,“ pokračovala a začala sa hrať s krajčírskym metrom v ruke, „každý večer ho vídavam ako chodí do vedľajšieho stanu. Má tam svoje dievča,“ pozrela bokom, „a v inom má ďalšiu a inde zas ďalšiu.“ Pokrútila hlavou.

„Vyzeráš z toho smutná,“ Arien nadobudol pocit, že k nemu prechováva nejaké city.

„Ach, Elen je len kamarát a kolega,“ mávla rukou so smiechom, „nie som smutná, len trochu sklamaná z jeho správania,“ priznala a na chvíľku sa zamyslela.

Potom sa vrátila myšlienkami naspäť. „Ale ty potrebuješ novú košeľu a nohavice.“ Prešla do voľného priestranstva v stane. „Pod' ku mne, odmeriam ťa.“

Ako dobre, že táto žena nemala tak skazenú myseľ ako Arien a neuvedomovala si dvojsmysel, ktorý vyslovila.

Urobil pár krokov k nej.

„Rozpaž ruky,“ povedala a natiahla meter. On to urobil.

Bola tak blízko pri ňom. Počul jej dych.

Pohybovala sa okolo neho rýchlo, šikovne. Takmer sa ho nedotkla a pri tom si vzala rozmery rúk a bokov. V hlave si to počítala a pamätala.

„Počkaj,“ objala ho rukami okolo hrude. Mal ju širšiu ako si sám pamätal. Sabrina sa ho nechcela dotknúť. Dôsledne dodržiavala profesionalitu. To sa mu páčilo.

Odmerala mu aj hrud' a pás. A potom zašla k stolu, aby si poznačila čísla. Arien si uvoľnil ruky.

„Niekoľko podobne veľkých košiel' by som tu mohla mať už teraz,“ povedala a vrátila sa naspäť k nemu.

Kľakla si na koleno a priložila mu meter k nohe. Arien bol z toho mierne nervózny, avšak neurobil nič. Len pokojne dýchal a sledoval ako ho obletuje.

Keď zistila všetky potrebné údaje, zapísala si ich na malý papierik.

„Dobre, mám všetko podstatné,“ povedala nakoniec. Potom sa otočila, premýšľala.

Arienovi napadlo sa k nej teraz priblížiť a dať jej bozk na tie krásne plné pery. Aké by to asi tak bolo?

Ona sa vybrala niekam k paravánu a čupla si pri malých debničkách. Otvorila rovno dve a začala ich prehrabovať. „Kde to je?“ mrmlala si, „aha!“

Víťazne vytiahla jednu bielu košeľu.

Priniesla mu ju. „Skús si túto. Môžeš ísť za stenu,“ ukázala na paraván.

„Ďakujem,“ vzal košeľu, bola hebká. Premýšľal, či sa môže dotknúť Sabrininej ruky alebo by to bolo príliš nevhodné. Radšej tú myšlienku vypustil z hlavy.

Zamieril k paravánu a hneď zo seba zhodil tú priveľkú košeľu.

Vonku sa už stmievalo. Sabrina musela zažať sviečky. Ich mäkké svetlo príjemne osvetlilo vnútro stanu. Žlté a červenasté farby sa pohrávali na stenách.

Arien chvíľku sledoval na stene paravánu Sabrinin tieň ako sa pohybuje po stane. Potom si na seba navliekol čistú bielu košeľu, ktorú mu vybrala. Sedela perfektne.

Vyšiel spoza steny, ešte si zahýnal rukávy.

„Sedí ti dokonale,“ usmiala sa Sabrina a Arien si až vtedy všimol, že sa červená aj ona. V duchu sa potešil.

„Áno, je skvelá,“ podporil jej tvrdenie.

Ona podišla k nemu a ešte mu ju na pleciach a krku trochu upravila. Pri tom sa na neho dlhšie zadívala. Nechtiac.

Pár sekúnd na seba hľadeli v tesnej blízkosti. No ona sa zrazu strhla a odtiahla. „Naozaj ti sedí.“ Odvrátila zahanbene pohľad.

Arien premýšľal, čo sa stalo. Cítil medzi nimi napätie. Páčil sa jej a ona sa páčila jemu. Prečo by nemali pokračovať? Prečo sa potom odtiahla?

„Ehm, áno. Ešte raz ti ďakujem,“ povedal zastretým hlasom. Potom sa stočil za paravan a schmatol do rúk svoju starú košeľu, teda Elenovu drahú košeľu.

Opatrne sa presunul k jej stolu. Ona sa neho pozrela, stále s červeňou na lícach. „Ehm, nohavice by si mal mať hotové o pár dni.“

„Dobre,“ potvrdil.

„Hmm, Arien,“ zastavila ho ešte vo vchode. Chcela niečo povedať, no po pár sekundách si to rozmyslela. „Pekný večer.“ Len sa usmiala.

14. kapitola: Divoký

Arienovi sa oveľa ľahšie zaspávalo a vstávalo na ranný výcvik. V hlave mal lásku. Sabrinu.

Ani si nemyslel, že by bol schopný sa tak rýchlo zamilovať a nechať si pobláznit' hlavu. Táto žena bola tak silná a milá zároveň. Vždy presne vedela, čo robí. To ho priťahovalo. V noci si predstavoval aké by to bolo sa s ňou bozkávať a dotýkať sa jej mäkkého teplého tela.

Ranný nástup bol ako vždy únavný a stresujúci. Elen ho vždy buzeroval za každú hlúposť. Začínal už v stane, keď ho Arien zdržiaval. Avšak nastala menšia zmena, keď zbadal, že si neoblieka jeho košeľu. Zarazil sa, keď si všimol jeho nové oblečenie.

„Vieš koľko to stojí?“ opýtal sa po chvíli.

Arien si v ten moment uvedomil, že nemá ani šajnu. „Viem,“ zaklamal a skladal si pri tom deku akoby sa nič nedialo. V mysli už ale panikáril. Musel zohnať peniaze. Ale ako? Odkiaľ?

„Hm, tak dobre,“ povedal nezaujato Elen a vyšiel zo stanu. Nadýchol sa ranného chladného vzduchu, ktorý už začínal zaváňať jesenným lístím a vykročil k lúke na tradičné stanovisko.

Arien si ustlal a pozrel na Kryklisa, ktorý v poslednom čase prestal miznúť uprostred noci.

„Sme v keli,“ riekol mu nespokojne. Tigríča sa nechápavo pozeralo a naklonilo hlavu nabok.

Mal pár dní, aby vymyslel ako zohnať peniaze. Teraz ale musel zvládnuť ďalšiu hodinu s Karderom a Elenom.

Prišiel na nástup a postavil sa do radu. Ako vždy na koniec.

Karder sa prešiel okolo nich a každého si premeral. Vzbudzoval rešpekt a u niektorých strach. Svojou prísnosťou vedel byť občas až krutý.

Prikázal sa im rozbehať a následne rozcvičiť. Keď išiel predviesť novú techniku boja, postavil sa doprostred skupiny.

„Arien!“ zakričal. Dnes mal byť jeho dobrovoľníkom on.

„Toto bude zaujímavé,“ započul od kohosi, keď vykročil do kruhu. Niektorí sa zlovestne pousmiali. Všetci boli zvedaví.

Doteraz sa Arien naučil udierať, kopať a správne padať na zem. Každodenný tréning mu dával zabrať a cítil sa o dosť silnejší. Teraz sa mu to všetko zíde. Raz už od Kardera výprask dostal. Bude sa to dnes opakovať?

Opatrne pristúpil ku Karderovi. Ten naňho hodil prísny pohľad, ktorým si ho premeral a usúdil jeho stav. Nevyzeral spokojný.

„Ukážeme si obranu pri tom, ak vás niekto napadne zozadu,“ začal rozprávať. Arien sa už videl v jeho rukách. Nebol z toho ani trochu nadšený.

Karder ho obišiel. Zozadu sa k nemu priblížil a názorne ukázal zovretie pod krkom.

„Najprv správne uchopenie protivníka,“ povedal. Pravou mohutnou pažou obchytal Arienovi krk. Prisunul sa k nemu telom. „Druhou rukou mu hlavu zaistíte.“ Chytil si ľavú ruku a jej dlaň nasmeroval na Arienov zátylok.

„Teraz máte nad protivníkom úplnú kontrolu,“ vysvetlil. „Skús sa oslobodiť, Arien,“ oslovil ho. Arien sa snažil zo všetkých síl. Hýbal sa, krútil, avšak nešlo to. Predklonil sa a zaklonil. Nedarilo sa mu ho striasť. „Vidíte,“ pokračoval Karder vo výklade. „Ak by som chcel, dokážem ho veľmi jednoducho udusiť.“

Karder len trošku upevnil zovretie a Arien už nemohol vôbec dýchať. Začal panikáriť, srdce sa mu rozbúšilo. Taký pocit ešte nezažil. Snažil

sa nadýchnuť, ale do pľúc nedošiel žiadny kyslík, hrud' sa mu ani nepohla.

Pobúchal Kardera po ruke, na znak toho, že sa už dusí. Tvár mal rýchlo červenú.

„Stačí vám aj pár sekúnd a protivník bude ležať v bezvedomí,“ Karder okamžite uvoľnil zovretie. Potom pokračoval vo výklade. Arien sa zhlboka nadýchol a len pomaličky upokojoval svoje vyplašené srdce.

„Ak ho chcete iba dostať na zem, potiahnete a urobíte úkrok vzad. Rýchlo.“ Predviedol a Arien sa ocitol na chrbte. Karder ho opatrne položil na zem.

Ariena začínať bolieť krk. Cítiť sa pridusene, či byť ako bábka na hranie, mu tiež nebolo dvakrát príjemné. Vstal.

„Nestojte príliš ďaleko od protivníka, inak ho neudržíte.“ Znova predviedol na Arienovi. Chytil ho zozadu za krk a vzdialil sa od neho najviac ako mohol.

Ten sa začal hýbať, predklonil sa. Odrazu Kardera veľmi ľahko zodvihol zo zeme. Ten stratil rovnováhu a keby Arien chcel, mohol ho pokojne prehodiť cez svoj chrbát.

Všetci sa divili a pozorne sledovali.

Karder pustil Ariena. „Dobre! Teraz ty.“

Vymenili sa. Arien pristúpil ku Karderovi a chytil ho pevne zozadu za krk, ako mu kázal. Nestisol zovretie, nemal chuť narobiť si viac problémov. Aj tak vedel, že za chvíľu skončí na zemi.

„Keď ale vás niekto zozadu škrťí urobíte toto...“

Skrčil nohy a vytočil sa nabok. „V tejto chvíli mám niekoľko možností, môžem urobiť obe,“ naznačil úder medzi nohy a vzápätí oboma rukami do očí. „Teraz je protivník oslabený. Ja sa vytočím a urobím páku na jeho ruku.“ Urobil to ako vysvetľoval. Nielenže bol von zo zovretia, ale pri rýchlejšom pohybe ho pákou donútil ľahnúť si až na zem.

„Ešte raz,“ riekol a s Arienom zopakoval cvik ešte niekoľko krát. Rýchlejšie, pomalšie, s výkladom i bez. Skombinoval to s ďalšími cvikmi, vykrútil Ariena do opačnej strany, udrel ho kolenom do hlavy a

následne vykrútil rameno. Až kým Arien neležal bezmocný a ubolený na zemi.

„Dobre,“ uzavrel, „všetko jasné? Cvičiť!“

Pri týchto cvikoch s trénerom bolo aspoň to dobré, že človek sa naučil správnu techniku od skúsenejšieho a Arien sa celkom rýchlo učil. Keď sa dostal k Elenovi, on bol ten šikovnejší. Aspoň dnes sa tak nad neho nemohol povyšovať.

Pri každom páde sú iba dve možnosti. Buď zostať ležať na zemi a vzdať sa. Alebo sa poučiť, znova vstať a nabudúce sa zachovať inak. Už malé deti padajú z nôh, keď sa učia chodiť, no nevzdajú sa. Nakoniec to zvládnú. Aj Arien mal svoj ďalší pokus.

Sledoval okolie. Bol uprostred lesa, na okolí nikoho nevidel. Vyzeralo to pre neho bezpečne. Žiadni Jazdci. Minule sa mu nepodarilo ujsť. Teraz nikoho nikde nebolo. Bol ten správny moment na útek.

Krykls okolo neho pobehoval. Hral sa pohltentý vlastnými myšlienkami. Naháňal lístie, ktoré rozfúkal vietor. Sledoval hmyz, ktorý preletel okolo.

Arien sa vzdľoval z územia tábora. Dnes sa mu podarilo dostať najďalej ako kedy bol. Prešiel možno niekoľko kilometrov.

Získa slobodu? Dokáže sa dostať touto nenápadnou chôdzou až do nejakého mesta? Ešte si nikto nevšimol, že je preč?

Kráčal ďalej. Raz do kopca, inokedy po rovine, potom klesal k rieke. Občas natrafil na cestičku, ale dlho sa na nej kvôli bezpečnosti nezdržal.

Po čase začalo byť mláďa za ním unavené. Nepobehovalo, iba sledovalo jeho stopy.

Nikoho doteraz nestretli. Občas pomedzi stromy prebehla nejaká vyplašená srna.

Keď zrazu započuli hlasný rev tigra!

Zľakli sa. Arien automaticky skočil k najbližšiemu hrubému stromu. Našli ich?

Znova sa ozval silný rev. Krykls sa roztriasol. To sa mu v poslednom čase už nestávalo. Pribehol k Arienovi a ten ho radšej chytil do náručia. Skrčili sa. Ani nedýchali.

Ozval sa dopad tigrích nôh na tvrdú zem. Bežal. Arien sa spoza stromu nechcel ani vykloniť.

Mali strach.

Počuli, ako sa rýchlo približuje. Prudko zastal.

Kroky. Opatrné, pomalé. Zviera ich zrejme hľadalo. Vetrilo.

Ozvalo sa jemné zavrčanie.

Arien premýšľal, či už je za stromom. Nemal odvahu sa pozrieť.

Vrčanie sa ozvalo úplne blízko.

Arien prehltol.

V tom sa spoza kríkov vyrútil ďalší tiger. S revom a hnevom. Mal svetlejší prstenec srsti okolo hlavy. Bol to Šaro! A na ňom Karder.

Bežali k Arienovi. Videl ako Šarove veľké silné telo preletelo pár skokmi desiatky metrov.

Ariena si ani nevšimli. Šaro bol rozzúrený. Mal sklopené uši dozadu a ceril zuby.

Ozvalo sa zúrivé vrčanie. Arien už nepremýšľal nad nebezpečenstvom, vyplašene pozrel za strom, kam bežal Jazdec.

Uvidel tam ďalšieho tigra. Väčšieho ako bol Šaro. Stála mu srst' na chrbte a vrčal. Vyzeral divoko a staro.

Šaro sa tesne pred ním odrazil zadnými labami a skočil naňho.

Neznámy tiger sa zúriivo zodvihol na zadné laby. Pustili sa do seba.

Škriabali, vrčali. Karder sa snažil udržať na Šarovom chrbte. Keď chcel tiger zaútočiť na Šarove slabiny a krk, zasiahol ho svojím mečom.

Obe tigre bojovali nepretržite niekoľko minút. Karder sekal ako len vládca. Zasiahol tigra niekoľko krát do papule. Rozťal mu nos. Z otvorenej rany mu tiekla krv.

Na chvíľu sa od seba vzdialili. Vrčali s vycerenými zubami. Obe tigre si vymieňali surové pohľady. Ani jeden sa nechcel vzdať.

Arien sa triasol za stromom ako jeho mláďa.

V tom neznámy tiger silno zreval. Ukázal pri tom všetky zuby v papuli a pohľad zaostril na cieľ, na človeka. Prikrčil sa a skočil.

Urobil to rýchlejšie než stihol Šaro zareagovať.

Zachytil Kardera. Labou ho strhol z tigrieho chrbta.

Karder vykrikol a tvrdo dopadol na chrbát. Tiger sa ocitol na ňom, zavalil ho svojím telom.

Ani jeden z nich sa nehýbal.

Boli v bezvedomí alebo mŕtvi?

Šaro sa okamžite snažil labami pohnúť telom tigra, ktoré ležalo na jeho Jazdcovi.

Arien sa spamätal až po chvíli. Krykls medzičasom vybehol spoza stromu a začal robiť to isté. Labkami odsúval tigrie telo z toho ľudského.

Arien sa tak tiež rozbehol k nim. Oprel sa o tigra a všetci zatlačili.

Konečne sa obrovské ťažké telo pohlo. Odvalili ho z Kardera.

Ten nehybne ležal. Mal zavreté oči. Bol celý od krvi.

Arien sa k nemu zohol. Bol vydesený. Je mŕtvy?

Priložil mu prsty na krk. Všade bola krv. Veľa krvi.

Čakal. Šaro ho oňuchával a mal k nemu sklonenú hlavu. Už vedel.

Vedeli to všetci.

Karder dýchal. Srdce mu bilo. Bol nažive. Len bol v bezvedomí. V ruke zvieral meč.

Musel prebodnúť divoké zviera pred tým, než ho zavalilo. No náraz o zem ho pripravil o vedomie.

Šaro bezohľadne drgol do Ariena a priblížil sa k telu. Začal olizovať Karderovu tvár.

V tom Jazdec zakašľal a nabral vedomie. Bol dezorientovaný.

Snažil sa posadiť, ale zabránila mu v tom silná bolesť hrudníka. Zasykal od bolesti a vrátil sa znova do ležiacej polohy.

Arien k jeho hrudi automaticky priložil ruky. „Opatrne, si zranený,“ riekol polohlasno.

Sám bol v šoku. Avšak rýchlo sa mu podarilo upokojiť. Dýchal zhlboka.

Poobzeral sa. Šaro si ľahol vedľa.

„Pomôžem ti dostať sa na Šara. Zvládneš to?“ povedal.

Karder pootvoril oči, ktoré aj okamžite prižmúril kvôli silnej bolesti. „Áno,“ dostal zo seba namáhavo. Nemal na výber. Ťažko sa mu dýchalo. Bol bledý.

„Pod,“ povedal Arien a opatrne ho chytil za ramená. Ak mal Karder polámané rebrá, každý pohyb mohol byť jeho posledný. Ak chrbticu, mohol si poškodiť miechu a ochrnúť. Nikto ale v okolí niekoľkých desiatok kilometrov nebol. Boli hlboko v hustom lese. Tu už aj cestičky boli zriedkavé.

Karder sa pokúsil posadiť. Všetko ho bolelo, ale zaľal zuby. Otočil sa na bok. Veľmi pomaly a opatrne sa chytil Šarovej šije. Arien ho trochu postrčil a nakoniec sa dostal celý až nahor. Ležal na tigrovi.

„Už nikdy,“ pozrel zamračene a vyčerpane na Ariena, „sa neopováž púšťať do týchto lesov. Sú tu divoké tigre.“

Arien prikývol a prehltoľ. Bol vystresovaný a už rovnako bledý ako Karder.

15. kapitola: Démoni umierajú s príchodom lásky

Pomaličky sa vrátili do tábora. Ako prvé ich uvideli tigre, okamžite sa rozbehli k tábora, aby zavolali svojich Jazdcov na pomoc. Netrvalo dlho a Karder už ležal na lôžku v medickom stane.

Keď sa otrasený Arien vracal do svojho stanu, pár jazdcov si ho zvláštne prezrelo. Cítil z nich obavy a zvedavosť. Čo sa im prehánalo v hlavách mohol len hádať.

Smeroval priamo na svoje lôžko, ak sa to tak vôbec dalo nazvať.

Keď už ležal, v hlave si prehrával, čo sa vlastne prihodilo. Krykls sa k nemu pritlačil.

Samo a Elen odhrnuli záves na stane a vtrhli vystrašene dnu.

„Čo sa stalo!?“ riekli naraz. Samo vydesene, Elen naštvane.

Arien sa posadil. Nadýchol sa, ale mlčal. Ani nevedel, kde začať. Čo vôbec môže povedať?

Samo s Elenom už sedeli na svojich posteliach opretí laktami na kolenách. Čakali vysvetlenie. Očami ho povzbudzovali.

„No?“ naliehal Elen.

„Vieš, že ťa prídu vyšetrovať?“ upozornil ho Samo s obavou, pričom zúfalo zodvihol obočie.

Arien sa na oboch zadíval. Rozhodol sa povedať verziu vhodnú pre ich uši. Nie viac, než bolo potrebné.

„Napadol nás tiger,“ povedal, „keď som bol vonku s Kryklsom. Karder nás zachránil.“

Samo sa po chvíli odklonil a zatváril sa nespokojne. „Ako ďaleko ste boli?“

Arien chvíľku premýšľal. „Ďaleko.“

„Nevadí,“ skonštatoval po minútke.

Elen sa pridala do rozhovoru.

„Prepána, tí ťa roztrhajú zaživa,“ zakryl si rukou ústa, „budú vedieť, že si chcel utiecť.“

Keď to vyslovil, Arien sa vydesil. Ako mu to zišlo na um? Je až tak priehľadný?

Samo videl jeho výraz.

„Nie si až taký nepredvídateľný,“ jeho ústa tvorili rovnú čiaru, „nevadí. Aspoň...“

Prerušil ho Elen. „Kardera ošetrujú, uvidíš jeho výpoveď.“

Samo mal opäť nespokojne ustarostený výraz. „Doviezol si ho až sem,“ pozrel na Elen, hľadal u neho podporu, „môže to byť poľahčujúca okolnosť.“

„Ach,“ vzdychol nakoniec Samo. Chytil si tvár. „Oni toto vedeli! Prepána! Starší ho na teba nasadil,“ pokrútil hlavou, „nemohol ale vedieť, že to skončí takto zle. Určite ťa mali v pláne nachytať pri úteku, krádeži alebo niečom podobnom...“

Elen prikyvoval. „Nenechali by si medzi sebou zlodeja,“ vyznelo to surovejšie než myslel.

Obaja rozprávali rýchlo, jeden cez druhého. Boli vystrašení. Arien sa iba čudoval, že majú vôbec starosti. Od Sama by to možno aj očakával, ale Elen? To ho naozaj prekvapilo. Bolo jeho správanie na tréningoch iba pretvárkou pred ostatnými Jazdcami? Každopádne to teraz Ariena netrápilo. Mal iný problém. Možno naozaj skončí roztrhaný tigrami, ako sa mu nazačiatku sám Karder vyhrážal. Alebo ho hodia do najhlbšej diery v Trhline.

Musel niečo urobiť. Ale čo? Pokus o útek ho dostal do tejto šlamastiky. Našťastie pomohol Karderovi vrátiť sa späť do tábora. Môže to byť poľahčujúca okolnosť, ako povedal Samo. Zostávalo mu len čakať? Čakať na smrť. Zbabral už druhý pokus o útek. Začínal chápať, že to zrejme nedokáže. Nie sám. Nie takto.

Po dlhej odmlke sa konečne ozval.

„Čo mám urobiť?“ znelo to zúfalejšie než chcel.

Obaja k nemu zdvihli zrak.

„Teraz,“ začal Elen nervózne. Bol bledý. Arien by nikdy nepovedal, že ho to tak vezme. „Hlavne nerob nič. Iba by si to zhoršil,“ gestikuloval rukami.

„Arien,“ povedal pokojnejšie Samo, „teraz musíš vyčkať. Nasadia na teba stráž. Budeš sledovaný oveľa dôslednejšie. Karder ešte nie je mimo nebezpečenstva života. Ak ho zachránia, možno to nedopadne až tak zle. Inak...“ zmĺkol.

„Budeš čakať...“ prikázal rozhodne po chvíli a potom vstal. „... a modliť sa,“ dodal.

Vyšiel nazúrene von zo stanu. Potreboval uvoľniť svoj hnev, no nechcel pri Arienovi. Radšej vyšiel von. Zdalo sa, že vety o jeho minulosti a jeho nervóznej povahe boli pravdivé.

Elen si vzdychol, pozrel ešte raz na Ariena. „Nemôžeš sa správať tak bezhlavo. Myslíš len na seba, Arien,“ začal karhavo, „vystavuješ nás tým všetkým nebezpečenstvu. Veľa o nás ešte nevieš. Každý z nás má dôvod, prečo je tu. A viem, že ty si si to nevybral... Máš ale šancu, ktorú dostane len jeden z tisícky. Stať sa Jazdcom. Pre nás je to česť... a pre teba to mohol byť nový začiatok. Odpustili by ti všetky doterajšie prehrešky. Mohol by si žiť inak. Dostal si šancu začať s čistým štítom. Avšak ty stále nie si spokojný. Čo teda chceš?!“ zamával rukami a pokračoval.

„Keď sa vyberieš sám do lesa, pútaš na seba pozornosť. Napríklad ľudí, ktorí nikdy nevideli takéto zviera,“ ukázal na bieleho tigra, „alebo divokých tigrov, ktorí neznesú na svojom území iného tigra.“ Pokrútil hlavou. „Nevieš aké to pre nás je. Bývame s tebou, dávame na teba so Samom pozor. No ty nám to stále sťažuješ. Keď ťa k nám

ubytovali, nechceli sme ťa tu... hmm, hlavne ja nie. Bol si pre mňa človek, ktorý si tu nezaslúži byť.“

Do stanu sa vrátil Samo a v rukách niesol poháre, z ktorých stúpala para. Doniesol teplý nápoj.

„Ber,“ povedal a podal jeden Arienovi, „potrebuješ niečo na upokojenie.“ Druhý podal Elenovi.

Arien ho vzal do rúk. Odpil si. Bol to bylinkový čaj, no bolo doň primiešané aj niečo tvrdsie. Alkohol. Pocítil, ako sa mu teplo šíri po tele a uvoľňuje ho.

Sedeli v stane. Vonku sa stmievalo. Popíjali.

„Každý má svojich démonov,“ začal rozprávať Samo sám od seba. Obaja sa na neho udivene pozreli.

„Elen je rodičmi nedocenené dieťa,“ povedal v jednej vete všetko, čo Elena ovplyvňuje celý život. Ten len pohl nespokojne ústami. Samo pokračoval.

„Márne sa snaží získať uznanie od autorít, lásku rodičov si tým nikdy nezíska. A to, že behá za babami,“ pokrútil hlavou, „chýba mu láska, čo doma nedostal. Tak ju hľadá vonku. Ale...“ pohl rukou s pohárom smerom k nemu, „... márne mu to opakujem. Musí to pochopiť sám. A prestať sa zožierať zvnútra.“

Arien sa zadíval na Elena. Toto by mu ani nenapadlo. Aj on bol iba človek. Nie je to žiadny démon, ktorý mu s radosťou ubližuje. Snažil sa len získať pozornosť. Chcel sa len cítiť docenený. Potreboval si získať pocit, ktorý doma nedostal. Skúšal ho získať ponižovaním iného a následným získaním uznania od okolia a hlavne od Kardera.

V noci sa vracal nad ránom, pretože utekal do náručí žien, ktoré mu poskytli lásku. Tá ale nikdy dlho nevydržala. Ani vlastne nevedel ako má správne milovať. Keď ani jeho neľúbili.

Jeho bohatí rodičia mu poskytli peniaze, avšak to bolo to jediné. City pre neho boli neznáme. Jediné, k čomu mal vzťah bol majetok. Ale z toho tu mal iba svoje oblečenie. Tie mu však city neopätovali.

Každý potrebuje lásku. A odpustenie. Arien si uvedomil, ako tento človek vo vnútri trpí. Násilím na iných sa snažil upozorniť na seba a

na to, že niečo nie je v poriadku. Ako to robia už aj malé deti, keď neposlúchajú. Teraz sa mu to začalo zdať také priehľadné. Zloba, ktorú voči nemu cítil sa rozplynula. Videl ho prvý krát inými očami. Lepšieho.

„Chcel by som sa stať Jazdcom a potom veliteľom,“ usmial sa Elen po chvíli, avšak vzápätí mu úsmev zamrzol, „Karder si ma ale nevšíma, takže to nemá význam.“

„Hmm...“ Samo nespokojne zamrčal, „nemám ho rád po tom, čo urobil mojej Sárke, avšak robí si len svoju prácu. Nemôže ťa povzbudzovať v šikanovaní Ariena. Nebolo by to profesionálne.“

Elen ostal s otvorenými ústami. Zas ho Samo šokoval prozaickou pravdou.

„Hej,“ uznal nakoniec, „máš pravdu.“

Samo prikývol. „Ja som si s ním zažil už veľa konfliktov,“ privrel oči a odvrátil podvedome hlavu v nechuti, „a klamal by som, keby som povedal, že ma jeho zranenie aspoň trochu neteší. Avšak ani najhoršiemu nepriateľovi by som neprial smrť.“

Arien uznal jeho dobrotu. Aj napriek tomu, že Sáru pripravil o zdravie, si myslel toto.

„Keď sa vráti, bude to masaker. Teba si vychutná, Arien. Ak ťa nezničí sám, urobí to inak. Budeš si musieť dávať veľký pozor. I keď ťa teraz zachránil. Urobil to iba z povinnosti. Je poctivý a nenávidí ľudí, ktorí porušujú zákony a pravidlá.“

Na chvíľu zmĺkol a potom sa rozhodol pokračovať. „Jeho otec prišiel o život pri jednom nevydarenom love.“ Slovom lov označovali zatýkanie zločincov. „Nečuduj sa preto, že ťa, Arien, nikdy nebude mať rád. Tiež si svoj osud a myslenie nevybral.“

Arien si začínal uvedomovať Samove slová. Každý človek má svojich démonov, ktorí sa ukrývajú v našom vnútri. Niekedy sa zdajú neporaziteľní a umrú až so smrťou človeka. Iných si len stačí uvedomiť, pomenovať a oni stratia svoju moc. Akých démonov mal v sebe Arien? Bol schopný s nimi vôbec bojovať?

„Teraz si na rade ty, Arien,“ usmial sa Elen. Arien videl prvý krát na jeho tvári úsmev. Tak ako každému na svete, aj jemu úsmev pristal.

Arien znervóznel. Nikdy nerozprával o sebe. O svojich problémoch. Vždy pred tým ušiel.

„No tak,“ povzbudil ho Samo. Už dopíjal čaj. „My sme ti naše príbehy povedali. Aký je ten tvoj? Ako si zišiel zo správnej cesty?“ pýtal sa opatrne. Vedel, že to nebude pekný príbeh. Tak ako nie sú ani tie ich. Každý príbeh, ktorý človeka skutočne zmení, nie je pekný.

„Si fajň chalan, neverím, že si začal kradnúť len preto, lebo ťa nudil život,“ podpichol ho.

Arien nabral odvahu.

Bál sa, že sa rozplače. Muži nie sú naučení plakať, pokiaľ ich to matky nenaučili. Je to pre nich ťažko zvládnuteľné. Ich hrdosť im to mnohokrát nedovolí a tak trpia ešte viac, než by museli.

Sklonil hlavu. Nedokázal im to vraviť do očí.

„Otca som nepoznal,“ začal od začiatku, „mama zomrela pred pár rokmi.“ Zostal sedieť smutne, so zvesenými ramenami. Mlčal.

Elen zostal s otvorenými ústami, ani nedýchal. Samovi to tiež vzalo dych, ale chytil ho skôr. Niečo podobné očakával. „To mi je ľúto,“ povedal, „čo si robil po tom?“ Elen sa taktiež pridal ku kondolencii.

Pre Ariena to bol zvláštny pocit. Nikdy to takto naraz nikomu nepovedal. Pocítil dokonca hanbu za to, ako sa doteraz správal. Či už k nim alebo vôbec. Ušiel. Vždy. Odišiel z domu a nenašiel si prácu ako každý poctivý človek. On začal kradnúť. Bolo v ňom naozaj niečo zlé? „Tak som začal kradnúť. Nemal som nič...“ začal premýšľať. Naozaj nemal nič? Bol len príliš slabý, aby sa postavil svojim démonom. Bola to iba výhovorka. Prišlo mu z neho samotného zle.

Sklonil hlavu ešte viac a pociťoval hnev. Frustráciu. Objal si nohy oboma rukami.

„Arien,“ napomenul ho Samo, „nám môžeš veriť.“

Pozrel na nich ako na zjav. Videl ich akosi vzdialene. Celá táto situácia mu prišla smiešna. Že tu sedí, že sa spolu rozprávajú. Načo vlastne? Načo je to dobré? Sú to Jazdci, určite mu len ublížia. Skôr či neskôr. A teraz im len ukáže zraniteľné miesta. Spomenul si na

Kardera a nato ako ho napadol v prvý deň tu... a teraz, ako ležal celý od krvi na zemi.

Nechcel sa ďalej rozprávať. Aj keď mu neubližovali a vyzerali ako dobráci. On sa ale pri nich práve takto necítil. On nebol dobrák. On mal v duši temnotu.

„Nechcem sa o tom rozprávať,“ uzavrel sa.

Samo sa zatváril akoby mu niekto zabuchol dvere pred nosom. Vedel, že ak sa uzavrel vo chvíli, keď sa všetci otvorili, jeho chodníčky nepovedú správnym smerom. Nedostane sa z týchto životných rán tak ľahko.

Rozumel mu však. Muž potrebuje činnosť, aby zabudol. Nie sa vyroznávať ako žena. Ranné tréningy mu pomáhali sa zotavovať. Naberá silu a svaly. Jeho telo sa začínalo rysovať a ani si to poriadne nevšimol. Niekedy človek sám na sebe zmeny nevidí, avšak všimnú si ich ostatní.

Samo sa rozhodol ho tu udržať. Tento človek si prežil veľa bolesti. Straty. Má strach. Nikam nepatrí. V živote by mohol dokázať veľa, avšak potreboval niekoho, komu by veril. Niekoho, kto by veril v neho. Potreboval dôveru. Oporný bod. Cítiť lásku. Domov.

16. kapitola: Jesenný vietor

Arien celú noc nemohol zaspáť. Premýšľal nad všetkým, o čom sa večer rozprávali.

Začínal si uvedomovať, že nie je jediný na svete s problémami. V skutočnosti práve čím viac si človek myslí, aké sú jeho problémy jedinečné, tým viac ľudí okolo ich má.

Premýšľal nad sebou. Aký je. Ako sa správa. Skutočne chcel odtiaľto ešte pred časom odísť. Teraz sa tu začínal cítiť inak. Bezpečnejšie. Pocítil od svojich spolubývajúcich pocit spolupatričnosti. Nebol až tak výnimočný so svojimi problémami. Boli si podobní. Každý zvädzal svoj vlastný boj. Elen pociťoval pocit frustrácie a nedocenenia. Chcel len lásku svojich prísnych rodičov. Samo sa trápil vo svojom vnútri s pocitom viny. Keby sa nesprával v minulosti ako povrchný nespokojný provokatér, nemusela jeho Sárka teraz trpieť.

A dokonca aj Karder mal v sebe bôľ, ktorý nedokázal prekonať. Nebol schopný odpustenia. Niesol si v sebe bolesť a živil ju svojou nenávisťou voči ľuďom ako Arien. Prečo ho ale teraz zachránil? Mal aj on stále svedomie? Alebo v tom bola naozaj iba povinnosť? Arien nevedel. To, ako pristupoval k Jazdcom, jeho prísnosť a poctivosť. Bol tak prísny aj sám na seba? Prečo? Niesol si v sebe vinu za otcovu smrť? To vedel iba Karder sám.

Malé mača vedľa Ariena sa nepokojne pohlo. Malo zavreté očka, avšak mračilo sa. Hýbalo labkami, šklbalo sebou. Videl napäté svaly. Snívalo sa mu niečo zlé. Aj ono muselo mať traumu z dnešného dňa. Videlo zúrivosť divokého tigra na vlastné oči a jeho smrť.

Arien položil ruku na jeho telíčko. Pomaly ho začal hladiť. Bielo hnedá páperová srst' bola hebká.

Maličký sa prestal mykať. Svalové napätie povolilo. Uvoľnil sa.

Pokračoval v spánku pokojnejšie.

Arien pociťoval k malému čoraz silnejšie city. Mohol byť vôbec schopný, čosi tak malé a bezbranné nemať rád? Hladkal ho a sledoval ako spí.

Uvedomil si, že doteraz sa skôr venoval svojmu úteku a svojim problémom, než tomuto tigríčaťu. Chcel to zmeniť. Elen mal možno pravdu. Prvý krát mal možnosť niekam patriť. Niečo znamenať. Nájsť si svoje miesto. Báł sa však. Mal strach, že sklame. Ak sa rozhodne zostať a nezvládne to tu, už preňho nebude nikde na svete miesto. Aspoň taký mal pocit. Preto vždy utekal. Mal všetko risknúť? Svoj život? To bolo jediné, čo mal.

Aj keď teraz mal už aj Kryklsa.

Lístie na stromoch nabralo červenkasté, žlté a hnedasté odtiene. Jemný vánok sa zmenil na vietor. Vo vzduchu bolo cítiť chlad. Dni boli vítané prízemnými mrazmi a v stanoch už nebolo tak teplo ako doteraz. Prišla jeseň.

Aj Ariena každé ráno klepala zima. Kvôli tomu vstával ešte takmer za tmy, keďže vtedy býva najchladnejšie. Spolu s Kryklsom behávali okolo lúky.

Odkedy Karder ležal v nemocničnom stane, tréningy viedol iný skúsený Jazdec. Avšak Arien mal z bezpečnostných dôvodov zakázané zúčastňovať sa ich. Poslúchol ale Samove rady, keď mu radil hýbať sa. Inak by zošalel. Čakanie na proces bolo hrozné. A ten sa odložil, kým Karder nebude schopný vypovedať. Okrem toho spoločná činnosť bola pre priateľstvo jazdca a tigra veľmi prospešná. Budovali si silnejší vzťah.

Cítil sa pozorovaný. Množstvo očí ho sledovalo na každom kroku. Dokonca mu počas dňa prideliť osobnú stráž. Mali mu zabrániť v ďalšom úteku, ale zároveň brániť útoku iných Jazdcov, ktorí by si to s ním chceli vybaviť ručne stručne ešte pred procesom. Mali nato

dôvody. Či už išlo o jeho nečistú minulosť, alebo jednoducho pretože bol iný a nezapadal. Ľudia majúci strach z neznáma vykonávajú všelijaké zvrátené veci. Zabíjanie a mučenie nie sú výnimkou.

Konečne už mohol nosiť svoje vlastné oblečenie. Dokonale mu padlo a kvalitný materiál značil, že mu aj dlho vydržia. Sabrina mu ich pred pár dňami doniesla len akoby medzi rečou. Zastavila sa len na pár sekúnd a ani sa nechcela veľmi zhovárať. Bola odmeraná a chladná. On jej to nezazlieval.

Opýtal sa na cenu. Ona sa na neho len dlho prísne zadívala. Zrejme premýšľala nad absurditou jeho otázky. Dobře vedela v akej je situácii a o tom, že žiadne peniaze nemá. Potom povedala: „Peniazmi sa netráp. Mám u teba službičku.“

Arien súhlasil. Musieť zháňať financie na tomto mieste mu viac než nevyhovovalo. A ona to vedela.

Arien dobehol tretie kolo. Teplý vzduch, ktorý vydychoval z úst stúpala k nebu. Tráva bola v tieňoch stromov pokrytá bielou námrazou a na miestach, kde sa jej dotýkali slnečné lúče sa nádherne leskla farbami dúhy. Zem bola tvrdá a tak mu po nej dobre bežalo.

Všímal si tábor. Jazdci sa pomaličky zbierali na ranný tréning. On sa musel poponáhľať. Prebehol ešte dve kolá, pričom Krykls sa sem tam zamotal medzi stromy a pár kôl tak úmyselne vynechal. Radšej by si zaplával vo vode alebo si naostril pazúriky na nejakom strome ako behal stále nezmyselne dookola.

Keď sa Arien vracal do stanu, potom čo sa poriadne ponáňoval, obišiel sa s Elenom. Jeho blond vlasy chytali zlatistý nádych, keď na ne zasvietilo slnko. Díval sa prísne, nič nepovedal. Avšak Arien vedel, že odkedy sa spolu o všetkom porozprávali, vnímali sa navzájom ináč. S istým druhom rešpektu. Neublížovali si už.

Arien cez odhrnutú vchodovú plachtu pravidelne sledoval tréning. Terajší tréner bol starší, mal sivú bradu, avšak silné vypracované telo, ostré rysy tváre. Bol mohutný a už starý nato, aby trénoval spoločne s ostatnými, ako tomu bolo pri Karderovi. Ukazoval im ľahšie triky ako vykrúcanie rúk na vyslobodenie sa z nepriateľovho zovretia. Žiadne hádzanie sa o zem. Pri tom iba asistoval, veď to skúšali iní Jazdci. Sám to nikdy necvičil.

Arien zahryzol do jablka. Tie rásli neďaleko v lese a on si medzičasom nazbieral pár do zásoby. Dnes sa chystal s Kryklsom niečo uloviť. Odkedy sa Karder zranil, trávil s Kryklsom neuveriteľne veľa času a konečne nepremýšľal iba o úteku. Začínal si všímať Kryklsove správanie. Čoho sa bojí, kde váha. A naopak, v čom sú jeho silné stránky. Zbadal, že sú si veľmi podobní a mnohokrát sa správajú úplne rovnako.

Kryklsove malé teličko každým dňom rástlo a hebká páperová srst mizla. Jeho tmavohnedé až čierne pruhy boli čoraz výraznejšie. Už začínal byť Arienovi po stehná.

„Tu si!“ zohol sa do stanu Samo. Len čo jeho Sárka pribehla, Krykls pohol jemne chvostom a potom s výskokom vstal. Rozbehol sa k nej. Vybehli von a začali sa naháňať a hrať.

Boli priatelia. Odkedy Arien prijal Sama a Elene za svojich, aj Krykls sa s ich tigrami viac hral. Teda hlavne so Sárkou, ktorá bola v jeho veku. Elenov tiger bol dospelý a ukázal sa len zriedka. Arien ho vlastne ešte ani nevidel alebo nevedel, že to bol on.

„Áno?“ opýtal sa Arien.

Samo vošiel dnu a sadol si k nemu.

„Už si zbalený?“

„Načo?“ preľakol sa Arien. Čaká ho proces?

„Na zimu predsa,“ zasmial sa Samo uvoľnene. Arien však nechápal.

„Tebe to nepovedali?“ ostal prekvapený, avšak potom si to uvedomil, „aha, ty nechodíš na tréningy, takže to nemáš odkiaľ vedieť.“ Natočil sa k nemu lepšie. „Snáď si nemyslíš, že v týchto stanoch ostaneme aj v zime, keď už teraz vidím ako sa ráno klepeš,“ rukou ukázal na jeho deky.

On sa na ne so zúfalstvom pozrel, ale nepovedal nič.

„Na zimu odchádzame do hôr,“ povedal s úsmevom. „Viem, ako to znie. Do hôr. Nemala by tam byť väčšia zima?“ Gestikuloval rukami.

„A nemala?“ opýtal sa Arien neisto.

„Asi aj áno,“ pokrčil ramenami, „ale tam kde ideme my, bude super.“
Zatváril sa blažene. Objal sa okolo ramien a pošúchal rukami akoby sa chcel zahriať.

„Sú to naše sviatky. Nebuzerujú nás tam. Toto je letný tábor. Tu je to prísnejšie, než byť musí, aby sme sa čo najviac naučili. V horách nás do ničoho nenútiť. Robíš si čo chceš. Vlastne, ty sa tak cítiš už teraz...“ okomentoval jeho aktuálny stav. „Sú tam teplé pramene. To ešte len uvidíš,“ začal sa smiať, „krása.“

S blaženým výrazom na tvári vstal. Bol na odchode, avšak vo dverách sa otočil. „No tak,“ kývol mu rukou, „pobaľ sa, o pár dní odchádzame.“

A naozaj. Netrvalo dlho a Jazdci zo všetkých strán a kútov tábora sa začínali baliť a skladať svoje veci do debien a vozov. Stany pomaličky mizli. Ostávali po nich len hlinené prázdne miesta a udupaná tráva.

17. kapitola: Domov v skalách

Nedokázal na nič iné myslieť. Kráčal po tráve stuhnutej mrazom a sem tam prevalil nejaký hnedý list. Pred ním aj za ním kráčali Jazdci s naloženými batohmi na ramenách, naokolo vozy a tigre. Šli už niekoľko hodín. Jediné čo videl bol dav ľudí pred a za sebou. Vedľa neho kráčali Samo a jeho Sárka s Kryklsom. Samo síce občas utrúsil nejakú poznámku, avšak veľmi dialóg neviedli. Arien sa strácal vo svojich myšlienkach.

Do procesu určite nechýba mnoho dní. Kdesi vpredu niesli na nosidlách Kardera, ktorý už dokázal normálne sedieť a prijímať potravu. Dokonca Arien započul, že už vydal aj pár rozkazov. Takže sily sa mu vracajú. A Arien mohol len čakať, ako si ho po tom všetkom podá. A ako dopadne celý proces.

Teraz však niesli svoje veci ďaleko do hôr.

Už od skorého rána sa plahočili po lúkach a kopcoch. Nezastavovali. Snažili sa prejsť čo najviac. Našťastie Arien už mal dostatočnú kondíciu, aby s nimi udržal krok. Tigre dokážu bez problémov prejsť aj niekoľko desiatok kilometrov za deň, otázny sú len ľudia. Jazdci sú však tvrdí muži a silné ženy. Taktiež vedia prejsť veľké vzdialenosti, ak chcú. K tomu im spojenie s tigrom dodáva energiu. A tým, ktorí ho ešte nemajú, pomôžu vozy a tigre, ktoré prijali svojich Jazdcov natoľko, že na svojom chrbte ponosú aj cudzieho človeka.

Niečo pocítil na nose. Chladné. Počasie už chvíľu nebolo pekné. Obloha bola sivá a pomaly sa dvíhala hmla. Okolité lesy boli

nehostinnejšie ako tie v nížinách. Padla vložka. Hneď sa roztopila. Potom padla ďalšia a ďalšia.

Bol to prvý sneh, ktorý Arien tento rok videl. Prešla ním vlna nepokoja. Väčšinou, keď začalo snežiť, znamenalo to pre neho nebezpečenstvo. Nedostatok jedla, chlad. Možnosť umrznúť, keď sa pohyboval po uliciach miest. Veľa krát nemal kde spať. Raz mal také omrznuté prsty, že sa bál, aby o ne neprišiel. Našťastie sa tak nestalo. Tento rok ale mohol ostať pokojnejší. Teraz mu hrozili iné nebezpečenstvá a poriadnej zimy sa ani nemusel dožiť. Záležalo na Jazdcoch, konkrétne na jednom.

Zapozeral sa na papule tigrov, ktoré kráčali po blízku. Obrovské ústa a ostré zuby. Ich zovretie... Stačilo by, aby dospelý tiger raz zahryzol a prišiel by o hlavu. Popravovali vôbec niekedy takto niekoho? Nevedel. Sám Karder sa mu týmto v minulosti vyhrážal. Boli to však iba plané reči alebo skutočnosť?

Myšlienky mu vírili hlavou. Malý Krykls sa rozbehol dopredu pomedzi padajúce vločky. Začal pomedzi ne poskakovať, otvárať papuľku a chytať ich do nej. Bol ako malé dieťa. Ako mláďa, ktorým aj bol. Zrejme videl sneh prvý krát a radoval sa z neho.

Samo letmo pozrel na Ariena, ktorý zasnene sledoval cestu pred sebou.

„Už počítaš dni?“ opýtal sa a dotkol sa ho laktom.

„Hm?“ bol vyrušený z myšlienok.

„Dokým ťa niektorý z nich zožerie,“ pritvrdil.

„Ahh,“ pochopil Arien a zatváril sa previnilo. Bol odhalený.

„Vieš,“ pokračoval Samo normálne, „nemôžeš nad tým rozmýšľať. Nijak ti to nepomôže a len sa tým uberáš o momentálne zážitky.“ Ukázal na Kryklsa, ku ktorému sa pridala už aj Sára. Pobehovali, poskakovali, sem tam skočili jeden do druhého a hrali sa. Žiarili im očká.

Arien videl, aké sú bezstarostné.

Samo sa na neho chvíľu díval. Počkal, kým mu to dôjde a potom dodal. „A my Jazdcov tigrom na obed nehádzeme.“

Sneh, ktorý sa v nížinách roztápal, kvôli nezmrznutej zemi, sa tu vo vyšších polohách veľmi ľahko udržal. Sem tam sa nachádzali ostrovčeky snehu a ten stále pribúdal.

Keď si urobili krátku prestávku, aby sa najedli, sneh už padal všade vôkol nich. Bol bielučký a tichučko zakrýval konáre hustých ihličnatých stromov. Jazdci si ovinuli nohy hrubými kusmi oblečenia, či obúvali teplejšie ponožky a topánky. Arien ich už taktiež mal. V poslednom čase ho Sabrina sama zásobovala potrebným oblečením. Ako na objednávku, aj keď žiadna neprišla. Už len čakal, čo bude žiadať na oplátku.

Sneh bol čoraz tvrďší a hlbší. Bolo vidieť, že tu už bola snehová pokrývka dlhší čas.

Okolo neboli žiadne listnaté stromy, iba vysoké ihličnany. Sivé zasnežené skaliská, mach, a čistá svetlomodrá voda rútiaca sa pomedzi ne. Chodník bol čoraz užší, až kráčali len úzkou medzerou medzi skalami.

Šli dlho.

Bol večer. Jazdci si zapálili fakle a bolo počuť vravu. Celá skupina bola vzrušená. Už boli blízko. Museli byť. Kráčali celý deň od skorého rána. Teraz už pomaly šli po tme.

A potom sa to vynorilo spomedzi skál.

Na úpätí hory zablikali svetlá ohňov. Prvý Jazdci v skupine sa rozosmiali uvoľnením. Bolo počuť nadšené hlasy. Už to videli, boli tam.

Mesto uprostred skál. Na úpätí vrchu trčalo do voľného priestranstva a hmly pár kamenných a drevených domčekov. Fakle, ktoré ich osvetľovali, vyzerali z tejto vzdialenosti ako svätojánske mušky. Mesto sa rozprestieralo medzi skalami a vysokými ihličnanmi, a mizlo v hore.

Ozval sa rev tigra. Svalnatý biely tiger stál na kameni nad Arienovým novým príbytkom a zreval tak silno, ako si to v nížinách nemohol kvôli prezradeniu dovoliť. Keby Arienov domov nebol vytesaný do kusu

skaly, kde bola posteľ vysekaná do kameňa a zakrytá kožušinou, celý by sa roztriasol.

Malé mestečko. Pár ihličnatých stromov, vytvárajúcich malé parky a úzke chodníčky. V skalách boli vytesané malé domčeky na bývanie. Vyzerali veľmi útulne. Arienovi sa tu začínalo páčiť. Obával sa ale, že sa tu dlho nezohreje, keď začne proces.

Keď si uložil veci, ktorých mal len málo, vybral sa von zohnať drevo. Mohol si tak v studenom kameni vytvoriť aspoň trochu tepla. V kúte jeho príbytku bol priestor na ohnisko. Chcel to stihnúť, než bude úplná tma.

Vonku videl, že každý dostal svoje vlastné malé obydlie a vybaľoval. Cítil sa príjemne. Malo to akúsi sviatočnú atmosféru. Ľudia sa smiali, radovali a boli uvoľnenejší, než v nížine. Aj keď tomu Arien až tak nerozumel. Mali sa predsa báť tuhej zimy a ešte takto v horách. Zrejme mu niečo unikalo. Sám bol vzrušený z toho, ako to bude zisťovať. Tento pocit nemal už dlho. Nadšenie a očakávanie. Bolo príjemné to znova cítiť. Nečakať iba bolesť a utrpenie, ale aj niečo dobré. Samo mu tvrdil, že tu budú dva mesiace. Alebo tri, bude záležať od tuhosti zimy. Avšak keď sa vrátia opäť do údolia, bude jar.

Oheň faklí osvetľoval tvrdé skaly a robil ich napohľad mäkšími. Kožušiny, ktoré Jazdci kládli na svoje posteľe boli hrubé. Žiadna nepatrila tigrom, ale medveďom a iným hrubosrstým zvieratám.

Arien sa dostal až k príbytku, v ktorom uvidel Sama. Ten si už vybalil a práve pripravoval miestečko na spanie pre Sárku. Stlal jej pri svojej posteli. Všimol si Ariena len cez úzke drevené pootvorené okienko. Len sa na neho usmial, kývol a pokračoval ďalej v činnosti. Mal dnu Sárku a neustále sa s ňou zhováral. Pýtal sa jej, či jej to vyhovuje a čo má zmeniť. Komunikoval s ňou.

Arien sa pozrel na bieleho pri sebe. Ten sa od neho nepohol ani na krok. Všade ho nasledoval. „Aj tebe by som mal niečo také urobiť, čo povieš?“

Krykls sa naňho vždy vedel svojimi svetlomodrými očami tak rozumne pozrieť a počúvať každé jedno slovo. Občas mal Arien pocit, že začne každú chvíľu rozprávať. Vedel ale, že to nie je možné.

Konečne našli drevo, ktoré bolo až na okraji mesta. Nazbierané a nasekané pod veľkým prístreškom. Mnoho Jazdcov tam mierilo a bralo si ho toľko, aby s ním vystačili na najbližšie noci. Arien si tiež vzal niekoľko polien.

Odniesol si ich k sebe a zapálil oheň. Aj jeho príchod ožil teplom. Na stenách tancovali oranžové a žlté farby, ktoré vyhánali zo záhybov skál tieň. Po chvíli bol vyhriaty a útulný celý domček. Presne taký, aký má domov byť.

Arien sa oprel sa o kožušinu na stene nad svojou posteľou. Krykl vyskočil k nemu. Najprv si začal olizovať srst' a labkou si čistiť tvár. Potom si spokojne ľahol a položil hlavku na Arienove stehná. Obaja sa dívali do ohňa. Zaspávali, zatiaľ čo vonku pomaly padal sneh.

18. kapitola: Tajomstvá zimy

Arien začínal rozumieť, čo myslel Samo tým, že zima v horách je ako prežívanie sviatkov. Nič sa tu nedialo. Všade bol pokoj. Jazdci sa nestretávali každé ráno na nástup. Necvičili boje ako tomu bolo v nížinách. Oddychovali. Cvičil len ten, kto chcel a kedy mal chuť. A síce takých bolo veľa, mnohí si aspoň zozačiatku užívali nič nerobenie. Arien si všímal aj nové tváre. Ľudí, ktorí mu neboli povedomí. Videl ich tu po prvý krát.

„Toto sú pre nás prázdniny,“ smial sa Elen s pohárom piva, keď raz večer sedeli za stolom v najväčšej drevenici postavenej Na skalách, ako toto miesto volali. Ráno a na obed sa menila na jedáleň, zatiaľ čo večer sem ľudia chodievali na dobrý dúšok vína a piva. Hrala hudba a človek rýchlo zabudol, že sa nachádza niekde v polovojenskom tábore. Panovala tu úplne iná atmosféra.

„Mnohí Jazdci odišli domov za rodinami, aby im pomohli prežiť zimu,“ riekol Samo informatívne Arienovi. V poslednom čase sa stal jeho nepísaným mentorom. Vravieval mu všetko, čo by mal ako správny Jazdec vedieť. Arienovi sa to páčilo. Mal sa na koho obrátiť, či už ako človek alebo ako Jazdec, ktorý potrebuje pomôcť s výcvikom malého tigra. Keďže Samo mal taktiež mláďa, mali spoločné témy na rozhovor a rozumeli si.

„Sem idú všetci, čo nemajú rodinu,“ riekol už trochu smutnejšie a zahľadel sa do diaľky.

„Alebo, ak si chceš nejakú rodinu či ženu zaobstarat’“, skočil mu do reči Elen. Odpil si z pohára a ukázal na dve dievčatá rozprávajúce sa pri bare. Jedna z nich bola Sabrina.

Hneď ako si ju Arien všimol, začervenal sa. Samo to videl, ale decentne mlčal. Nepodpichol ho žiadnou uštipačnou poznámkou, aj keď mu ich na jazyk zišlo niekoľko. Namiesto toho zaútočil na Elena: „A ty to skúšaš už ako dlho?“

Elena to zasiahlo na správnom mieste. Hrdosť mu ale nedovolila ukázať zraniteľnosť. „Určite kratšie ako ty,“ odvrkol.

Arien si spomenul nato, že Sárka nie je Samov prvý tiger. Musel si tu teda prežiť už mnoho rokov. Je vycvičený šikovný Jazdec. Vie o tigroch veľa. Teraz je však znova vo výcviku, pretože Sára je ešte malá. Musí si ju vycvičiť.

Samo sa len usmial popod nos a uznanlivo prikývol. Tento súboj vyhral Elen.

„A ty si si už nejakú vybral?“ nadhodil znova po chvíli.

Elen sa na neho pozeral s otázkou v očiach.

„No tú ženu, ktorú tak spomínaš,“ zasmial sa a po prehre nebolo už ani chýru ani slychu.

„No...“ Elen sa otočil k babám, ktoré stáli pri bare. Viac slov ale zo seba nedostal.

Samo sa už usmieval od ucha k uchu a žiarili mu šibalsky oči. „Tak to skús!“ povzbudil ho.

„Áno, jasné... len... keď bude lepšia príležitosť,“ dopovedal frustrovanejšie, než mal v pláne. „Dnes sa nato necítim,“ sklonil hlavu.

Či už nenabral odvalu alebo sa dnes nato naozaj necítil, nikto ďalej neriešil. Aj keď to mohlo byť zvláštne, keďže Elen bol známi sukničkář. Arien bol rád, že tu sedia spoločne ...a že Sabrina je stále voľná. I keď tá si k sebe len tak niekoho nepustí.

„Pod!“ zakričal Arien Kryklsovi a pobehol po mäkkom snehu. Nohy sa mu doň zabárali. Nachádzali sa v lese blízko mesta. Arien chcel stráviť s Kryklsom chvíľu len tak osamote a venovať sa mu.

Biely tiger rástol každým dňom ako z vody. Už siahal Arienovi po pás. Robil úskoky smerom, ktorým mu Arien ukázal. Skákali, naháňali a zabávali sa spolu.

V tom sa Arien na snehu pošmykol a spadol na zadok.

„Au,“ začal sa smiať z vlastnej nešikovnosti. Úprimný a radostný smiech. To nerobil už veľmi dlho.

A Krykls to tak tiež cítil. Pribehol k nemu a začal bezstarostne poskakovať a priasť. Nenechal ho ani chvíľu na pokoji. Spoločná radosť, spoločná činnosť. Stávali sa čoraz lepšími priateľmi.

Zima začínala byť tuhá. Vonku čoraz viac fúkalo a snehu pribúdalo. Krykls a Arien spávali vedľa seba na posteli, kde sa navzájom zohrievali, keď aj oheň náhodou uprostred noci dohorel. Arien skoro ráno vstával a cvičil, aby sa zahrial. Jeho telo bolo už pekne vyrysované a silné. Prišiel sem ako chlapec, ale prvýkrát sa cítil ako muž.

Konáre sa prehýbali pod ťarchou snehu. Keď dospelé tigre behali, hlboko sa doň zabárali. Prášili ho na všetky strany. Potom si našli nejaké útulné miestečko pod stromami alebo pri skalách, kde Jazdci zapálili ohne, aby mohli ľahko uschnúť. Sem tam okolo Ariena prebehol nejaký Jazdec na chrbte svojho tigra. Bol to úchvatný pohľad.

Arien premýšľal, či by bol schopný aj on jedného dňa takto jazdiť. No stále tu zostávala otázka súdneho procesu, ktorý už visel vo vzduchu. Teraz mal šancu užiť si posledné chvíle so svojim tigrom ako potenciálny Jazdec. Čo bude ale nasledovať potom, netušil.

Jednu šancu už od nich dostal. Druhá sa nemusí opakovať. A ako zločinec ani nečakal, že ju bude mať.

Bola noc, keď sa prechádzal po meste. Vločky padali z tmavého neba. Krykls kráčať popri ňom. Práve sa vracali z lesa.

Zbadal Sabrinu, ako zašla za roh. Zastal. Obišlo ho pár Jazdcov a jeden mohutný tiger.

Premýšľal, či má ísť za ňou. Mal skúsiť šancu? Nemal čo stratiť. Rozhodol sa ju teda nasledovať.

Zahol za budovu, ale ona tam už nebola. Poobzeral sa okolo a uvidel ju, ako kráča pomedzi domy von z mesta. Vybral sa za ňou. Na chvíľu mu zišlo na um, že je asi hlúpe ju takto prenasledovať a mal by sa vrátiť. Hneď ale túto myšlienku pustil z hlavy. Nechcel si nechať ujst' ďalšiu príležitosť sa s ňou porozprávať.

Mierila vysoko do skál. Zaujalo ho to. Nenápadne ju sledoval. Začal byť zvedavý, kam ma namierené.

Obzerala sa. Zdalo sa, že dáva pozor, aby ju niekto nevidel. Arien musel byť veľmi opatrný. Avšak ako zlodej mal svoju prax a Kryklsova bielo hnedá srst' dokonale splýva s prostredím.

Šla rýchlo úzkym chodníkom. Niesla so sebou nejaké veci v batohu.

Po chvíli už nebolo vidieť mesto. Oblohu osvetľovali len hviezdy a akási žiara prichádzala spoza kopca. Tam spomalila a tak zastala. Arien sa skrčil za strom.

Položila batoh na zem a začala sa vyzliekať.

Arien sa kryl o to viac a ani nedýchal. Sledoval každý jej pohyb.

Najprv si dala dole teplú zimnú bundu. Potom aj dlhé tričko. Tak sa vyzula a vyzliekla si aj nohavice. Zostala iba v spodnej bielizni. Jej telo bolo bezchybné. Uložila si oblečenie pod blízku skalu. Potom sa rozbehla cez vrchol kopca a zmizla za skalami. Ozval sa len jej veselý výkrik.

Nastal šplechot. Voda! Smiech a hlasy. Radosť.

Spoza kopca sa ozývala vrava.

Arien sa pozrel na Kryklisa. „Čo to je?“

V tom do Ariena ktosi vrazil a on sa ocitol na kolenách. Ruky sa mu zaryli do studeného snehu. Vystrašene sa otočil.

Za ním stál nejaký dospelý tiger. Arien automaticky zodvihol ruky na obranu.

„Neboj sa!“ započul hlas neznámeho človeka, ktorý kráčal cestičkou odkiaľ prišli. „Nič ti neurobí,“ zasmial sa mladý muž. „Ty ideš tiež?“

Arien nevedel, čo má odpovedať. „Á-áno,“ zaklamal.

„Dobre,“ mladík si ho premeral, „lebo najprv si tak nevyzeral.“

Prešiel okolo neho s akousi osuškou v ruke a vyšiel na vrch kopca. Obzrel sa. „Na čo čakáš?“ zasmial sa a začal sa vyzliekať. Tak ako pred chvíľou Sabrina.

„Na nič,“ otriasol sa Arien. Krykls už pomaly kráčal hore kopcom. Trochu nedôverčivo so sklonenou hlávkou a napätým telom, avšak len čo sa dostal na vrchol, telo sa mu uvoľnilo, ušká namieril nadšene dopredu a obzrel sa na Ariena. Čakal svojho partnera.

Ten sa pomaly odhodlal vyjsť spomedzi stromov a vyšiel po vyšliapanom chodníku až k nemu. Pozrel sa pred seba.

A tam medzi skalami zbadal niekoľko malých jazierok vody. Stúpala z nich teplá para.

Na tvári sa mu mimovoľne objavil úžas a úsmev. Oči sa mu rozžiarili. Hneď sa začal vyzliekať ako aj ostatní.

Mladík, ktorý ho zavolať už cupital po studenej zemi do jedného z jazierok. Niektoré boli väčšie, v ktorých si Arien všimol plávať aj veľkého dospelého tigra. A iné boli maličké, kde sedelo len pár ľudí. Viedli konverzácie, či sa len tak vyhrievali a relaxovali. Teplé termálne pramene boli oddychom pre každého človeka aj tigra.

Arien si všimol, v ktorom z malých jazierok sedela Sabrina. Mal ísť za ňou? Možno si všimne jeho pekne vypracované telo. Mohol by u nej zabodovať. Ostal len v spodnej bielizni a vykročil k nej.

Prišiel trasúc sa k jazierku. Z vody sa parilo. Skúsil sa jej dotknúť nohou, bola príjemná. Nie veľmi horúca. Ponoril dnu jednu nohu a opatrne aj druhú, zosunul sa celý. Bol to úžasný pocit. Telo sa mu hneď uvoľnilo.

„Nevedela som, že to tu poznáš,“ započul jej hlas, keď zavrel oči a na chvíľu uvoľnil myseľ. Aj zabudol načo sem prišiel. Bol z tohto miesta

unesený. Teplo ho objalo. Na chladné skaly okolo úplne zabudol. Z vody stúpala teplá para a vôkol padali vločky snehu.

Otvoril oči a srdce sa mu rozbúchalo. Spomenul si, načo sem prišiel. Vyčaroval neistý úsmev. „Áno, Samo mi toto miesto spomínal,“ riekol a dúfal, že nepovedal nič, čoho by sa mohla chytiť a odhaliť jeho malú lož.

„Ty sem chodíš často?“ okamžite nadviazal otázkou.

„Ja?“ pozrela na dve kamarátky vedľa seba. Tiež sa zdala menej istá. „Áno, chodievame sem často.“

On iba prikývol a usmial sa. Znova zavrel oči a snažil sa relaxovať. Tváril sa, že sa o ňu nezaujíma. V skutočnosti mu ale nenapadalo ako viesť rozhovor ďalej. Nechcel, aby to bolo ešte viac trápne. Nemal v rukáve žiadne tromfy. Snáď si všimne ako vyzerá a bude to stačiť. Ale pochyboval.

V tom do vody čosi spadlo a všetkých do ošpliechala voda. Dievčatá zvýskli.

Arien preľaknuto otvoril oči, aby videl, čo sa deje. Spod hladiny sa vynoril Krykls a s ľahkosťou si plával k nim do plytšej vody. Tigre milujú plávanie a ani on nebol výnimkou. S radosťou sa k nim ponáhľal. Hlávku držal jemne nad hladinou a hýbal labami sem a tam.

Arien už na neho chcel zvýšiť hlas, no dievčatá sa zrazu pobavene ozvali. „Ooo, aký je krásny,“ začali jedna cez druhú, „je tvoj?“

A v tú chvíľu Arien pochopil, že ženy zrejme premýšľajú naozaj ináč ako on. Prisunul sa k nim bližšie a začal sa s nimi rozprávať. Teraz mu to šlo ľahšie ako očakával. Dokonca aj Sabrina sa dnes zdala otvorenejšia ako inokedy.

Smiali sa a príjemne zabávali. Krykls mu tento krát pomohol. Zdalo sa, že v tom malom zvieratku bolo oveľa viac, než by vôbec tušil.

Rozprávali sa dlho do noci. Niektorí sa už dvíhali a rozhovory sa stávali čoraz viac intímnejšie. Až sa napokon zodvihli aj Sabrina a jej priateľky. Arien sa ponúkol, že ich odprevadí, aj keď myslel iba na ňu. No nechcel sa jej príliš vnucovať. Uvedomoval si svoje postavenie a situáciu. Ale odvážil sa dúfať.

No ona odmietla. Privolala svojho tigra, ktorý takto mokrý s omrznutými okrajmi srsti vyzeral ako zmoknutý kocúr. Vysadla na neho s ladnosťou. Podala ruku kamarátke a pomohla jej vyskočiť za svoj chrbát.

„Ďakujeme za pekný večer,“ povedala a potom dôrazne dodala, „Jazdec.“

Potom odišli. Ona s tajomným úsmevom na tvári sa ešte pár krát obzrela. A tak tam ostal sám iba s Kryklsom. A niekoľkými ďalšími Jazdcami a Jazdkyňami v iných jazierkach.

Znamenalo to oslovenie, že u nej má šancu alebo nie? Nedokázal to rozšifrovať. Čo mu tým chcela naznačiť? Ach, tie ženské tajomstvá a náznaky. Lákala ho tým k sebe ešte viac. Vedel, že po dnešnom dni jej bude mať plnú hlavu. Hlavne, keď si celý večer všímal krivky jej tela. Dúfal, že si to nevšimla. Prezeral si ju len vtedy, keď sa dívala inam. Bola krásna.

Dnešný večer zostal snívať pod hviezdami a do tváre mu padali snehové vločky. Boli čoraz hustejšie. Roztápali sa až, keď dopadli na teplú hladinu vody. Oprel si hlavu dozadu a rukami sa oprel o kraj jazierka. Krykls plával vo vode a užíval si teplo prameňa. Na dnešný večer len tak nezabudnú.

Ach, Sabrina!

19. kapitola: Zvláštne rozhodnutie

Karder už bol schopný vypovedať.

To bola veta, ktorú v ten deň Arien počul ako prvú. Nastal čas.

Netrvalo ani pár dní, kým sa to roznieslo po celom tábore a všade bolo akosi dusno. Hlavne Arienovi. Opäť zažíval ten pocit, keď si o ňom všetci naokolo rozprávajú. Majú tie divné pohľady a posudzujú. Na chvíľu si už myslel, že patrí medzi nich. Vyviedlo ho to z omylu. Teraz sa opäť cítil ako to dieťa, ktoré sem prišlo pred pár mesiacmi. A znova ho budú súdiť.

Keď sa bol ráno najesť v drevenici, nebolo mu do reči. Veľa krát si už v hlave prehral tento deň a svoj scenár, ktorý vysloví pred Staršími. Ale ako to nakoniec dopadne a čo mu povedia oni, to mohol len hádať.

Samo sedel oproti nemu. Odtrhol si z chleba a dlho sa na neho zadíval. Opieral sa rukami o stôl a snažil sa ho odhadnúť. Tiež nemal slov. Možno dnes spolu raňajkovali posledný krát.

„Neboj sa toho,“ povedal napokon, „nech už sa tam dnes udeje čokoľvek, stále si ho tam mohol nechať ležať. Utiecť. Ale neurobil si to.“

„Nebojím sa ich,“ odvrkol mu až prehnane nahlas. Bolo jasné, že sa tým snaží presvedčiť hlavne sám seba. Uvedomoval si to. „Ale to čakanie je hrozné,“ sklonil hlavu.

Krykls sedel vedľa neho pri stole a mal sklopené smutné uši. Ani jedlo ktoré mu dal Arien do misky, mu veľmi nechutilo. Cítil priateľove zúfalstvo a nervozitu.

Ešte ani nedojedli, keď sa prudko roztvorili dvere a všetci pocítili studený závan chladného vetra.

Vošli dnu v hrubých ťažkých topánkach. Dvaja statní muži.

„Arien!“ zaburácal jeden z nich.

Arien vedel, že prišiel jeho čas. Vzdychol si. Položil lyžičku do poloprázdného taniera a vstal. Stále mal sklonený zrak.

Hneď ako ho zbadali, obstúpili ho z oboch strán. „Už ťa čakajú,“ riekol zarastenejší z dvojice.

Nachádzali sa vo veľkej sále. V podstate sa jednalo o východ z jaskyne, ku ktorej pristavali drevenú budovu slúžiacu na zhromažďovanie. Takže celú jednu stenu tvorili iba sivé skaly. Pred nimi bola malá kamenistá vyvýšenina tvoriaca akési pódium. Zvyšok miestnosti bol z dreva. Všade boli lavice, sedadlá a zopár stolov.

Už sa tam zhromaždilo aspoň 50 ľudí. Všetci netrpezlivo čakali.

Arien sedel úplne vpredu a vedľa neho dve ľudské gorily, ktoré ho sem priviedli. Niežeby ho ta držali násilím, ale aspoň vedel kam patrí. Medzi ne, do basy. To miesto, ktorému sa tak dlho úspešne vyhýbal. A či ešte mal vôbec vôľu bojovať? Sám nevedel. Báľ sa toho, ako veľmi si ho Karder bude chcieť po tom všetkom vychutnať.

A vtedy ho uvidel. Vošiel do miestnosti cez ťažké drevené dvere v spoločnosti troch Jazdcov a svojho tigra. Krykls sa na chvíľu zježil, keď sa na neho ale Arien pozrel, upokojil sa.

Až vtedy si Arien uvedomil, že svojím útekem neohrozil iba seba, ale aj jeho. Kryklsov život. Prakticky ho odsúdil na vyhnanstvo a život medzi divokými. Prišlo mu ľúto. Zosmutnel a pozeral sa na Kryklsa so smútkom. Zachoval sa voči nemu nezodpovedne a sebecky. Chcel ho požiadať o odpustenie, no už nemal čas mu nič povedať. Tak aspoň položil na jeho krk svoju ruku. Pozreli si hlboko do očí.

Karder sa medzi tým usadil. Díval sa ich smerom. Žmúril, nevyzeral vôbec tak zdravo ako inokedy. Držal sa za rebrá a ťažšie dýchal. Musel ich mať zlomené, preto bol mimo tak dlho. Pohyboval sa opatrne. Avšak nie tak, aby si jeho pomalšie pohyby každý všimol. Nechcel ukázať slabosť. On nikdy. Videl to len dobrý pozorovateľ ako Arien.

Keď už v miestnosti nastávalo ticho, začali všetci vstávať. Arien sa pozrel smerom, kam hľadeli ostatní a vstal tiež. Spomedzi skál, z hĺbky jaskýň vystúpil starší muž v bielej sutane. Bol to ten, ktorý ho už raz súdil. Za ním vystúpili ešte ďalší dvaja muži. Jeden ešte o niečo starší a chudší, druhý mladší a vyšší, avšak tiež so sivými vlasmi. Obaja celý v bielom.

Bola to Rada starších, ako sa Arien neskôr dozvedel, teda aspoň jej časť. Len málokedy sa stretávajú spolu všetci Jazdci, avšak o to je to väčšia udalosť. V zimnom období sa však navštevujú častejšie, pretože nie sú rozlezení po celej krajine. Tábor, ktorý poznal Arien bol jeden z mnohých. Určený skôr pre začiatočníkov. Preto nechodievali na lovy tak často a mali veľa mláďat. Slúžil na výcvik. Skutočný tábor Jazdcov by vyzeral oveľa tvrdšie. A toto boli Starší z niekoľkých susedných táborov. Arien sa mal naozaj ešte čo učiť. Dokonca počul, že niekoľko špeciálnych Jazdcov, tých najlepších, je vybratých, aby slúžili kráľovi ako jeho osobná stráž.

Starší si sadli do troch kresiel, ktoré boli pre nich pripravené na takzvanom pódiu. Všetci v miestnosti sa spolu s nimi usadili.

Uprostred sedel Starší, ktorého Arien už stretol. Ten sa pozrel na Ariena priamo a ukázal na neho rukou. „Mal si šancu, chlapče,“ riekol sklamané. Išiel rovno k veci. „Dnes rozhodneme o tvojej budúcnosti. Si na ňu pripravený?“ Bola to rečnícka otázka. „Vstaň!“ vyzval ho.

Arien sa postavil a Krykls vedľa neho taktiež. Urobili dva kroky dopredu.

Potom Starší ukázal na Kardera. Ten vstal automaticky sám a podišiel na Arienovu úroveň. Síce medzi nimi bolo niekoľko metrov, Karderov pohľad pálil Ariena akoby mu kovovou rozžeravenou tyčou vypaľoval do kože symbol smrti.

„Takže začneme...“ riekol Starší. Arien mal začať. „Povedz nám, čo sa udialo v ten deň.“

„Ja... šiel som von s Kryklsom, ako vždy po tréningu,“ začal neisto, ale rozhovoril sa. „V ten deň som sa ale dostal príliš ďaleko od tábora. Nevedel som, že nám vonku môže hroziť nejaké nebezpečenstvo... Stratil som sa,“ a mlčal. Nemal viac čo povedať. Nemal, pretože všetko ostatné by bolo napadnuteľné. A ani toto nebolo kto vie čo.

Na rade bol Karder.

Ten spočiatku tiež zaváhal. Ale potom spustil vážnym ráznym hlasom, aký on má.

„Ako jeho nadriadený som na neho musel dávať pozor,“ pozrel naňho očkom, „sledoval som jeho správanie a jeho činy. Sledoval som ho aj v ten deň, keďže poobedia mal tráviť voľne so svojím tigrom a vzájomne sa spoznávať. Budovať partnerstvo. V detskom veku sa o inom nedá rozprávať.“ Narážal na nízky vek tigríčaťa.

„V ten deň to ale Arien prehnal a zašiel pri hrách príliš ďaleko za územie tábora.“ Otočil sa smerom k nemu, ruky si držal vzadu za chrbtom.

Arien už očakával útok, smrť. Len skláňal zrak. A Krykls mal taktiež sklonenú hlavku a uši.

„Mal som ich zastaviť skôr,“ riekol s ľútosťou v hlase.

Pri tejto vete sa neho Arien mimovoľne prekvapene pozrel.

„Neurobil som to. Bola to moja chyba. Arien nemohol vedieť o nebezpečenstvách, ktoré číhali za územím tábora.“

Arien až pootvoril ústa. Nemohol uveriť čo počuje.

Karder práve vzal vinu na seba?

„Takže ste nezakročili?“ opýtal sa najmladší zo Starších.

„Nie. Vyčkával som. Bol som zvedavý,“ zmenila sa mu intonácia hlasu, „ako veľmi si tento človek dokáže so svojím tigrom porozumieť.“

Arien sa cítil zvláštne, keď si predstavil, že pri všetkých ich spoločných hrách ho neustále niekto pozoroval. Či už on alebo Šaro. Až ho striaslo.

„Neveril som,“ pokračoval ďalej, zatiaľ čo Starší sa už dívali so zdvihnutým obočím a čoraz väčším záujmom. Iba Starší uprostred sedel pokojne.

„... že človek s takouto minulosťou je schopný v našom tábore zotrvať. A obával som sa možných rizík.“

„Aké riziká máte na mysli?“ prišla otázka od Starších.

„Riziká ako spolupatričnosť so zatýkanými zločincami, ich oslobodenie, krádeže v tábore,“ díval sa na Ariena a ten začínal v hlave počítat'. Tieto veci robil aj keď tu ešte nebol. Jeho obavy boli logické. A vlastne, Elenove veci aj ukradol, Sabine niečo dlží. Avšak hádam sa nebudú sťažovať. Čo by sa ale dialo, keby do tábora priviedli nejakého zločinca a zavreli ho do kletky? A čo keby ho poznal?

„Musel som ho sledovať a odhadnúť jeho správanie. Nezverím životy svojich mužov do rúk nespoľahlivému mužovi,“ rázne dorozprával.

Karderov pohľad bol veľmi logický. A pochopiteľný. Teraz bol na rade Arien.

„Čo ste teda hľadali tak ďaleko od tábora?“ opýtal sa ho najstarší z rady.

„Ja...“ zneistel a pozrel pri tom na Kardera. Hľadal u neho podporu. Ten sa tváril vážne a nezaujato. Jeho logické argumenty vraveli samé za seba.

„S-snažil som sa...“ stále sa díval na Kardera akoby čakal, že mu vloží do úst tie správne slová. Potom sa ale spamätal, Karder ho svojou výpoveďou naozaj dostal. Nehodil na neho žiadnu vinu, práve naopak. Svoju chybu si priznal okamžite a svoje obavy vyslovil vecne. Teraz to bolo len na Arieni ako dokáže hrať túto hru. Ako z toho dokáže vyklučkovať. Aký dobrý je klamár a zločinec. Usmial sa v duchu. Nabral odvahy.

„... chcel som Kryklsa čo najlepšie spoznať,“ dopovedal. „Chcel som sa s ním prechádzať čo najdlhšie a neuvedomil som si pri tom, ako

ďaleko som sa dostal. Je mi to ľúto. Nepoznám okolité lesy. A ako už som povedal, stratil som sa.“

Rada zostala na chvíľu mlčať. Karder tiež len počúval. Musel podobné výhovorky čakať. Takto by mohli Ariena aj oslobodiť. Išlo Karderovi o to? Bude mať potom nad ním voľnú ruku a nikto ho nezastaví, tak ako tomu bolo pri Samovi a Sárke? Arienovi sa rozbúchalo srdce. Čo ak mu ide o to? Obaja mali dost času rozmyslieť si svoju výpoveď. Mal Karder plán? Alebo to boli len Arienove obavy a nedôvera v ľudí, ktorú si vypestoval za dlhé roky života na ulici?

„Chcete mi povedať, že neviete ako dlho ste kráčal?“ po chvíli sa neveriacky opýtal najmladší z rady, pri čom sa naklonil dopredu.

Arien na sebe neistotu nedal znať. „Neodhadol som to. Bolo to moje zlyhanie. A... takto zle to dopadlo,“ jemne ukázal na Kardera rukou.

Ten síce držal hlavu hrdo vztýčenú dopredu, očkom sa však pozrel jeho smerom.

„Je pravda,“ riekol po chvíli Starší uprostred, „že v hustých lesoch človek rýchlo stratí orientáciu. Mali by sme posilniť výučbu o tieto prvky,“ konštatoval akoby sa nič nedialo a čakal na reakciu ostatných. Zdalo sa, že je na Arienovej strane. Ostatní súhlasne zamrmlali.

„Takže tvoj plán nebol útek?!“ ozval sa znova najmladší. A nepokojne sa mrvil na stoličke.

„Nie, pane,“ Arien sa zatváril prekvapene a pobúrene, „odkedy mám Kryksa,“ pozrel na neho a pohladil ho. Toto gesto si všimol aj Karder. „Neopustil by som ho.“ Myslel to úprimne.

Všetci mlčali.

„Dobre teda,“ riekol starší uprostred. „A čo sa teda dialo potom?“

Arien musel pokračovať. Nadýchol sa. V hlave si prehral situáciu. Zvolil vhodné slová a pokračoval. „Započul som vrčanie. Zľakol som sa a schoval. A v tom sa z kríkov vyrútil Karder na Šarovi. Ostal som z toho otrasený. Hlavne keď som uvidel, ako sa pustili do neznámeho tigra. Ten bol väčší ako oni dvaja dokopy.“ Spomínal. „Potom som len videl, ako na Kardera ten obrovský tiger skočil a obaja sa zvalili na zem.“ Zostal chvíľu mlčať. „Už som ho len našiel v kaluži krvi.“

Karder sa na Ariena zadíval. Zrejme tiež chcel počuť túto časť príbehu.

„Odvalil som z neho telo mŕtveho tigra, ktorého zabil. A tým nás oboch s Kryklsom zachránil. Musel som mu záchranu opätovať,“ priznal, „vyložil som ho na Šara, jeho tigra, a potom sme sa vrátili do tábora, kde sa o neho postarali lekári.“

Starší uprostred prikývol. Zdalo sa, že bol s výpoveďou spokojný.

„Chceš k tomu niečo dodať, Karder?“ opýtal sa ho, no už len zo zdvorilosti. Jeho slová už nezavážia.

„Nie, pane. Bolo to tak ako vraví. Zabránil som divokému tigrovi, aby im ublížil. Bol veľmi blízko a oni si to neuvedomovali. Nemohol som konať inak. Je to mladý neskúsený Jazdec. Bola to moja povinnosť.“

Súd sa uzavrel. Rozsudok znel: „Nevinný.“

Nikto nechcel nikoho potrestať. Okrem pár prísľubov ako to, že sa Arien bude musieť správať zodpovednejšie a nechodiť ďaleko od tábora, sa mu nič nestalo. Vyviazol bez akýchkoľvek problémov, z čoho bol sám prekvapený. Nemohol tomu uveriť. Dnes ho čakal dlhý spokojný spánok.

20. kapitola: Zimná noc

Arien zaklonil hlavu a pozrel na tmavú oblohu. Vietor mu do očí fúkal sneh. Musel ich prižmúriť.

Zahľadel sa na Kryklsa sediaceho vedľa seba. Na jeho noštek dopadlo pár vločiek, ktoré sa hneď rozpustili. Ten k nemu zodvihol zrak.

Noc bola hlboká a oni dvaja sedeli vonku. Ďaleko od všetkých. Cítia rovnaké pocity a hľadiac do neba.

Zrazu sa takmer neviditeľný Krykls pohl. Jeho bielo-hnedá srst' splývala s tichou krajinou okolo. Postavil sa a otriasol zo seba sneh, ktorý ho pomaly prikrýval. Natiahol svoje skrehnuté labky a vystrčil tmavé pazúriky.

Šibalsky sa pozrel na Ariena a tomu hneď napadlo, čo chce. Kryklsove priezračné oči sa zabodli do Arienových a nikto sa ani nepohl.

Jazdec sa pousmial. Pripravil.

Vyskočil.

Krykls na to hneď zareagoval. Odskočil.

Rozbehol sa preč. Arien ho nasledoval, bežal za ním. Začali sa naháňať.

Potom tiger na chvíľu spomalil, ba až zastal. A keď sa Arien priblížil príliš blízko, opäť začal utekať.

Niekedy náročky spomalil, aby ho Arien chytil a vymenili si role.

Obaja sa zabávali. V tú chvíľu ich nezaujímali žiadny Karder ani jeho plány, ani žiadny výcvik či Jazdci, ani Arienova minulosť či Kryklsova odlišnosť od ostatných tigrov. Jednoducho iba boli. A prežívali spolu šťastie.

Ako sa tak naháňali, pomaly vstupovali hlbšie do lesa. Sneh im vrážal do tváre, vďaka čomu ani poriadne nevideli. Viac krát takmer vrazili do stromu. Ale čím boli v ihličnatom lese ďalej, tým sa dostávalo menej snehu cez koruny stromov.

Keď už nevládali, zastali. Arien sa celý zadýchaný hodil na zem a s roztriahnutými rukami ležal na tvrdej zemi. Pár vločiek preletelo pomedzi mohutné konáre a dopadli mu na tvár. Boli chladné.

K Arienovi pribehol biely tiger. Pritom si Arien spomenul, ako ho to malé biele kľbko ešte pred pár mesiacmi nedokázalo dobehnúť. A teraz mu už nestačil on.

Krykls sa k nemu pritúlil. Začal priasť. Potom mu položil chlpatú hlavu na hrud' a pripojil sa k Arienovmu ležaniu a vydychovaniu pary do chladnej noci.

Ležali dlho a pomaly začínali pociťovať ako ich štípe mráz.

Arien sa posadil. Položil svoju ruku na jeho lopatky. Usmial sa a začal ho hladiť.

Kryklsovi bolo príjemne a znova začal priasť.

„Vieš, Krykls,“ začal Arien a on spozornel. „Vieš, kto som. A aký som... a...“

Krykls sa posadil a zahľad sa naňho zvedavými modručkými očami.

„... vieš, že toto,“ pozrel sa smerom k tábore, kde strávil toľké mesiace, „... to!“ Pozrel späť do Kryklsových očí, „nie som ja! Ale kvôli tebe tu zostanem. Vďaka tebe znova - cítim,“ povedal z hĺbky svojej duše a v očiach sa mu objavili slzy.

Krykls sa postavil na všetky štyri a pritlačil mu svoje čelo na hrud'. Potom sa opäť pozrel na Ariena a obtrel sa o neho. Opäť priadol. Chcel mu tým povedať, že to cíti rovnako.

Obaja si zachránili život. Tým, že sa rozhodli byť spolu. Tým, že sa prijali.

Arien zrazu čosi pocítil vo svojej hrudi.

Bolo to tak teplé.

Jeho srdce začalo rýchlo byť. Akoby nevedelo trafiť rytmus, avšak len chvíľočku. Vzápätí sa upokojilo. Po celom tele sa mu rozlialo teplo, ktoré putovalo z jeho hrude každým úderom srdca ďalej a ďalej až ku končatinám.

Zhlboka sa nadýchol. Akoby sa bol doteraz topil a zrazu mohol voľne dýchať.

Cítil sa slobodný a zároveň niekam patrilo. Ku Kryklsovi. Už navždy.

Vytvorili si spojenie.

Kam pôjde Arien, pôjde aj Krykls. A kam pôjde Krykls, pôjde aj Arien. Odteraz boli ako jeden v dvoch telách.

Krykls si oprel hlavu o jeho hrud'.

Arien pocítil tlak na hrudi, ale aj na hlave. Presne na tom mieste, kde Krykls pritlačil svoju hlávku.

Cítil nielen jeho pocity a jeho prežívanie, ale aj jeho fyzickú stránku. Už viac neboli bytosti samé o sebe. Boli prepojení. Odteraz bol Arien skutočným Jazdcom.

21. kapitola: Slová Staršieho

Taký je to pocit. Pochopil Arien potom, čo sa ráno prebudil. Noc bola pre neho zvláštna. Bol taký vystresovaný z procesu už od skorého rána, že si poriadne ani neuvedomoval, kedy sa išiel v noci prejsť s Kryklsom. Čo sa to tam však stalo cítil v hrudi doteraz.

Vstal a rýchlo sa obliekol. Krykls ho netrpezlivo sledoval a čakal pri dverách. Vyšli von.

Cítil veľký hlad. Slnko bolo dnes akési jasnejšie. Vzduch voňal inak. Všade bolo veľa svetla, lúče sa odrážali od bieleho čerstvo napadnutého snehu. Nepil v noci alkohol, ale cítil sa ako po opici.

„Ahoj, Arien,“ usmiala sa Sabrina, ktorá šla s kamarátkami okolo.

On sa na ňu usmial tiež a zacítil jej tigra, ktorý kráčal pár metrov za ňou. Mal zvlhnutú srst'. Pach mu udrel do nosa.

Arien zastal, chytil si hlavu. Čo sa mu včera v noci stalo? Celé to mal ako vo sne.

Prešiel sa až k drevenici. „Oh, nie!“ Pražené vajíčka so slaninkou rozvoniavali po celej ulici. Mal takú chuť na jedlo!

Otvoril dvere a ovanula ho vôňa toľkých jedál, ktoré pred tým necítil.

„Čo sa to deje?“ opýtal sa sám seba.

O pár sekúnd už jedol za stolom a Kryklovi sypal z taniera slaninu, šunku a mäso.

„Ach, človeče!“ ozval sa odrazu známy hlas. „Pomaly!“

K stolu si sadal Elen. „Včera sme ťa hľadali. Chceli sme oslavovať,“ tľapol ho priateľsky po ramene, „ale teba nikde nebolo.“ Zasmial sa a potom tichším hlasom dodal: „Už som si začínal myslieť, že si sa rozhodol znova zrealizovať útek...“

Krykls zodvihol hlavu a zavrčal.

Arien na Elena nepríjemne zazrel a napchával sa ďalej.

„Dobre, dobre,“ zasmial sa a zodvihol ruky na obranu, „veď len provokujem. Prepáč.“

„Môžem si trochu vziať? Vyzerá to dobre,“ naťahoval ruku k jeho tanieru, ale nestihol sa jedla ani dotknúť a Krykls už mal hlavu medzi Arienovým tanierom a jeho natiiahnutými prstami. Ceril zuby a Arien len vyštekol: „Nie!“

Elen sa odtiahol. „Ou, prepáč. Dnes si akýsi... iný,“ skonštatoval a radšej vstal na odchod. Chvíľu ešte zamyslene postál a potom rozhodne odišiel.

Arien práve dojedal, keď k nemu podišli Samo a malá Sárka.

Arien ale vedel o ich prítomnosti už keď sa objavili za dverami drevenice. Cítil hlavne malú Sárku. Páčila sa mu. Bola v jeho veku a taká hravá. Vždy sa tešil z jej prítomnosti. A ani si neuvedomoval, že tieto pocity nepatria jemu.

Samo zastal priamo pred Arienom. Ten s plnými ústami zodvihol hlavu. Prežúval posledné sústo. Prehltol. Konečne zahnal ten veľký hlad.

Samo sa na neho díval prísne a mal na hrudi založené ruky.

„Pod!“ zavelil mu.

Znelo to vážne. Arien radšej bez reptania poslúchol.

Nepáčilo sa mu kam kráčajú. Šli po hlbokom snehu. Na okolí cítil pach Šara. Nablízku bude istotne aj jeho partner. Len nevedel, kde presne.

Samo ho zaviedol až k úpätiu skál, kde sa nachádzal malý domček. Arien predpokladal, že je napojený na komplex jaskynných tunelov ako bola aj veľká sála.

Zaklopal na dvere.

Otvoril ich starší muž. Bol to ten Starší z ich tábora. Takto zblízka pôsobil oveľa pokojnejšie a milšie. „Ach,“ usmial sa a privítal Sama s otvorenou náručnou, „vitajte! Už som vás čakal.“

Len čo vošli dnu, pred nimi sa objavila priestranná miestnosť s vysokým stropom a tunelom strácajúcim sa kdesi hlboko v skale. Z jaskýň bolo počuť zvuky, hlasy, mrnčanie. Muselo tam byť niekoľko tigrov. Pár ich ležalo aj v samotnom dome na malých vyvýšeninách a oddychovalo.

„Nech sa páči, sadnite si,“ Starší im milo ponúkol miesto pri stole.

Kryklsova zvedavá povaha však spôsobila, že sa okamžite rozbehol k jednému z veľkých tigrov. No ten jeho nerozvážne konanie netoleroval a zreval naňho plnou silou.

Krykls sa roztriasol. Stiahol chvost a uši sklonil dozadu. Zostal prikrčene stáť.

Samo so Starším sa dívali na scénu a vzápätí sa otočili na Ariena. Reakciu očakávali. Arien sa krčil na zemi a rukami si zakrýval hlavu a krk.

„Nemusíš sa ho báť, len si dlhšie zvyká na nové tváre,“ usmial sa Starší pri pohľade na veľkého tigra, ktorý ohlušil miestnosť.

Arien si až teraz uvedomil, ako sa chová. Prečo sa skrčil? Cíti obrovský nával strachu. Mal chuť utiecť.

Vzpriamril sa, až keď mu Starší podal ruku. Nechtyl sa jej, len sa neisto narovnal.

„To je normálne,“ povedal mu Starší, keď sa už aj Krykls odvážil pohnúť. „Kopíruješ pohyby a pocity svojho tigra. Pri prepojení sa to stáva. Musíš si na to len zvyknúť a naučiť sa rozpoznať, ktoré pocity sú tvoje a ktoré jeho. Tvoj tiger sa to musí naučiť tiež. Len u neho je to jednoduchšie, sleduje ťa už nejakú dobu. To len my ľudia sme tak

zahľadení sami do seba, že keď nám oni ukážu svoje vnútro, nevieme si naň zvyknúť.“

Sedeli za stolom. Starší obom Jazdcom ponúkol teplý čaj, ktorý ich príjemne zahrial.

Rozprávali sa a to Arien teraz potreboval najviac. Pochopiť.

„Budeš prežívať ťažké, no zároveň krásne obdobie zvykania si na Kryklosove pocity a vnemy. Zvieratá vnímajú omnoho intenzívnejšie ako my. Takže, ak ti niečo bude pripadať zvláštne a ako nie tvoje pocity, ktoré dobre poznáš, budú to určite jeho vnemy.“

Arien pomaly popíjal čaj držiac šálku oboma rukami a nedôverčivo sledujúc Staršieho a Sama, ktorý sa viac venoval Sárke ako ich rozhovoru. Krykls sedel pokojne pri Arienovi a sledoval dianie za stolom.

„Máš pred sebou ešte rok veľmi náročného tréningu. Avšak po spojení sa so svojím tigrom to zvládneš ľahko. Aj keď Karder je prísny učiteľ.“

„Vrrrr...“ zavrčal Krykls. Arien sa len mračil.

Starší si oboch prezrel. „Hmm, máte silné spojenie. Avšak musíte si dávať väčší pozor na svoje pocity. Kardera nezmeníte, ale svoje myšlienky voči nemu áno. Ak vycítí vašu nevraživosť, budete to mať ťažké.“

Arien sa upokojil a znova si odpil. Držal šálku pred sebou akoby sa za ňu chcel schovať.

Sárka čosi vyparádila, prekoprcla sa na podlahe a Samo ju začal štekliť na bruchu. Nejaký tiger v pozadí hlasnejšie zazíval. Kryklosovu pozornosť to odpútalo a Arienovu tak isto.

„Arien,“ oslovil ho opäť Starší, keď zbadal, že ho nepočúva, „Karderov výcvik je tvrdý. Avšak nesmieš si jeho činy brať osobne. Každý vo vnútri bojuje so svojimi démonmi a on ich má žiaľ dosť nato, aby ublížili aj iným, nielen jemu samotnému.“ Smutne vzdychol.

„Najbližšie dni budeš musieť sledovať svojho tigra a naladiť sa na jeho vlnu. Nauč sa ho vnímať. Precíť jeho videnie sveta,“ prezrel si ich

oboch, „pomôže vám to nerozptyľovať sa tak pri najmenších podnetoch. A časom budeš vedieť, čo je dôležité a čo si nevšímať.“

Hovorili spolu dlho, vlastne prevažne rozprával Starší. Objasňoval Arieni mnohé veci ohľadom Jazdcov, tigrov a tábora a popri tom pokojne popíjali čaj.

„Toto je len jeden z mnohých táborov v krajine. Sme ukrytí v hustých lesoch a každému táboru velí jeden Starší. Niekedy je Starší zodpovedný za viaceré tábory naraz. Ja mám na starosť tento južný kraj, ktorý má tri tábory. Každý rok sa v zime stretávame tu, na skalách a upevňujeme vzájomné vzťahy.“

Občas nás poctí návštevou aj sám kráľ. A inokedy zasa my posielame najlepších Jazdcov z našich radov do jeho služieb. Robíme mu osobnú stráž. Takto pracoval aj Karderov otec. Je to jedno z najvýznamnejších postavení, aké môže Jazdec získať.

Pred bežným obyvateľstvom sa však snažíme našu existenciu udržať v tajnosti. Preto, ak kráľa sprevádzame na jeho cestách, sledujeme ho z dostatočnej vzdialenosti. Tak, aby sme mohli v prípade nebezpečenstva zakročiť. Pri chytaní zločincov je potom naša utajenosť výhodou. Ľudia bez obáv vkročia do lesa, aby sa tu ukryli pred strážou z mesta, avšak pred nami už neujdú.“ Arien podvedome prehltoľ.

„Výchova mladých Jazdcov je taktiež veľmi náročná. Ty, Arien, sa nachádzaš v jednom z táborov zameraných na výcvik. Existujú aj tábory, ktoré sa špecializujú na rôzne typy zločincov. Podľa nich tam potom prideľujeme skúsených Jazdcov.“

O našej existencii vedia len privilegovaní a najvyššie postavení ľudia v krajine. Tí sem veľmi často posielajú svojich synov, aby sme z nich urobili skutočných mužov. A niekedy, ako je tvoj prípad, si naše malé tigre nájdú Jazdca sami. Vtedy rešpektujeme ich rozhodnutie.

Pozri na Kryksa,“ ukázal na bieleho tigra, „odkedy si sa stal jeho Jazdcom, zmenil sa. Keď si sem prišiel, bol utiahnuté tigríča, ktoré sa všetkého bálo. A teraz? Je to mladý, odvážny tiger, takým človekom si aj ty.“ Arien mierne zapochyboval o jeho slovách, nemyslel si to o sebe. „Odkedy ste sa spriatelili, je šťastnejší. Našiel v živote svoje poslanie. Je tvoj zvierací partner. Kam pôjdeš ty, pôjde aj on.“

Arien sa musel nad malým tigríčatom zamyslieť. Naozaj sa zmenil. Nebol to vystrašené mača, ktoré videl prvý krát v lese. Bol silnejší. Mal kamarátov medzi svojimi, Sárku. Naozaj mu Arienova prítomnosť pomohla.

„A to je zmyslom našich pút so zvieratám,“ pokračoval Starší. „Byť tu jeden pre druhého a žiť spoločne lepší život. On je tvoj najlepší priateľ, ktorý ťa nikdy nezradí.“

Rozprávali sa v ten deň dlho. Arien sa dozvedel o svojej tigrej polovičke mnohé veci. A keď sa vrátil spolu s Kryklsom naspäť do svojho príbytku, zameral sa na neho. „Takže ty a ja sme teraz jedno, hm?“

Krykls sa mu díval uprene do očí. Mal ich veľké, modručké.

„Dobre,“ skonštatoval, „skús byť ku mne, prosím, zhovievavý. Ešte sa nevyznám v tých tvojich pocitoch a tvojom silnom čuchu a sluchu.“ Spomenul si na rozhovor so Starším. „Bude to náročné, ale spolu dokážeme veľa,“ usmial sa. „A možno aj vypadnúť z tohto miesta...“ napadla mu myšlienka, ktorej sa musel pred časom vzdať.

22. kapitola: Jarný výcvik začína

Sedeli na skale. Ešte bola studená, ale Arien mal pod zadkom podložený svoj plášť. Odtiaľto zhora bol nádherný výhľad na celú krajinu pod nimi. Vysoko nad všetkým, ďaleko od všetkého. Kam len oko dovidelo lesy, lúky a niekde tam dole medzi stromami tábor.

Jazdci už stavali svoje prvé stany. Po tuhej zime sa vrátili naspäť do nížin len nedávno.

Stromy začínali pučať a hnať mladé lístky na svetlo sveta. Kvety a všetka zeleň sa tlačila spod hlíny na povrch. Vzduch nabral vôňu prvých kvetov. Vtáky štebotali a poletovali navôkol. Všade panovala pohoda a život. Všetko sa tešilo z príchodu jari.

Arien sa zhlboka nadýchol. Ešte raz si prezrel krajinu pod sebou. Nohy mu viseli voľne zo strmého zrázu, avšak nebál sa. Videl záblesky červených stanov, ktoré čoskoro zmiznú medzi vyrastajúcou zeleňou.

On si svoj stan ešte nepostavil. Nemal to ani v pláne. Veril, že sa na túto dolinu díva posledný krát. Teraz, keď už dokázal ako tak využívať zmysly svojho tigra. Vycítili nebezpečenstvo spolu a dokázali sa mu tak lepšie brániť. Už ho nič nemohlo zastaviť v odchode.

Arien vyskočil na nohy a usmial sa. Krykls, ktorý mu vo výške už rovnal, stál vedľa neho. Posledné mesiace rástol ako z vody. Biela pruhovaná srst' mu viala vo vetre. Díval sa tam, kde jeho priateľ. Ich spojenie bolo každým dňom silnejšie a s využitím rád od Staršieho sa im ho darilo aj správne rozvíjať.

Snažili sa rozoznávať svoje pocity od pocitov toho druhého a počúvať sa navzájom. Pri love sa neustále zdokonaľovali. Keď Krykls zachytil stopu, Arien vedel, z ktorej strany sa ma k obeti priblížiť, aby ju nahnal priamo Kryklsovi do papule. Učili sa spolu komunikovať a fungovať.

Teraz, keď sa konečne dostali do nížin, mu stačilo už len odísť. Síce ešte na Kryklsovi nedokázal jazdiť, čo mohla byť prekážka, avšak to ho nemohlo odradiť. Karder by mu nič nedaroval, ak by sa mu znova dostali do rúk. Keby sa naučil jazdiť. Mal by väčšiu šancu sa mu stratiť. Krykls už bol dostatočne veľký nato, aby to vyskúšal.

Slobodu mal na dosah.

Arien kráčal po tábore, Krykls vedľa neho. Karder práve učil skupinku mladých jazdcov, ktorých tu videl Arien prvý krát ako sa brániť. A samozrejme in dokazoval, kto je tu pánom. Vzal akéhosi mládenca, vytiahol ho dopredu a rázne mu zvýšeným hlasom nadeľoval, kde je jeho miesto a že mu to tu nesprijemní ani o mak. Kto vie, či mu ten mládenec aj niečo urobil, či na neho zle pozrel alebo aký mali problém. Avšak bolo vidieť aj na ostatných, že to u nich vyvoláva strach. Arien, teda Krykls, to cítil až sem. A musel to vedieť aj Šaro, takže aj Karder. Zabezpečoval si tak ich poslušnosť. Len škoda že nie aj lojalitu.

V tom Arien zastal. Zbadal Sama. Ten sa uprene so založenými rukami a odporom v tvári díval na celú túto scénu. Sára, už nie Sárka, keďže bola takmer tak vysoká ako Krykls sa tam pozerala tak isto. Jej telo bolo vzpružené. Chvost zodvihnutý zarovno s chrbtom, uši nastražené. Ani sa nehýbala.

Arien sa obzrel na Kardera, ktorý ďalej trýznil svojich zverencov akoby si na nich vylieval dlho zadržovaný hnev. Ariena obľial pot. Pocítil obavy. Krykls spozornel a zastal uprostred kroku.

Chcel sa rozbehnúť k nim, ale nestíhol to... Samo odrazu vyštartoval a Sára takisto. Mierili priamo na Kardera. Ten sa stíhol ledva otočiť, aby zbadal, čo sa deje. Útok neočakával.

Sára na neho skočila a zvalila na zem.

No v tej sekunde ju čosi skolilo. Bol to Šaro. Okamžite ju stiahol zo svojho pána. Začali sa hrýzť, škriabať a skákať do seba.

Karder sa ledva spamätal, keď na ňom už pristál rozzúrený Samo.

Začal ho udierať päťami. Avšak Karder sa šikovne bránil a netrvalo dlho, kým sa spod neho oslobodil.

Arien bežal ich smerom a nebol jediný. Viacero Jazdcov okolo, ktorí to videli sa rozbehli k nim. Chceli ich od seba oddeliť.

Sára vydala ubolený tón, Samo sa obzrel jej smerom a hneď nato dostal päťou priamo do tváre. Samo síce mal moment prekvapenia, avšak Karder bol oveľa silnejší.

V tom Šaro zahryzol Sára do krku. Samo stojac pripravený zaútočiť na Kardera odrazu vykrikol a skrútil sa k zemi. Držal sa za hrdlo. Začal kašľať a dusiť sa.

„Dost!“ zakričal nahlas Karder smerom k Šarovi. Ten zovretie povolil. Samo sa mierne uvoľnil. Mohol sa opäť nadýchnuť. Aj Sára.

Všetko sa to udialo rýchlejšie, než k nim na lúku vôbec stihol ktokoľvek dobehnúť. Vystrašení nastúpení mladíci, ktorí boli v tábore len pár týždňov, iba vydesene stáli, dívali sa jeden po druhom a nevedeli čo majú urobiť.

Keď dobehli na miesto Jazdci, chceli schmatnúť Sama a rovno ho odviecť preč. Avšak Karder, ktorému tiekla krv z rozbitého obočia a rozľatej pery, ich zastavil. „Nie!“

Samo zodvihol zrak, stále si držiac krk. Skúsil sa opatrne postaviť. Z očí mu sálala nenávisť a hnev. Až sa triasol.

Karder vyplul krv, ktorá mu tiekla z pery do úst.

„Konečne si sa ukázal!“ povedal takmer až akoby ho chválil. „Tak pod! Vybavíme si to ako muži. Len my dvaja! Bez tigrov.“

V Samovej tvári sa zračila nenávisť, a v jeho očiach nádej, že sa konečne pomstí za Sárkine zranenia. Mal červeň v spotenej tvári. Arien ho takého nikdy nevidel. Čo ho mohlo odrazu tak vyprovokovať?

Karder ukázal, aby Jazdci ustúpili a nechali im dostatočné miesto. Okolo nich sa automaticky vytvoril kruh. Tigre obkľúčili Sára, aby nemohla ujsť.

„Dívajte sa,“ usmial sa zlovestne Karder. „Takto vyzerá skutočný boj,“ riekol svojim žiakom.

Samo a Karder proti sebe zodvihli ruky, pripravili sa na boj.

Uprene na seba hľadeli. Sledovali každý protivníkov pohyb. Karder sa tváril sebaisto. Sám Sama kedysi trénoval, dobre poznal jeho triky. Bol však v nevýhode, stále musel byť opatrný po zraneniach rebier, ktoré utrpel.

Samo skúsil naznačiť útok, ale hneď sa stiahol. Karder reagoval rýchlo.

Arien ich sledoval so zatajeným dychom. Vedel, že medzi ním a Karderom to už dlho vrie. A tu stačí aj nepodstatná maličkosť, aby všetok hnev vybuchol naraz ako sopka.

Karder sa pousmial. „Tak čo? Nemáš odvahu zaútočiť?“ vykrikoval posmešne.

Samo sa nenechal vyprovokovať. Na tento okamih čakal príliš dlho nato, aby sa nechal tak ľahko rozhodiť. No či už tento boj vyhrá alebo nie, vylúčia ho alebo ešte niečo horšie. Trestu sa nevyhne. Zaútočil na nadriadeného.

V tom sa Samo zahnal. Pravačkou udrel práve vo chvíli, keď Karderovi ušiel pohľad na Šara a Sáru v pozadí. Naznačil útok, ktorý by však Karder stihol reflexom vykryť. Ľavačkou mu ale uštedril silný hák do brucha. Karder zastonal a zohol sa.

Samo chcel nadviazať ďalším úderom, avšak Karder bol veľmi rýchly. Schytil mu ruku, vytočil a silno udrel. Odhodil ho od seba. Potom sa chytil jednou rukou za rebrá. Samo trafil citlivé zranené miesto.

Karder sa našťval. Pozrel sa na neho inak. Pohľadom vravel: „Zrejme som ťa podcenil.“

V tom sa vystrel, akoby mu nič nebolo a znova zodvihol obe ruky k boju.

„Tak pod!“ riekol pomedzi zuby. Musel cítiť bolesť, ale tváril sa, že mu nič nie je.

Sama to mierne prekvapilo. Zbadal, že protivník je silnejší než očakával. Priblížil sa, aby zaútočil.

Karder ho ale prekvapil. Rýchlym pohybom rúk sa mu dostal cez obranu. Jednu ruku mu odbil. Druhú mu schytil a silno ho udrel do žalúdka. Potom skrútil Sama až na zem. Kľakol mu na chrbát a tvár mu rukou zaryl do tvrdej hliny.

„Ach,“ Samo zasykal.

Všetci mierne ustúpili. Karderov ťah urobil hlavne na mladých Jazdcov dojem. Ako zranený dokázal tak precízny a účinný chvat.

Samo sa mykal, no on mu držal ruku za chrbtom. Mierne ju potiahol, čím mu ju takmer vykĺbil, keď sa Samo pokúšal oslobodiť. Ten len zmraštil tvár bolesťou a prestal sa tak mykať. Potom sa k nemu Karder nahol a zašepkal mu do ucha: „Dobre viem, čo som ťa už nenaučil, Samuel,“ kolenom ho zatlačil do chrbta, „Sáru tento krát neušetřím.“

Samove oči sa zúžili. Jeho srdce zaplakalo. Dostal strach. Znova urobil tú istú chybu ako minule?!

Zo všetkých síl zatlačil voľnou rukou o zem a vykrútil sa. Kardera takmer zhodil, no ten uskočil. Pustil ho. Samo sa postavil na nohy. Mal v tvári zúrivosť a vlhké oči. „Jej neublížiš!“ bolo počuť jeho zlomený hlas.

Karder mal v tvári samolúbosť. Arien pochopil, zase sa hral. Tentoraz so Samom, tak ako vyprovokoval už jeho, keď sa stretli prvý krát. On sa tým zabával. Vedel, že má navrch. Tak sa s nimi hral. V Arienovi sa ozval pocit odporu. Chcel nejako Samovi pomôcť. Ale nevedel ako.

Znova sa do seba pustili. Raz útočil jeden, potom druhý. Obaja boli veľmi obratní.

V tom sa to rozhodol Karder ukončiť. Udrel Sama raz, druhý raz, chytil ho za hlavu a udrel mu ju o koleno. Samo klesol na kolená, takmer prišiel o vedomie.

Karder ho obišiel zozadu, celou rukou ho chytil pod krk a silou postavil na nohy. Pevne ho zvieral pod krkom. Samo ledva chytal dych. Držal jeho ruku a snažil sa ju odtiahnuť.

Tento útok si Arien pamätal. Presne tento úchop trénoval Karder aj na ňom. Samo sa nevládal brániť. Len lapal po dychu.

„Povedal som ti, mňa neporazíš. A so Sárrou sa rozlúč,“ riekol mu naštvane. Mohol si s ním robiť, čo len chcel. Prudko ho natočil k Sárre. Tá ležala na zemi a hrud' sa jej silno dvíhala. Taktiež cítila slabosť a nedostatok kyslíka, aj keď to bol pre ňu iba fantómový pocit. Dívala sa na Sama lesknúcimi sa očami.

Samovi takisto stiekli po tvári slzy. „Níee...“ snažil sa k nej natiahnuť ruku, akoby to mohlo niečomu pomôcť.

Karder pozrel na Šaru. Myšlienku mu dal. Zabiť!

Šaro vyceril zuby a...

„Prestaň!“ vykrikoval Arien a urobil krok dopredu so zodvihnutou rukou a strachom v očiach. „Nechaj ich!“

Kardera to na chvíľu zastavilo. Zaváhal. No v tom si uvedomil, že Arien pre neho nepredstavuje žiadnu hrozbu. Otočil zrak naspäť k Šarovi a kývol.

Ten otvoril papuľu a...

„Pusti ich!“ zaburácal odkiaľsi hlas.

Šaro v sekunde ustúpil. Karderom myklo. Otočil hlavu a povolil zovretie Sama. Dokonca ho následne s prekvapením pustil.

Všetci sa otočili smerom odkiaľ prichádzal hlas.

Na lúke stál Krykls a na jeho chrbte sedel Starší.

Arien urobil mimovoľne krok k nim. Neveril tomu, čo vidí.

Na Kryklsovi niekto jazdí a dokonca sám Starší.

Krykls musel vypočuť jeho pocity a sám zakročil. Utekal po Staršieho. Jediného človeka, ktorý mohol celé toto šialenstvo zastaviť.

Krykls hrdo kráčal po lúke a približoval sa k Jazdcom.

Niektorí už pochopili a sami sa začali vytrácať. Iní čakali čo sa bude diať.

Starší zoskočil z tigra. Jeho svetlé rúcho a Kryklsova biela srst' takmer splývali.

Karder sa tváril vydesene. Vedel, že prekročil hranicu. Nemal právo riešiť tento konflikt takto a už vôbec nie ho ukončovať verejnou popravou. Avšak nemal tušenia, že sa nájde niekto, kto ho zastaví. Ústa mal mierne pootvorené prekvapením, tak ako väčšina Jazdcov.

Samo kašľal na zemi. Držal si krk a zhlboka dýchal.

„Krykls,“ riekol mimovoľne Arien. Pocítil taký nával vďačnosti, že sa mu do očí vtláčili slzy. Krykls to cítil, nepotreboval ani počuť žiadne slová. Zachránil ich.

Keď sa aj Arien mierne spamätal a priskočil k Samovi. „Si v poriadku?“

Karder ustúpil vzad. Čakal na Staršieho.

Samo sa zodvihol zrak k Arienovi. „Zachránil si ma. Nás...“ pozrel aj na Sáru. Stále sa mu ťažko dýchalo. „Škoda, že som ťa nepoznal už skôr.“ Narážal na svoju prvú potýčku s Karderom.

Arien sa zasmial. „Len dýchaj!“ Vedel, že budú v poriadku.

„Karder!“ oslovil ho Starší.

„Starší, pane,“ riekol pokorne Karder a sklonil úctivo hlavu.

„Čo si to tu vyviedol?“ Starší ho obišiel a pohľadom našiel Sáru. Mračil sa. Potom sa otočil k nemu.

Arien medzitým pomohol Samovi vstať a pomaly ho viedol do stanu medikov. Tu už nemali čo hľadať. Rozhovor tých dvoch počuli už len z diaľky.

„Napadol ma,“ riekol Karder okamžite na svoju obranu.

„Si uponáhľaný ako bol tvoj otec, Karder. Takéto konflikty máš riešiť s chladnou hlavou. Život tigra je vzácny tak ako aj ten ľudský...“ začal ho Starší napomínať. Očkom si všimol, ako ho Arien so Samom pozorujú a zmíkol. Mal prísny pohľad.

Tí hneď pochopili a pobrali sa ďalej. Bolo očarujúce vedieť, že sa vždy nájde niekto silnejší, ako ten pomyselne najsilnejší človek v okolí. Ba dokonca taký, ktorý si aj pri karhaní dokáže udržať istú úroveň a dôstojnosť.

Položili Sama na lôžko. Ten zakašľal. Mal krv okolo úst a modrasté celé telo. Bol veľmi dobitý a ak nemal nič zlomené, mohol byť len rád.

„Prepána, Samo, prečo si to urobil?“ nechápajúc sa opýtal Arien. Trochu s výčitkou, trochu s obavou.

Ten sa len doširoka usmial. „Ešte sa pýtaj. Už som mal dosť toho namysleného bastarda!“

„Ach...“ vzdychol, „aj mne lezie na nervy, ale toto?“

Samo znova zakašľal. Držal sa za brucho. Nevládal sa už hýbať.

„Dobre, nechám ťa,“ riekol Arien a odstúpil. V tom do stanu vletela Sára. Rovno pribehla k Samovi, okolo ktorého sa obšmietalo už pár zdravotníkov. Všetkých odstrčila a položila si hlavu na jeho hrud'. Privrela oči. Stiekli jej z nich slzy.

Arienom prešla vlna ľútosti. Prvý krát videl zviera plakať.

„Sára,“ riekol Samo a objal ju. Pobožkal.

Ona vzápätí pozrela na Ariena a zamrňala. Potom sa dotkla čelom jeho hrude.

„To je ďakujem,“ usmial sa ubolený Samo, „aj ja ti ďakujem.“

Arien sa len usmial. „Nechám vás,“ pozrel von, „myslím, že sám Karder má čo vysvetľovať.“

23. kapitola: „Sledujem ťa!“

Samo už mal dosť toho, ako sa Karder neustále nad všetkých povyšoval a hlavne nad mladých Jazdcov. Sám bol kedysi na ich mieste a musel jeho správanie neraz trpieť. Až kým nestratil nervy prvý krát. A teraz znova.

Karder týmto správaním Jazdcov nič nenaučil, len si tým dokazoval, aký je pán. Svoje ego. A on toto správanie nevedel viac zniesť. A dokonca po Samovej výpovedi, že len bránil mladých Jazdcov pred jeho šikanou, vyviazol Samo takmer bez trestu. Musel si len odpracovať pár hodín v tábore pri rôznych denných prácach ako výpomoc.

No Arien teraz, po tom čo Krykls urobil, musel držať krok s ostatnými. Snažil sa nevyčnievať viac ako by bolo potrebné. Karder dostal poriadnu príučku. Zakázali mu cvičiť svojich Jazdcov na dva mesiace a musel sa preškoliť u iného Jazdca. Vraj aby si osviežil správne spôsoby výučby. Karder si tak bude odteraz dávať väčší pozor, kde a ako bude hrať svoje hry. Z čoho mal Arien obavy.

Keď ho náhodou niekde Karder zbadal, vždy ho prebodával neľútostným pohľadom. A vyhnúť sa mu nebolo ľahké. Jedinou istotou, ktorú Arien mal, bolo to, že sa Karder musel pred ostatnými ovládať. Ale čo ak by sa stretli náhodou niekde osamote? Arien musel čím skôr utiecť a zachrániť sa, pretože ak mu aj doteraz Karder nechcel ublížiť, odteraz už mal skutočný dôvod.

Bol večer. Arien odhrnul na svojom malom červenom stane plachtu. Samo ešte stále pobýval v medickom stane. Síce jeho zranenia už boli takmer zahojené, častejšie sa zdržiaval tam ako tu. Elen sa mal vrátiť z nočných potuliek až... no to nikto nevedel povedať kedy presne. Ale určite neskoro.

Vzduch bol čistý. Dnes večer utečie. Nebol si ale istý, či ho Krykls unesie. Veril mu však. Ak uniesol Staršieho, unesie aj jeho. A teraz, keď sú schopní spoločne vycítiť nebezpečenstvo, mali veľkú šancu, že ujsť dokážu.

Vyšiel von. Neprešiel však ani pár metrov po tábore, keď sa mu do cesty postavil... Karder.

Vynoril sa z nenazdajky, z tmy. Spoza stanu. Musel sledovať každý Arienov krok, keď ho takto zastavil.

Ariena premkol strach a takmer spadol na zem, keď vystrašene cúvol.

Karder sa na neho díval temnými iskrivými očami. Ústa sa mu krivilo do mierneho úsmevu. „Arien,“ oslovil ho akoby do neho narazil čisto náhodou.

Ten zostal vystrašene stáť. Nič nevravel. Srdce mu prudko bilo.

Vzduch okolo bol stále chladný a pri dýchaní sa objavovala para. Čoskoro sa počasie zmení, ale teraz v skorej jari sa ešte občas objavili aj nočné mrazy.

Arien sa ho už nebál tak, ako kedysi. No jeho temné myšlienky, ktoré sa mu museli preháňať hlavou, ho desili neustále. A ani nevedel či viac. Či Karderove alebo jeho vlastné.

„Prečo sa zakrádaš nocou tak sám?“ opýtal sa, pričom paru z jeho úst ožiarila neďaleká fakľa.

Arien cúval, ani si to neuvedomoval. Karder totiž nezastavil. Niekam ho pomaličky tlačil a Arien mu ustupoval.

„Neodpovedal si,“ napomenul ho slušne Karder. Tým pokojom v hlase ho desil ešte viac. „Nechceš hádam, aby som si myslel, že kuješ niečo zlé,“ podotkol, usmial sa, „ale veď od teba, hrdinu, by to nikto nečakal. Všetkým?“

Arien zastal. Za ním bola stena stanu. Takže toto ho šťve? Pomyslel si, že sa stal hrdinom zo dňa na deň? Zo zločinca dobrák? „Ja nie som žiadny hrdina,“ riekol polohlasne. Myslel to úprimne.

Karder sa zasmial. „Tak to máš pravdu,“ pozrel na neho vážne, „nie si!“ Potom sa k nemu nahol bližšie. Takmer mu to pošepkal do ucha. „Sledujem ťa, Arien. Urob jedinú chybu... Daj mi dôvod a skončíš v najhlbšej diere Trhliny, odkiaľ už nikdy nevylezieš.“

Odtiahol sa, pohľadom si skontroloval, či správu Arien pochopil a potom sa ľahostajne otočil a odkráčal.

Keď bol preč, Arien si uvedomil, že je na tom horšie než si vôbec myslel. Klesol na kolená. Zostal sedieť zúfalo v tráve. Hlavu si chytil do rúk. „Ja sa odtiaľto v živote nedostanem...“

Prešlo niekoľko dní. Samo sedel na posteli v medickom tábore. Arien k nemu prišiel na návštevu. „Samo, ako sa máš?“ padla otázka už od vchodu.

„Výborne, kamarát,“ privítanie bolo viac než radostné. Hneď rozpažil obe ruky a volal ho dnu.

Bol tam aj Elen a ešte nejaký Jazdec.

Elen si Ariena premeral od vrchu po spodok. „Bol to odvážny čin,“ pochválil ho, „ani ja by som na také niečo nemal.“ Zdalo sa, že v jeho očiach stúpol.

„Veď som takmer nič neurobil. Poďakovanie patrí Kryklsovi. Nebyť jeho...“ Arien si sadal na stoličku.

„Nebyť tvojho spojenia s ním,“ prerušil ich Samo.

Arien zmĺkol. Mal pravdu.

„Tigre vždy počúvajú len naše pocity. A ja ti vďačím za život,“ vravel Samo s ozajstnou vďačnosťou v hlase.

„Samo,“ napomenul ho Arien, „nebyť teba, ja by som už tu v tábore tiež nebol. Ja som ti to len vrátil.“

Samo sa usmieval od ucha k uchu. Bol rád, že si našiel skutočného priateľa.

„Dobre, kamaráti,“ ozval sa Elen, „začínate si vylievať svoje pocity, myslím, že je načas odísť.“ Usmial sa na oboch a poklepal Sama jemne po ramene. „Drž sa!“

Samo s vďačnosťou prikývol, no bol mierne zahanbený z jeho poznámky.

Elen Arienovi kývol hlavou na rozlúčku a spolu s druhým Jazdcom odišli.

„Ako to zvládaš tam vonku?“ opýtal sa Samo, keď ostali dvaja.
„Karder si ťa kontroluje, však?“

Arien sa na neho len trefne pozrel.

„Ani mi nemusíš nič vraviť. Ja som sa jeho trestu vyhol. I keď si musím pár mesiacov čo to odpracovať. Som tu už dlho, poznajú ma. Tebe to ale za tento skutok nedaruje.“

Arien si spomenul na nepríjemné večerné stretnutie. A bola pravda, že v poslednom čase ho stretával na každom kroku. Videl ho len tak sa pohybovať niekde vo svojom okolí, čo sa pred tým nestávalo. Občas ho zbadal ako opretý o strom sleduje jeho tréning. Karder mu nasadil chrobáka do hlavy, a ak to bola len nejaká jeho psychologická hra, ako mu nahnať strach, účinkovala.

„Aj mňa čakajú jeho prejavy lásky, keď sa odtiaľto dostanem. Prečo si myslíš, že tak otáľam s odchodom odtiaľto. Ešte stále som nevymyslel nič, ako sa mu vyhnúť,“ zamrmlal.

Arienovi svitol v hlave nápad. „Utečme obaja!“

Samo na neho pozrel prekvapene a zhrozene zároveň. Ako sa vôbec odvážil takúto myšlienku vysloviť? Potom sa však zamyslel, skôr než čokoľvek povedal. Doteraz nemal dôvod utekať. Mal to ale urobiť kvôli jednému nepríjemnému človeku? Ale tento jeden nepríjemný človek bol schopný ho zničiť. Oboch. Mal väčšiu moc ako oni dvaja dohromady. I keď priznanie si tejto skutočnosti ho hnevalo a oveľa radšej by bojoval. Boj už ale skúsil. A nevyhral. Mal teda uznať prehru? Odísť?

„Pozri,“ pokračoval Arien, keď videl, že dlho premýšľa, „priznám sa ti, že chcem ujsť. A pokúsím sa o to s tebou alebo bez teba. Ale radšej by som mal po svojom boku priateľa. Máme väčšie šance. Hlavne odkedy ma Karder sleduje...“

Samo si ho premeral. Nadýchol sa na odpoveď, ale zasa zmĺkol.

„Nebudem ťa do toho nútiť, premysli si to,“ povedal Arien nakoniec. „Ale život na slobode je lepší ako tento poriadok, ktorý poriadkom nie je. Je to len iná forma šikany a dodržiavania pravidiel, ktoré dodržiavať nechceme. Aspoň ja nie. Odídem odtiaľto, aj keby to bola posledná vec, ktorú urobím vo svojom živote.“

„Znieš odhodlane,“ odrazu pokojne prehovoril.

Arien prikývol.

Samo sa na neho dlho zadíval. Nakoniec začal prikyvovať. „Za tebou by išiel ne jeden človek. Škoda, že nechceš zostať. Možno by si sa raz stal aj naším trénerom, ak nie Starším.“

Samo v ňom zbadal niečo, čo by Arienovi samotnému nikdy na um nezišlo. Zasmial sa. „Hmm... naozaj ešte nie si v stave ísť von z tohto stanu, keď rozprávaš takéto somariny.“

Samo sa usmial a pokrútil jemne hlavou. „Máš na to povahu. Odvahu a schopnosť robiť veľké činy. Len tvoje srdce ťa stále ťahá niekam preč. Si ešte mladý.“ Týmto slovám rozumel, keďže on sám ostal a bojoval za to, čo mu je vlastné. Arien sa ešte správal ako malý chlapec. Radšej utekal, akoby sa postavil a bojoval.

„Rozmysli si to,“ povedal mu Arien nakoniec, potľapkal ho po nohe.

Pobral sa von, no Samo ho zastavil svojou odpoveďou: „Nie, Arien. Ja nebudem utekať. Toto je môj život. Som Jazdec. A keby som to chcel zmeniť, nemusím utekať... môžem odísť.“ Čo bolo slobodné rozhodnutie, ktoré Arien nemohol urobiť

24. kapitola: Sabrinina láska

Chladné rána vystriedalo príjemné prebúdzanie sa do teplej krajiny. Ranná rosa bola síce všade, ale slnko ju rýchlo vysušilo. Blížilo sa leto. Tento rok prišlo skoro. Teploty cez deň dosahovali chvíľami príjemných 20 až 25 stupňov.

Koberce jarných kvetov začali ustupovať, keď sa lístie objavilo na stromoch. Zvieratá tiež upokojili svoje hormóny po tuhej zime a nastávalo obdobie, na ktoré sa mnohí tešia. Prelom jari a leta.

Krykls a Arien sa prechádzali popri rieke. Arien pri predstave, že ho Karder sleduje, pocítil mierny nával paniky. Avšak vždy sa tieto myšlienky snažil čo najrýchlejšie dostať z hlavy.

Podišiel k vode. Dotkol sa jej. Spomenul ako v nej pred takmer rokom zachraňoval Kryklsa. Uvedomil si, kde bol vtedy a kde je teraz. Premýšľal ináč. Cítil sa silnejší. Cítil, že niekam patrí. K niekomu. Aj keď by si vedel život s Kryklsom predstaviť aj na inom mieste. A hlavne bez Kardera. Ale prítomnosť priateľov Sama, Elena a Sabrinu mu dodávali silu.

Ju už dlho nevidel. Bol zaneprázdnený výcvikom a plánovaním úteku. Premýšľal, či by ju nemal niekam pozvať. Príliš sa voči nej v poslednom čase nečinil, ani nevedel, či už niekoho nemá. No na druhej strane, malo význam začínať nejaký hlbší vzťah, keď sa chystal odísť?

Krykls pristúpil k svojmu priateľovi. Prikrčil sa a začal piť vodu. V tomto mieste bola rieka pokojná a široká.

Arien sa postavil na rovné nohy. Vyzliekol si košeľu, potom aj nohavice. Zostal iba v spodnej bielizni. Odložil si oblečenie pod strom. Krykls ho so zvedavosťou sledoval. Už bol vyšší než Arien sám. Bol dospelý.

Arien sa opatrne dotkol prstami vody, bola stále chladná. Vzduch nebol dosť dlho teplý, aby zohrial také množstvo vody. Ale on sa to aj tak rozhodol risknúť. S rozbehom do nej skočil.

Krykls zostal zaskočený. Chvíľu sa prekvapene díval. No keď uvidel ako sa jeho priateľ so smiechom vynoril z vody von a ošpliechal ho vodou, s radosťou sa rozbehol za ním.

Najprv sa držali pri brehu, potom sa ponorili do hlbšej vody obďaleč. Museli sa neustále hýbať, aby zahnali chlad.

Arien sa chytil Kryklsovho krku a chvíľu plával popri ňom. Až sa dostal telom nad jeho chrbát.

Krykls plával ďalej. Potom sa otočil a plával k brehu.

Ako voda klesala, Arien sa ocitol na jeho chrbte. Bol to zvláštny pocit. Cítiť ako sa pod ním niečo pohybuje. Cítil Kryklsove tvrdé kosti a každý pohyb jeho mocných svalov.

Pevne sa chytil jeho srsti. Dával si pozor, aby mu ju neľahal. Zaprel sa nohami o jeho boky, presne tak ako keby jazdil na koni.

Krykls pochopil, že Arien prvý krát sedí na jeho chrbte. Snažil sa kráčať pomaly. Aspoň zo začiatku.

Keď vyšli z vody. Arien konečne zbadal svet z chrbta svojho tigra. Bol vysoko. Všetko bolo akési vzdialenejšie než bol zvyknutý. Bolo zaujímavé tieto na prvý pohľad jasné fakty precítiť.

Musel sa prispôbovať rytmu jeho chôdze. Hýbať sa spôsobom akým sa hýbala jeho mačka, aby splynuli v jedno. A to nebolo zo začiatku vôbec ľahké. Hlavne, keď sa Krykls uvoľnil a rozbehol sa hravo po tráve. Vtedy mal Arien čo robiť, aby sa udržal a niekoľko chlpcov srsti mu ostalo aj v rukách.

Po chvíľke Kryklsovho pobežovania spadol. Nebral to však tragicky. Keď sa človek chce niečo naučiť, musí aj par krát padnúť. Len vtedy pochopí, čo robí zle. Skúsili to znova.

Poobede sa Arien sušil pri rieke. Zapálil tam oheň a spolu s Kryklsom sa ohrievali v jeho teple. Tigria srst' pomaly schla a začínala naberať objem.

Medzi stromami na opačnej strane rieky si zrazu Arien všimol prechádzať sa nejaký pár. Najprv si ich nevšímal, avšak po chvíli spozornel. Spoznal ich. Sprvu ich chcel pozdraviť, no po sekunde pochopil, že sa jedná o súkromný rozhovor.

Boli to Sabrina a Elen.

Kráčali popri rieke. V tomto období, keď ešte stále kvitnú posledné jarné kvety a zároveň je všade zeleň a sucho, to bolo veľmi romantické miesto. Rozprávali sa. Arien zbadal, ako sa ju Elen pokúša chytiť za ruku.

Neveril vlastným očiam, že by mal o ňu záujem aj on? Bol to známy sukničkář. Bola ona ďalšia na rade? Bola by si ona začala s niekým ako je on?

Pre istotu rýchlo zahasil oheň a obliekol sa, kým ešte boli ďaleko. Krykls sa automaticky prikrčil v kríkoch. To zvierka presne vedelo, čo má robiť a ako sa Arien cíti.

Arien vedel, že sledovať druhých nie je správne. Ale nemohol odolať. Aspoň na pár minút. Aby vedel, či má u krásnej a prísnej krásavice vôbec nejakú šancu. Zostal prikrčený v kroví. Tento krát sa sústredil na Kryklsove zmysly. Jeho sluch a pocity mu teraz poslúžia.

Sabrina po dlhšej chvíli dovolila Elenovi chytiť ju za ruku. Akoby si sama nebola istá, či to naozaj chce. Dobré ho poznala. Len ju využije a zas pôjde k inej. Ale tá nádej, tá možnosť byť s ním aspoň na chvíľu... to city jej vraveli čo má robiť, nie rozum. Pozerala na neho s láskou.

Chcela by s ním byť, to bolo z jej správania zjavné. No nebola si tým istá. On sa správal ako najmilší a najochotnejší mládenec akého stretla, ale dobre poznala jeho minulosť.

V Arienovi vrela zlosť. „To nemyslia vážne!“ Túžil vyskočiť a zasiahnuť.

Odrazu ju ale Elen chytil okolo pásu, pritiahol k sebe a pobožkal.

Arien pocítil, že sa v ňom niečo láme. Zhasla nádej, ktorú pociťoval voči Sabine a dôvera, ktorú cítil voči Elenovi. Nikoho z nich však nemohol viniť za svoju nečinnosť. Musel sa zmieriť s prehrou...

Ona mu bozk opätovala. Chytila mu rukou tvár a objala ho. Bolo zjavné, že k nemu niečo cíti. A je to viac než len kamarátstvo, na ktoré sa odvolávala.

Arien sa posadil do trávy. Viac vidieť nepotreboval. Teraz mu už v tábore neostalo nič. V ústach cítil prach. Pociť ničoty. Jeho zlomené srdce.

Keď sa večer Elen vrátil do tábora, Arien s ním nedokázal vydržať v jednom stane. Vstal a radšej sa prechádzal po okolí.

Mal chuť Elenovi ublížiť. Za to, ako nemilosrdne ublížil jemu. Aj keď neúmyselne.

Odhrnul plátno na stane. Bolo už poriadne neskoro. Zbadal Elena, ako si ukladá veci na spanie.

„Ah, Arien, ahoj!“ usmial sa na neho. Akoby sa nič nedialo. A ono sa nič nedialo. Len Arienov svet bol naruby.

Arien vošiel dnu a chvíľu len tak stál vo vchode.

„Je ti niečo?“ opýtal sa Elen rozpačito.

Arien na neho hodil tvrdý pohľad. Nemal právo sa na Elena hnevať, no napriek tomu mu mal chuť rozbiť tvár.

„Áno!“ vyhrkol a vrhol sa na Elena. Neovládol sa.

„Hej!“ ten sa zvalil na chrbát. Nečakal to. A snažil sa ho zo seba dostať, ale márne.

Arien ho schmatol za jeho drahú košeľu a napriahol ruku v päšť.

No v tom sa spamätal. Zbadal vystrašené oči svojho priateľa, ktorý sa ani nebránil. Elen by mu úmyselne neublížil. Arien sa len nevedel vyrovnáť s nedosiahnutou láskou. S prehrou v hre, ktorú ani sám poriadne nehral. Bola to iba jeho chyba. Musel sa s tým vyrovnáť sám.

„Elen!“ vyceril pomedzi zuby na svojho priateľa. Pritiahol si ho k tvári. „Ak jej ublížiš, zabijem ťa!“ povedal vážne a odhodil ho na posteľ.

Elen zostal prekvapene ležať a chvíľu mu trvalo, kým mu došlo, čo sa vlastne udialo. Nemal slov.

Arien sa medzitým pobral na svoje deky. Stále nemal normálnu posteľ. Plán úteku ho zamestnával dostatočne nato, aby si ani len poriadne neupravil miesto na spanie. Prečo aj, keď tu mal byť už len chvíľu. I keď tá chvíľa sa neustále predlžovala a týmto prístupom mohol skôr dostať zápal obličiek. No odkedy bol Krykls dosť veľký, veľa krát spával pri ňom. Tak ako tomu bolo aj v horách. Jeho srst' bola dostatočne mäkká a teplá, aby ho zahriala.

„A-Arien,“ vykoktal po chvíli Elen, ten ale nereagoval. Len cez seba prehodil deku a spal. Aspoň sa tak tváril. Ani oka nezažmuril. Zaspal až niekedy nad ránom, ani nevedel kedy.

Karderov trest sa pomaly končil. Každým dňom bude môcť opäť uplatňovať svoje tvrdé výchovné metódy a nikto s tým nebude môcť nič urobiť. Teda aspoň toho sa Samo aj Arien obávali.

Arien stál opretý o drevený stĺp a díval sa na mladých Jazdcov, ktorí práve trénovali na lúke. Stál pri nich aj Karder, aj keď ich nemohol napomínať a opravovať. Len sledoval výučbu ako mu to Starší nakázal.

Arien premýšľal nad Karderom. Počas týchto tréningov, keď bol Karder tu, by bolo možné ujsť. Tréningy trvajú aj hodinu a pol. Kde sa však teraz nachádzal jeho tiger, nevedel. Čo ak ten sleduje jeho stopu. Musel to zistiť.

„Arien,“ ten hlas ho prekvapil, otočil sa. Bola to Sabrina.

„Sabrina, ahoj!“ jeho hlas znel jemne, „čo tu robíš?“

„Arien, môžeš na slovíčko?“ odtiahla ho medzi stromy do lesa, kde sa chvíľu prechádzali.

„Arien,“ nevedela ako začať, mala spotené ruky a neustále si ich žmolila. To sa na jej správanie nepodobalo. Bývala väčšinou tak chladná a prísna. Vždy presne vedela čo chce, no teraz nie.

„Sabrina,“ pridržal ju za ruku, aby ju upokojil. Zastala. Zodvihla k nemu zrak.

„Ďakujem ti, Arien,“ povedala po chvíľke.

„Čože?“ nerozumel tomu. Hľadal v jej zelených očiach odpoveď.

„Urobil si pre mňa viac než ktokoľvek v mojom doterajšom živote,“ vravela to s ťažkým srdcom. Nebola zvyknutá ľuďom hovoriť takého veci.

Arien nechápal. Mal chuť sa jej opýtať, či žartuje, pretože to smiešne nevyzeralo.

„Ja síce neviem, čo presne si Elenovi povedal,“ nadýchla sa a usmiala so slzami v očiach, „ale začal sa ku mne úplne ináč správať.“

Arienovi hneď napadlo to najhoršie a vošla do neho zlosť.

„Nie,“ chytila ho za ruky, aby jeho myšlienky zastavila. Zbadala totiž, že zatína päsť. „Naopak, je veľmi milý a pozorný. Taký pred tým nebol, ani keď chodil za ostatnými...“ obzrela sa, akoby nechcela by ju niekto počul, „prestal chodiť za ostatnými dievčatami, Arien. Už sa nevykráda v noci von a nemizne v ich stanoch. Už od žien nepočujem ako sa pri niektorej z nich znova zastavil, aj keby iba na pár... minút.“ Posledné slovo zvýraznila so zdvihnutým obočím. „Viem, že si mu niečo povedal alebo urobil.... Spomenul mi ťa.“

Arien zostal prekvapený.

„Arien, veľmi ti za to ďakujem,“ vravela takmer so slzami v očiach.

A vtedy Arien pochopil. Ona Elena vždy tajne ľúbila. No zdal sa jej nedosiadnuteľný. Zahrával sa s citmi žien a ona nebola výnimkou. Teraz ale konečne mala pocit, že jeho srdce sa venuje len jej. Či to spôsobila iba Arienova vyhrážka alebo sa v ňom naozaj aj niečo pohlo, to vedel iba Elen. No snáď to bolo na dosť dlho, aby ju to urobilo šťastnou. A to Ariena upokojilo. Jeho srdce znova zaplesalo.

Usmial sa. „Ak si šťastná ty, som aj ja.“

„Ach, Arien,“ objala ho, „znamená to pre mňa veľa. Si skutočný priateľ.“

Perami sa jemne dotkla jeho líca. „Ďakujem.“

Usmiala sa a pustila ho. „A... zabudni na to, že si u mňa mal nejaký dlh,“ žmurkla, „u ľudí ako si ty, by bol hriech niečo také viesť.“

Otočila sa, pri čom mu ešte venovala letmý úsmev a odcupkala. On tam pod stromami zostal stáť omámený jej milým bozkom.

25. kapitola: Lov

Naozaj mohol byť tak slepý a nevidieť city mladej dievčiny k jej priateľovi? Bol natoľko zaslepený svojimi vlastnými pocitmi a problémami? Možno. Teraz ale získal niečo cennejšie než dúfal. Voľnosť. Bolo na čase uskutočniť plán.

Rozhodol sa nájsť Šara, aby sa mu mohol pri úteku vyhnúť. A hľadať nemusel dlho. Narazil na neho a jeho duševné dvojča v tábore. Rozprávali sa so skupinkou Jazdcov.

Karder horúčkovo argumentoval, potom kývol rozhodne rukou a zamieril do svojho stanu. Ostatní sa rozprchli. Arien chvíľu čakal, nevedel, čo sa deje. Sledoval Karderov stan, keď mu ktosi položil ruku na rameno.

Prudko sa otočil. Zostal preľaknutý.

„Hm, zlé svedomie?“ usmial sa Samo lišiacky.

Arien sa zasmial.

Hneď nato obom zväžnela tvár. „Karder chce vidieť svojich Jazdcov za pol hodinu na lúke.“

„Čo sa deje?“ nerozumel Arien.

„Máš si obliecť uniformu a zobrať zbrane,“ dodal Samo, „dostali echo, ide sa na lov!“

Množstvo mladých Jazdcov, medzi nimi aj Arien a Elen stáli na lúke. Ich tigre čakali spolu s nimi. Arien nevedel, čo sa bude diať.

V tom uvideli z tábora rozhodne kráčať Kardera. Jeho červená uniforma sa vlnila. Meč sa mu leskol. Mal vážnosť v tvári a po svojom boku svojho mocného tigra.

Pristúpil až k nim. Nemal v pláne im veľa vysvetľovať. „Nasadať!“ zavelil.

Niekoľko Jazdcov sa na seba spýtavo pozrelo. Nie každý už vedel na svojom tigrovi jazdiť. No všetci to teraz museli aspoň skúsiť. Karder sa ľahko vyšvihol na Šara. Vystrel chrbát a čakal. Díval sa na zverencov.

Tí po ňom začali opakovať, no niektoré tigre nedovolili svojim Jazdcom nasadnúť. Nato musia mať medzi sebou vybudované pevné puto a dôveru. Taktiež mať prax. Niektorí mladí Jazdci ešte v živote nejazdili. To bolo okamžite vidieť. Tigre ich nepočúvali. Odbehovali, v tom lepšom prípade, v horšom na nich dokonca zaútočili. Nastal hurhaj a chaos.

Viac ako polovica Jazdcov vysadnúť nedokázala a niektoré tigre ušli do lesa. Jazdci za nimi len kričali a niektorí sa za nimi rozbehli.

Arien už s jazdením mal pár skúseností. Krykls sa prikrčil a Arien tak naňho ľahko vysadol.

Elen stál neďaleko nich. Jeho tiger bol starší ako Krykls. Mohutnejší a silnejší. Pôsobil pokojnejšie než jeho Jazdec. Elen na neho elegantne vyskočil. Pozrel na Ariena a kývol mu priateľsky hlavou. Ten mu gesto opätoval.

„Výborne,“ povedal Karder, „Jazdci, dnes sa zúčastnite svojho prvého lovu!“ Samozrejme sa prihováral tým, ktorí sedeli na svojich tigroch.

Šaro sa otočil a Karder zavelil: „Za mnou!“

Rozbehol sa preč. Arien nikdy nevidel tak rýchlo bežať tigra s Jazdcom na chrbte. Strácali sa v tráve a jemu pred očami.

„Dobre,“ povedal si sám pre seba, keď videl ako všetci Jazdci popohnali svojich tigrov a začínali miznúť v lese.

„Pod!“ povedal Kryklsovi. Ten sa prikrčil, jeho svetlo modré oči sa zaleskli a vyštartoval. Arien sa musel pevne držať.

Les bol riedky. Arien sa pozrel na jednu a na druhú stranu, všade videl tigrov. Nemali sa poriadne ani kam schovať. Vpredu bol Karder. Jeho tiger cítil stopu. Zavrčal.

Mladší Jazdci boli mierne nervózni, len nasledovali starších. Opakovali po nich.

Potom sa Karder otočil. Zavolať k sebe dvoch starších Jazdcov. Niečo im prikázal. Ukázal smer.

Oni sa otočili k ostatným a zavelili: „Rozdelíme sa!“

„Piati za mnou!“ zakričal jeden z nich. „Štyria so mnou!“ ozval sa druhý, najbližšie pri Arienovi. Ten sa pridol k nemu.

„Potrebujeme ich obkľúčiť. Vraj sa jedná o skupinu ľudí,“ riekol im ich dočasný veliteľ.

Jazdci kráčali jeden za druhým. Najprv dole strmým kopcom, potom pozdĺž úzkeho potôčika. Slnko presvitalo pomedzi briezky, ktoré okolo neho rástli. Mali ešte len malé lístočky.

V tom ich veliteľ zastal. Aj ich zadržal gestom ruky. Krykls niečo zacítil. Aj ostatné tigre spozorneli. Museli sa priblížiť.

Veliteľ sa obzrel na Jazdcov a ukázal im, aby sa rozptýlili po okolí.

Pár Jazdcov zosadlo z tigrov, aby lepšie splynuli s prostredím. Chvíľu sa plazili v tráve. Keď započuli zvuky rozhovorov, zastali.

Veliteľ sa priblížil čo najviac.

Pri rieke sa nachádzalo niekoľko ľudí.

Arien ich konečne tiež zbadal.

Bola to malá skupinka. Nebola však nebezpečná.

Boli tam dve deti a matka, ktorá ich práve napomínala. Niesla oblečenie do rieky, aby ho vyprala. Spoza vozu vyšiel statný muž. Prešiel ku koňovi, ktorý začínal vetriť nebezpečenstvo.

„No tak, moja,“ pohladil ju po čele. „Čo je s tebou?“ snažil sa jej prihovoriť pokojným hlasom. Biela kobyla však strihala ušami a vetrila. Muž sa poobzeral okolo, ale nikoho nevidel.

Arien sa pozrel na veliteľa, ktorí im práve ukazoval, aby šli ďalej. Tu nehrozilo nebezpečenstvo. Oni neboli cieľ. Len nejaký pocestní. Arien si až teraz uvedomil, ako dlho už nevidel iných ľudí ako tých v tábore.

Karder sa prikrčil. Jeho červená uniforma chytala v tieňoch lesa tmavú až hnedú farbu, čím pekne splývala s opadaným suchým lístím naokolo. Šaro sa v ňom takmer úplne stratil.

Pred očami mali skupinu asi piatich mužov. Prekladali nejaké debny z jedného voza do druhého. Možno niečo pašovali, možno to ukradli a presúvali. Každopádne, boli vinní všetci piati a len Karder presne vedel za čo. Bola to početná skupina, preto Karder zavolať všetkých Jazdcov, ktorých mal. Potreboval ich čo najviac. A aspoň sa tak mohli mladí Jazdci niečomu priučiť.

Sledoval ich. Dvaja muži pozorovali okolie, avšak šikovných Jazdcov vycvičených na podobné akcie nedokázal odhaliť. Traja muži, rôzneho veku neustále vykladali drevené debny z jedného voza a prenášali ich do druhého. Zrejme kradnutý tovar.

Karder prikázal skupinku obkľúčiť. Všetko v tichosti, bez slova.

Potom sa rozhodol zakročiť. Mal síce iba šesť Jazdcov, ale s veľkými tigrami a strachom, ktorý dokážu nahnať by to mohlo stačiť. A aj keby sa rozhodol niekto utiecť, na blízku je mnoho ďalších Jazdcov, ktorí ich hneď dobehnú.

Prikývol. Dal rozkaz.

Muži, ktorí prekladali debny odrazu spozorneli. Všetci čosi započuli.

Vrčanie.

Dvaja mladší schmatli do rúk palice, jeden vytiahol meč. Dvaja ostali stáť, no v rukách zvierali nože zasunuté za opaskom.

Ďalšie zavrčanie, silnejšie. Otočili sa tým smerom. Bolo vidieť, akí sú vystrašení. Bledí, spotení. Srdcia im museli rýchlo biť. „Čo to bolo?“ ozval sa jeden z nich a obzeral sa po ostatných.

V tom Šaro zreval tak silno, že ho muselo byť počuť niekoľko kilometrov ďaleko.

Arien sa obzrel, ako aj celá ich skupinka.

„To je znamenie!“ zakričal veliteľ. Už nemuseli byť potichu. Keďže rodinu už obišli a stopovali ďalej uprostred lesa.

Šaro zavelil útok. Ich jedinou úlohou bolo teraz dostať sa k nemu.

Našťastie Krykls a ostatné tigre sa navzájom cítili po pachu. Tigre sa rozbehli smerom prichádzajúceho zvuku.

Ubehli stovky metrov a dostali sa na miesto.

Objavili Jazdcov, ktorí práve zatýkali niekoľkých mužov. Zdalo sa, že zatknutie prebehlo hladko.

Arien si spomenul na svoje zatknutie. Mal zvláštne pocity.

Na Kryklsovom chrbte prechádzal pomedzi mužov. Priblížil sa k zatýkaným zločincovi, ktorí ležali v jednom rade na zemi pri vozoch s rukami za hlavou. Jazdci im postupne zväzovali ruky.

Lepšie sa im prizrel. A v tom ich zbadal.

Dan! Chalanisko! ...

Zostal ako prikovaný. Ani nedýchal.

Nemohol uveriť.

Nevedel, čo si má myslieť. Ani čo robiť.

V prvej sekunde pocítil radosť, že ich vidí. V druhej strach, že ich zatýkajú a v tretej hnev, že mu nepomohli pri tom osudnom úteku z mesta.

Zaváhal.

Mali dole hlavy, zatiaľ si ho nevšimli.

V tom sa ale Dan pokúsil o riskantný čin. Keď bol pri ňom mladý neskúsený Jazdec, aby mu zviazal ruky, z rukáva si vytiahol malú dýku a schmatol Jazdca pod krk. Postavil sa na nohy a pevne ho chytil.

Zopár Jazdcov chcelo zakročiť, ale on po nich skríkol, nech sa držia ďalej inak ho podreže.

Všetci na chvíľu zastali.

A vtedy si Dan všimol Ariena, ktorý na neho vyvaľuje oči. „Arien...“ riekol mimovoľne. Takmer pri tom pustil Jazdca, no hneď ho chytil pevnejšie. „Ako je to možné?“ pošepol.

Bolo vidieť, že panikári, ale vzápätí sa vrátil myslou naspäť. Spomenul si, kde ho videl naposledy. „Ty žiješ! Ale čo tu robíš...“ riekol neveriacky. Potom sa chrptom pritlačil k voz, aby ho nemohli napadnúť zozadu.

Všetci Jazdci sa pozerali najprv na zločinca a vystrašeného mladíka v jeho rukách, potom na Ariena. Ten si uvedomil, že musí niečo urobiť. Bola to priam jeho povinnosť, aj keď Dan mu bol takmer ako rodina. Vtedy Arienovi padol zrak na Kardera stojaceho obďaleč a pozorne sledujúceho celú situáciu.

Ak teraz sklame, skončí presne tam, kde majú skončiť aj títo muži. Tam, kde ho Karder chcel celý čas mať. V Trhline. Musel konať. Ale nevedel ako sa má správne rozhodnúť.

„Dan!“ zoskočil z Kryksa a natiahol k nemu ruku. „Polož to!“

Dan na neho neveriacky zagánil. „Čo to hovoríš? Čo s tebou porobili? Kto si?!“ vykrikoval takmer zhrozene.

„Dan,“ skúsil ho tento krát osloviť milšie.

On ho ale akoby ani nepočul. Začal prikazovať svoje: „Rozviažte mu ruky! Ty!“ Ukázal na Jazdca najbližšie pri mladíkovi ležiacom na zemi s rukami zviazanými za chrptom.

Arien sa pozrel na blízko stojaceho Jazdca. Ten zaváhal, no potom opatrne poslúchol. Rozviazal ruky Chalanovi. Ten už vyzeral o dosť staršie, dospelejšie, ako keď ho videl Arien naposledy.

Rýchlo sa vyšvihol na nohy. Nechýbala mu mladícka svižnosť. Jeho špinavé blond vlasy mu stále padali do očí. Odhodil si ich kývnutím hlavou.

„Arien,“ pozrel na neho Dan zamračene. „No tak! Pomôžeš nám? Na čej si strane?!“

Momentálne? Nevedel... Arien zaváhal. Dana poznal od malička, prakticky ho vychoval. Ale aj Jazdci mu už prirástli k srdcu a s

mnohými sa spriatelil. Poskytli mu domov a život, ktorý mu Dan nedokázal dať. Vodil ho po zlých chodníčkoch. Od Jazdcov chcel síce Arien ujsť, no nebolo to iba preto, že nedostal možnosť sám si slobodne vybrať, či chce pri nich zostať a byť Jazdcom alebo odísť? Nebol to iba mladícky vzdor? Z nemožnosti slobodne sa rozhodnúť?

Ale chýbal Arien vôbec Danovi? Hľadali ho po tej noci, keď utiekli z väzenia?

Koho mal zvoliť? Byť zločincom proti systému, ktorí obraňovali Jazdci alebo zločincom voči vlastnej rodine? A ktorá to vôbec bola? K tomu ich šance na útek z tejto situácie boli mizivé. Preto sa rozhodol iba upokojiť situáciu.

„Dan, počúvaj ma! Aj tak nemáte šancu ujsť. Je nás tu veľa, sme v presile,“ skúsil prehovárať.

Dan sa iba zamračil. „No to určite,“ zašomral popod nos. Domyslel si na čej je Arien strane.

„Dan, Chalan! No tak...“ dobre vedel, aké malé šance majú na únik. Mohol im len pomôcť, aby situácia neskončila ešte horšie.

„Volám sa Erik!“ zakričal na neho Chalan vzdorovito.

Vtedy sa už okolo nich v bezpečnej vzdialenosti zhluklo dostatočné množstvo Jazdcov, aby nemali žiadnu šancu ujsť. Aj Karder na svojom Šarovi sa potichučky priblížil.

„Dan, nemáš sa odtiaľto ako dostať!“ zúfalo sa ho snažil prehovárať.

Ten sa ale nedal. „Uvoľnite mi cestu!“ zakričal. Keď sa nikto nepohol, silnejšie pritlačil nôž na krk mladíka a pohol mierne rukou, aby naznačil, že nebude váhať zakročiť.

„Ustúpte!“ prikázal odrazu Karder. Nechcel riskovať život svojho Jazdca. Podobným situáciám už čelil. Nechcel nič podceňiť.

Všetci opatrne cúvli.

Dan prikázal Chalanovi, aby naskočil na voz. Potom to opatrne s Jazdcom v rukách urobil aj on. Chalan popohľol koňa. Ten sa nervózne pohol.

Netrvalo dlho a nebolo ich vidieť.

Karder ale dobre vedel, že ďaleko neujdú. Nemal v pláne ich nechať ísť. Potreboval iba upokojiť situáciu. „Peter, Jano, Martin...“ vyslovil tri mená. „... a Arien,“ dodal po rýchlom zvážení. Zavolať ich so sebou. „Poďme! Ostatných odveďte do tábora.“

26. kapitola: Krykls!

Dan sa neustále obzeral. Už dlhší čas nikoho nevidel.

Vedel, že musí zamieriť do mesta. Neďaleko sa muselo nejaké nachádzať. Tam ich prenasledovať nebudú. A potom sa v ňom stratia. Začínal sa mu v hlave rodiť plán. Najprv sa tam ale museli dostať celí.

Stále držal Jazdca ako rukojemníka. Keď uvidia mesto, pustí ho. Dovtedy to ale bola jeho poistka. Nádej, že nezaútočia.

„Za kopcom by malo byť mesto,“ nervózne riekol Chalan. Pot mu stekal po zátylku.

„Áno.“ Dan potvrdil a sledoval očami okolie. Medzi stromami sa niečo mihlo.

Nespokojne zamrčal a znova pritlačil ruku na Jazdca, ktorý sedel vedľa neho v zadnej časti voza medzi debnami.

„Nevrti sa, inak!“ upozornil ho, keď sa prudšie pohol. Ten sa hneď upokojil.

Arien bežal na Kryklsovi a snažil sa dohoniť voz. Letel pomedzi stromy ako víchor. Mihali sa mu pred očami. Celý lov aj jazda na Kryklsovi by sa mu páčili, keby jeho cieľ neboli práve dávni priatelia, ktorí mu boli naozaj veľmi blízki. Už vedel ako sa má rozhodnúť. Nemohol dovoliť, aby ich chytili. V jeho vnútri by sa niečo zlomilo, keby sa tak stalo. Musel tomu zabrániť. Ak by nepomohol vlastným

priateľom, cítil by sa ako zločinec, za ktorého ho majú Jazdci. Svedomie by mu nedovolilo spať.

Už ich videl. Odrazu sa na voze čosi stalo. Pohyb.

Mladý Jazdec sa pokúsil oslobodiť. Mal výcvik a teraz sa mu naskytlá správna príležitosť ho využiť. Podarilo sa mu zbaviť sa Dana a vyskočiť z rozbehnutého vozu.

Spadol na tvrdú zem a chvíľu sa kotúľal, aby si neublížil. Určite ostal otrasený a s modrinami, avšak vyzeralo to, že bude v poriadku.

„Martin, Peter!“ zavelil okamžite Karder, „pomôžte mu!“

Obaja zastali a zoskočili z tigrov, aby mu pomohli.

„Jano,“ otočil sa Karder na Jazdca, ktorý sa čoraz viac približoval k vozu.

Dan sa na neho díval so strachom v tvári. „Nie!“ vykrikol odrazu a prevalil sa dopredu k Chalanovi, „nás nedostanete!“ Vytrhol mu opraty z rúk a začal hnať koňa ešte rýchlejšie. To vystrašené zviera cváľalo, ledva sa voz udržal na ceste. Poskakoval na hrboľatej zemi a natriasal sa.

Chvíľu sa po lesných cestách prenasledovali, neubehli však veľa, keď Karder zasiahol.

Predbehol voz a zastavil priamo pred ním. Ariena to vydesilo, nieto ešte dvoch mužov na voze a samotného koňa.

Šaro vyceril zuby, jeho naježená srst' ho zväčšovala a potom zreval. Z plnej sily.

Kôň sa splašil, prudko zmenil smer.

Pri otočke sa voz neudržal na štyroch kolesách. Prevalil sa s rachotom nabok.

Arien sa zľakol, bál sa o Danov a Chalanov život. Zastal. Zoskočil z Kryksa. To isté urobil aj Karder. Jano spomalil a nechal svojho tigra nech sa priblíži.

Chalan ležal v bezvedomí niekoľko metrov od voza na bruchu. Podišiel k nemu Janov tiger. Karder sa k nemu taktiež dostal. Zohol

sa, aby zistil, či žije. Kývol hlavou na Ariena. Chalan bol v poriadku. Jano zoskočil z tigra a začal sa o neho starať.

Karder sa opatrne približoval k vozu. Vytiahol krátky meč.

Arien musel obísť prevalený voz a až potom ho uvidel. Dan ležal taktiež v bezvedomí. Zavalila ho jedna z drevených debien. Držal ju na hrudi rukami.

Arien okamžite priskočil a snažil sa ju odtlačiť. Podarilo sa, uvoľnil ju.

V ten moment sa Dan zhlboka nadýchol.

Karder stál za nimi. Chvíľu ich sledoval. Už im nehrozilo nebezpečenstvo. Odložil svoj meč.

„Zoberieme ich,“ povedal za Arienovým chrbtom pokojne. „Vyložte ich na tigrov.“

Uposlúchli ho. Arien zobral bezvládneho Dana a vyložil ho na Kryklsa. Jano vzal Chalana.

Keď boli pripravení, vyrazili do tábora.

Arien si Dana usadil pred seba, aby ho mohol držať. Kráčali pomaličky a Arien premýšľal. Mohol oslobodiť aspoň Dana. Ak by sa teraz rozhodol otočiť a ujsť im. Ale Karderovi by ujsť nedokázal a čo s Chalanom?

Stalo sa to rýchlo...

Dan nabral vedomie alebo len predstieral, že ho nemá? Odrazu odkiaľsi vytiahol krátky meč. Možno ho vzal samotnému Arienovi spoza opaska.

Bodol Kryklsa do krku.

Arien ledva stihol zareagovať, keď pocítil strašnú bolesť na svojom krku. Chytil si ho a spoločne s bielym tigrom sa zrútili k zemi.

Karder čosi skričal, ale to Arien vnímal len vzdialene.

Bolesť. Hrdlo...

„Krykls...“ Ten ležal vedľa neho a hrud' sa mu prudko dvíhala. Zviera bolo vyplašené. Snažil sa k nemu priplaziť, pri čom sa chytal za svoj krk. Chcel však držať ten jeho.

Tiger zostal ležať na zemi a prestával sa hýbať.

Všade sa začínalo objavovať veľa krvi. Skúšal sa pohnúť, jednou labou, druhou....

Arien pritlačil rukami ranu. Všade na rukách mal krv. Nevnímal okolie. Nevedel čo sa deje okolo. Vnímal len krv. Toľko krvi a slabosť.

Slabol stále viac.

„Krykls... Krykls...“ opakoval ako v tranze.

Karder a Jano s ich tigrami pobehovali kdesi okolo. Počul hlasy, rev.

Musel sa tam odohrávať boj.

Avšak Arien vnímal len boj o Kryklsov život.

Dan musel zasiahnuť tepnu a keď vytiahol meč, s ktorým sa zrejme teraz bránil, Krykls strácal veľké množstvo krvi.

„Aááá...“ zakričal Arien so slzami v očiach, „Nie, zostaň so mnou, Krykls...“ Tlačil na ranu a opakoval sa. Cítil chlad v nedokrvených končatinách, ktorý sa pomaly šíril po celom tele.

Krykls sa nevládal pohnúť. Pomaly položil hlavu na zem. Snažil sa dýchať, avšak krv sa dostávala všade, kam nemala. Aj do pľúc. Kašľal a obom sa ťažko dýchalo.

Díval sa na Ariena svojimi modrými očami, z ktorých pomaly odchádzal život.

„Krykls!“ zakričal Arien, keď pocítil ako sa mu z vnútra čosi teplé vytráca. Bol to Krykls. Jeho život. Jeho spojenie s Arienom, čo sa strácalo.

Boj okolo ustal. Na Arienove rameno ktosi položil ruku.

Nieko stál za ním a držal ho.

Bol to Karder. Smútil rovnako ako Arien, no vedel, že mu pomôcť nedokáže.

Arien pozrel Kryklsovi ešte raz do očí.

Posledný krát. A vzápätí sa z nich vytratil život. Výdych a jeho hrud' sa viac nepohla.

Krykls bol mŕtvy.

Arien klesol na tigriu nehybnú hrud'. Cítil akoby ustala agónia a tranz, v ktorom sa doteraz nachádzal.

Zostalo len prázdno.

A on.

Slzy mu stekali po líci ako vodopád. Mal červené oči, aj tvár a zarýval ju do bielej pruhovanej srsti pokrytej krvou.

V dlaniach ju zvieral. Držal Kryklsa.

A plakal.

Karder sklonil smutne hlavu. „Pod'.“

Snažil sa ho postaviť na nohy. Nikdy by mu nenapadlo, že to takto zle skončí. Mrzelo ho to. Nikomu, by neprial prežiť stratu svojho tigra, ani svojmu najväčšiemu nepriateľovi. A Arien mu dnes dokázal, že ním nie je. Konal ako Jazdec. Znamenalo to, že aj keď v živote možno neurobil vždy správne rozhodnutia, v srdci mal dobro a skutočne k nim patril. Krykls si ho nevybral náhodou. Dôveroval mu, aj keď všetci ostatní pochybovali.

Arienov pohľad padol na bezvládne ľudské telo. Spoznal svojho vtedajšieho priateľa. Dan ležal v tráve s otvorenou ranou na bruchu. Bol mŕtvy.

Arien sa na neho chvíľu díval. Nevedel odtrhnúť zrak.

Potom ho Karder odviedol preč

Epilóg

Lupene jarných kvetov dopadali na jeho hrob. Ružové, biele a fialové. Jazdkyne ich púšťali zo svojich jemných rúk. Bol to tradičný rozlúčkový rituál. Všetci Jazdci sa na ňom zúčastnili vo svojich slávnostných červených uniformách.

Medzi skalami bola vykopaná jama, do ktorej uložili telo Kryklsa. Bol to smutný okamih, ale pekne zorganizovaný. Zachytávajúci jeho pamiatku.

Arienovi stiekli slzy po tvári.

Pamätal si ako prišiel o rodinu. Teraz o ňu prišiel znova.

Tento krát ale vedel jedno. Ak bude mať vieru a dokáže sa znovu otvoriť svetu, ten mu daruje nový život, novú rodinu a priateľov. Nestrácal preto nádej a silu. Veril, že ho ešte v živote čakajú aj pekné chvíle. Keď totiž nemá ani majetok, ani rodinu, viera je to jediné, čo mu zostávalo.

Kryklsove telo pochovali so všetkou cťou. Keď hrob zakryli hlinou, tigre spustili silný rev na všetky strany. Bolo to krásne a desivé zároveň.

„Čo budeš teraz robiť?“ opýtal sa Samo na kare, keď práve dojedali.

„Pôjdem ďalej,“ povedal Arien tajomne. Bol stále trochu zamyslený a stratený vo svojich myšlienkach. Za posledné dni sa toho veľa udialo

a on pociťoval veľký smútok, no musel kráčať ďalej. Minulosť nezmení.

„Je to pre mňa príležitosť začať odznova,“ povedal po chvíľke. „Sem nepatrím. Karder bude mať odo mňa konečne pokoj.“

Poobzerali sa okolo akoby ho hľadali, no nikde ho nebolo. Niektorí hostia sa už dvíhali a odchádzali od stolov. Bolo ich tu veľa. Všetkých vždy zasiahlo, keď zomrel tiger. Pripomenulo im to ich vlastné spojenia.

„Tu už nič nemám. Nikto ma tu nečaká. Samo,“ pozrel sa mu do hlboko očí. „Ďakujem ti za všetko.“

Ten iba pokorne prikývol.

„Budem si hľadať novú cestu životom. Pobyt tu ma veľa naučil,“ usmial sa sám pre seba, „teraz mám možnosť zvoliť si svoj život. Nechcem už kradnúť, z toho ste ma tu vyliečili,“ pousmial sa, „chcem žiť inak. Niekde sa zamestnám, budem sa živiť poctivou prácou.“

„Bude to ťažké,“ povedal Samo s nádejou aj zúfalstvom v hlase. Mal o priateľa obavy.

„Viem, že to nebude ľahké. Ale aké zlé to dokáže byť, som si už vyskúšal,“ zamyslel sa nad svojím životom, „a vidím aj následky.“ Spomenul si na Kryksa a Dana. „Nie každý má možnosť začať takto od znova.“

„To máš pravdu,“ uznal Samo.

Dojedli a rozlúčili sa.

